Jenny Randles

UFO

UFO CRASH

RECUPERAREA NAVELOR EXTRATERESTRE

Editura DOMINO

UFO CRASH

Recuperarea navelor extraterestre

Această carte este dedicată dr. J. Allen Hynek și lui Leonard Stringfield, doi adevărați pionieri, gânditori originali și cercetători împătimiți, pe care am avut privilegiul să-i cunosc.

Jenny Randles

UFO CRASH

Recuperarea navelor extraterestre

Adevărata istorie a
prăbuşirii OZN de la Roswell şi
a altor recuperări

Traducere: Dorin Preisler

Editura DOMINO
1997

Editor: Ion Dorin Nedelcu
Tehnoredactor: Valentin Florin Luca

Jenny Randles

UFO RETRIEVALS

THE RECOVERY OF ALIEN SPACECRAFT

Copyright © 1995 Jenny Randles

© Colecţia UFO: Nicolae Constantinescu

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin
Editurii DOMINO

Reproducerea integrală sau parţială a
textului este interzisă şi va fi pedepsită conform legii

Adresa editurii:
Str Gării · nr. 6 · Complex Pavcom
Târgovişte · 0200 · judeţul Dâmboviţa
Telefax 045.213.706

ISBN 973 - 97875 - 1 - 7

CUPRINS

Introducere	7
Recuperările în trecut	14
Vara care a schimbat lumea	35
Povești închipuite și fotografii	61
Al șaselea deceniu	71
Era spațială	91
Anii liniștiți	120
Conspirații cosmice	136
Spectacolul continuă	164
Concluzii	173
Anexa	199

Introducere
CEA MAI TARE ŞTIRE NEAPĂRUTĂ VREODATĂ

Trăiesc în fiecare zi într-o lume plină de OZN-uri şi ciudate întâlniri de gradul III. Experienţa aceasta poate fi foarte tulburătoare. Ascult mereu poveşti – toate canalizate prin vreo redacţie de ziar plină de oameni plictisiţi, via vreun institut de cercetări care doreşte să rămână incognito, ori pur şi simplu purtate din gură în gură de gospodine sau de muncitorii din fabrici. De obicei, o mărturie începe prudent, testând terenul, cu nişte cuvinte rostite cu nelinişte: „Probabil că n-o să mă credeţi, dar..." După care persoana se descarcă de ceva ce-l apasă de ani de zile şi vorbeşte despre momentul în care a fost atins de cel mai adânc mister al universului.

Nu mă surprinde că oamenii şovăie să vorbească. Niciodată nu pot fi siguri că nu o să încep să chicotesc, sau că n-o să raportez la CIA.

Aceste poveşti bizare vin sub diferite forme. Un cercetător al istoriei aviaţiei din Marea Britanie mi-a scris din Cumbria, spunându-mi că în 1990 a întâlnit o tânără americană, care lucra pe vremea aceea la Departamentul Apărării din Washington. Ea i-a relatat despre ziua în care a fost trimisă să facă fotografii într-un hangar secret, unde i s-au arătat 16 cadavre de extratereştri. De pereţii hangarului atârnau bucăţi dintr-un OZN prăbuşit. Tânăra a insistat că în 1992 urma să fie făcut public tot adevărul despre OZN-uri.

Istoricul aviaţiei m-a contactat în 1993 şi m-a solicitat să-l ajut în altă problemă, iar despre relatarea de mai sus mi-a vorbit doar în treacăt. Lumea încă aşteaptă declaraţiile de presă...

În cutia mea poştală se înghesuie atât anecdote de tipul „ştiu de la un amic al unui amic", cât şi date cu iz serios, dar absurde. De exemplu, în 1990 mi-a sosit un dosar întocmit cu grijă, intitulat „Guvernul secret", se pare din partea unui anume Milton Cooper. Acesta se pretinde o

istorie concisă a înțelegerilor guvernului Statelor Unite cu o specie extraterestră, în urma capturării de tehnică din 1947. Considerat intrinsec, dosarul ar fi putut fi foarte bine scris de răposatul actor britanic Tommy Cooper, ca și de cinstitul cercetător Milton. Pentru mine ar fi fost la fel de credibil; era plin de pacte secrete, coșmarul unor răpiri și experimente teribile pe ființe omenești. Întregul document era o anatemă aruncată asupra unui cercetător obiectiv, neoscceptic; mă îndoiam de existența extratereștrilor, ca să nu mai spun de ideea că un grup de asemenea ființe ar fi fost capturat de guvernul SUA și ținut ascuns de lume timp de peste o jumătate de secol.

Desigur, în 1990 știam deja că opera lui Milton Cooper nu este ceva izolat. Ea făcea parte dintr-o subcultură OZN care făcea ravagii prin Statele Unite; era la fel de credibilă ca orice apărea la vremea aceea. Am argumentat foarte zgomotos împotriva acestei lucrări, atât de zgomotos încât am fost dată în judecată de un ozenolog american, căruia i-a displăcut tonul meu sceptic în legătură cu unele dovezi. Nu este important dacă am avut sau nu dreptate în scepticismul meu. Ceea ce este important este că de câte ori îmi parvenea un material ca cel al lui Cooper, neîndoios scris cu bună credință, reacția mea viscerală nu era să sar în sus de bucurie și nici să dau telefon la vreun post de televiziune care dă bani buni pe asemenea știri; nu, eu așteptam precaută să văd dacă apare cineva, cumva, care să-mi confirme raportul. Doar dacă această confirmare nu apărea, mă aplecam să judec eu însămi dacă să cred sau nu.

Apoi mi-a sosit o scrisoare de la locotenent-colonelul Robert Bowker, de la Forțele Aeriene ale Statelor Unite (USAF). Acesta făcuse cunoștință pentru prima dată cu tehnologia extraterestră în 1950, în timpul unui zbor de la Wake Island la Honolulu. „Au apărut niște lumini roșii într-o formație regulată, iar ADF-ul (echipamentul electronic de navigație) pe unde medii a început să se învârtească atât de tare, că m-am temut să nu se distrugă și l-am închis". La puțin timp după aceea, Bowker a trebuit să liniștească un pilot al unui C-54, care zburase de la Wake la baza Hickam, aflată pe insula Oahu. Acesta era „atât de pierit, că a trebuit să-l ajut să-și țină paharul de whisky". Veniseră spre el ca din pușcă opt obiecte, cu peste 1500 de kilometri pe oră. Cu puțin înaintea impactului, patru din ele au trecut pe deasupra, iar alte

patru pe sub el. Atât pilotul de pe C-54, cât şi Bowker au fost avertizaţi de un ofiţer NSA (Agenţia pentru Securitatea Naţională) să păstreze tăcerea asupra acestei întâlniri ultrasecrete. Bowker era sigur că acesta ştia precis ce erau acele OZN-uri şi că acei ofiţeri care se ocupă de cele 28 de niveluri de secret *deasupra* lui „top secret" – din care unul îl anchetase în mod oficial– erau în posesiunea mult mai multor informaţii despre OZN.

Unii dintre cei care mă contactează au motivaţii mult mai sinistre legate de OZN. „Steve" din Washington D.C. mi-a scris că este în funcţiune un „*think tank*"* care practică „războiul psihologic" asupra oamenilor. El înţelegea prin aceasta dispozitive electronice extrem de sofisticate şi secrete, folosite împotriva oamenilor, pentru a le modifica psihicul şi a-i determina să facă lucruri stranii sau să acţioneze într-un anume fel. Era înfiorător. Steve mi-a prezentat nume de cod şi mi-a relatat în ce fel sunt OZN-urile implicate în asemenea experimente ilegale. El a adăugat: „Cred că în «gaura neagră» din bugetul Pentagonului se întâmplă lucruri cam cețoase". Nu mi-a venit prea greu să cred spusele lui, dată fiind istoria planetei şi tendinţa omenirii de a născoci lucruri tot mai oribile de făcut altora. Acestea fiind spuse, nu cred că voi mai ajunge până acolo încât să cred că OZN-urile sunt, după spusele unui scriitor, un „mit propagandistic", destinat devierii atenţiei de la cercetările nefaste ale Pentagonului.

Dar, şi repet, după ce am petrecut patru ani cercetând presupusele prăbuşiri de OZN–uri din pădurea Rendlesham, East Anglia (vezi paginile respective), am început să bănuiesc că în spatele acestui caz s-ar putea ascunde cauze mai pământeşti şi mai oneroase. Mai târziu, am primit din senin un telefon de la un om de ştiinţă britanic, care mi-a spus că este specialist în fizică nucleară şi rachete. (Am verificat după aceea, era exact cine a spus că este.) El mi-a spus că fusese intrigat de anumite referinţe din materialul meu şi că, prin continuarea cercetărilor, ajunsese la tulburătorul adevăr. Ceva devastator, dar nu de natură extraterestră, se întâmplase într-adevăr în acea pădure.

---

*) Noţiune inventată de fizicianul evreu ungur Leo Szilard, care considera că strategiile globale pot fi discutate şi decise de grupuri multidisciplinare (oameni de ştiinţă, politicieni etc.), denumite „think tank". Noţiunea şi-a extins conotaţia şi la aceea de grup care conspiră (n.t.).

Totuşi, el a insistat că nu va face nimic, pentru că – şi mi-a spus-o foarte limpede – atunci când începi să adulmeci subiecte ultrasecrete ca acesta, „te bagi în ceva pentru care ai putea s-o sfârşeşti pe fundul Tamisei". Ceva în mod sigur incredibil; probabil de neconceput. Totuşi, ascult în mod curent despre această conspiraţie a tăcerii care înconjoară misterul OZN.

Mi-au scris oameni de toate felurile – de la povestitori anonimi la agenţi guvernamentali, ofiţeri ai forţelor armate. Asta te cam pune pe gânduri. Dacă în a-i crede pe unii ai dificultăţi, unul din corespondenţi nu mai poate fi neglijat; este credibil. Cred că oricine ar fi convins de lordul Peter Hill-Norton. Omul nu este un mistic exaltat. A fost amiral al flotei britanice şi fost şef al Ministerului Apărării din Marea Britanie. Dacă acest individ ar fi fost capabil să bată câmpii, atunci securitatea lumii libere ar fi fost în mare pericol. Este drept, totul depinde de modul în care defineşti noţiunea de „a bate câmpii". Când, în 1992, mi-a spus părerea lui sinceră despre investigaţia mea privitoare la prăbuşirea din pădurea Rendlesham, el vorbea de pe poziţia unei persoane informate. Dacă ar fi vorbit despre probleme militare, politica mondială, sau implicaţii în securitatea naţională, nimeni nu ar fi pus în discuţie opiniile lui. Le-am fi primit cum se cuvine şi le-am fi respectat. Adevărul pare a fi că atunci când lordul Hill-Norton şi-a exprimat părerea despre muşamalizarea OZN-urilor, el *ştia* despre ce vorbeşte. El a afirmat că prezentarea mea despre ipoteza extraterestră din spatele cazului este „cinstită şi convingătoare" şi, a adăugat el, „după cum i-am spus lordului Trefgarne, sau ceva a pătruns în spaţiul nostru aerian, sau colonelul [USAF] şi haiducii lui de la baza operaţională americană din Marea Britanie au avut halucinaţii... dacă nu intră în zona de interes a apărării naţionale, atunci ar cam trebui să intre". Trebuie să spun că nu credea că acei ofiţeri ar fi avut halucinaţii. Nici eu nu cred.

Totuşi, după 20 de ani petrecuţi în mijlocul acestei realităţi extraterestre, adevărul despre aceste relatări rămâne în continuare învăluit în ceaţă. Oricât de convingător ar vorbi martorii, orice metodă ar folosi ca să se explice, răspunsul ne scapă. Nimeni nu ştie ce se întâmplă; nici martorii, nici mass-media şi în mod sigur nici autorităţile.

Sau poate că ştiu?...

Ideea că autoritățile *știu* adevărul este, într-un fel, cea mai explozivă dintre știrile *nepublicate vreodată*. O realitate terifiantă, care înglobează tot ce ține de extraterestru, de la lumini mișcătoare pe cer și până la întâlniri spectaculoase, care ar face titlurile actuale ale tabloidelor să pară caraghioase. Această ipoteză spune că o inteligență extraterestră se află pe planeta noastră, jucându-se cu noi și bătându-și joc de mijloacele noastre de apărare. Și că, mai rău, puterile actuale cunosc acest fapt dincolo de orice dubiu și de orice dispută – și o știu de peste o jumătate de veac; și că pur și simplu nu vor să ne spună. Iar ei știu dintr-un motiv simplu. Vedeți dumneavoastră, demult, demult (și probabil de mai multe ori de atunci) liderii lumii noastre au căpătat dovezi de netăgăduit: bucăți de navă spațială, poate o întreagă mașină. În unele versiuni ale poveștii, ei au capturat și piloți extratereștri, atât vii, cât și morți, pe care apoi au executat uluitoare autopsii. Această realitate șocantă, dar profundă, este ținută departe de cunoștința publicului, din motive pe care cineva, undeva, le-a decretat ca fiind dincolo de dreptul nostru firesc de a le cunoaște. Dar această acoperire se erodează rapid; adevărul apare bucată cu bucată. Cărți importante, cum ar fi *Alien Liaison* a lui Tim Good, au spus cu litere mari de o șchioapă povestea asta, de la înălțimea locului lor în topul celor mai vândute cărți.

Neașteptatul succes al acestor cărți a fost remarcat și de presa aservită *establishment*-ului, care a scris articole dojenitoare la adresa editorilor care au permis apariția unor asemenea bazaconii. Nu cumva e doar un truc de făcut bani mai mulți? se întreabă aceste articole. Nu, în general nu e cazul. Aceste cărți sunt sincere și au un scop cât se poate de precis. Fie că spun adevărul, fie că sunt pline de speculații mascate să pară reale și alimentate de povești de adormit copiii, aceste cărți trebuie judecate individual. Dar ele sunt foarte cinstite în motivațiile lor și ilustrează cât de puternic marchează aceste credințe societatea noastră de astăzi.

Ne dorim cu disperare să nu fim singuri în imensitatea universului. Dar, desigur, trebuie să temperăm această disperare perfect justificată cu rațiunea rece: să vrei ceva e foarte departe de a avea acel ceva. Nu putem decât să ne punem întrebarea de bun simț: este posibil ca aceste afirmații să fie reale? Acest lucru încearcă să-l afle cartea de față.

Am făcut o compilație de 32 de cazuri petrecute în timpul ultimei sute de ani, majoritatea datând după cel de-al doilea război mondial.

În aceste relatări se afirmă că din cer s-a prăbuşit ceva straniu. Mai mult, de obicei se trage concluzia că acest ceva a fost un OZN (a se citi navă spaţială extraterestră) care, desigur, e foarte posibil să fi fost pilotată. În câteva din aceste cazuri, este descris şi un amestec al militarilor, care aparent ar fi avut scopul de a recupera epava şi/sau orice piloţi extratereştri care s-ar fi întâmplat să fie pe acolo.

Timp de peste 20 de ani, un mic grup de cercetători a căutat toate dovezile de acest tip. Munca de pionierat a făcut-o americanul Leonard Stringfield, care a încetăţenit termenul de *recuperare* [retrieval] pentru aceste presupuse operaţii. Am avut norocul să-l cunosc pe Len, pe care îl consider un bun cercetător şi un om deosebit. El are meritul de a fi dat legitimitate unui domeniu care, chiar în lumea stranie a ufologtilor, părea multora prea absurd.

De departe, cea mai mare atenţie a fost acordată recuperării de la Roswell, New Mexico, din iulie 1947. S-au numeroase cărţi, au fost făcute două filme (din care unul se leagă de numele lui Steven Spielberg) despre subiect. Ufologii consideră în majoritate acest caz ca cel mai important din istoria lumii, deşi el îşi are şi criticii lui. În afara evenimentelor din apropierea bazei RAF Bentwaters, din Suffolk, Anglia, din decembrie 1980 (care au atras şi ele de o manieră spectaculoasă atenţia lumii OZN), multe alte investigaţii sunt prea puţin cunoscute. Cred că a venit vremea să le trecem pe toate în revistă.

Ţin să subliniez că nu am nici o credinţă pe care să o apăr. Deşi am senzaţia că, în general, în probele OZN există *ceva* interesant, am înţeles, după ani de cercetări, că *majoritatea* acestor probe sunt împănate cu percepţii eronate, identificări greşite şi presărate cu puţină fantezie. Aceasta înseamnă că voi încerca să fiu obiectivă şi să prezint ce e bine, ce este rău şi, ocazional, ce este de-a dreptul caraghios în relatarea faptelor legate de fiecare caz în parte.

După cum veţi vedea, în unele cazuri vom fi obligaţi să tragem concluzia că prăbuşirea nu a avut loc. Iar în altele s-ar putea să nu fim în stare să ne decidem. Totuşi, există câteva situaţii care la prima vedere par să susţină cu putere afirmaţiile *fan*-ilor OZN. Dacă vom găsi un asemenea caz, veţi fi anunţaţi. Dar dacă scepticii argumentează împotrivă şi găsesc o explicaţie mai simplă, o voi descrie şi pe aceasta şi voi arăta de ce pare îndreptăţită.

Concluzia finală vă aparţine. Rămâne în sarcina dumneavoastră să cerneţi probele acestor presupuse recuperări şi să decideţi ce s-a prăbuşit – dacă s-a prăbuşit ceva – şi dacă a fost vreodată recuperat ceva. Iar apoi, dacă vă simţiţi în stare, puteţi să faceţi faţă provocării finale. Puneţi-vă dumneavoastră înşivă întrebarea cât de aproape s-a ajuns de dovada adevărată a aterizării extratereştrilor (deşi uneori cu oarece dificultăţi) şi dacă este adevărat că cineva din coridoarele întunecate ale puterii cunoaşte adevărul privind aceste afirmaţii tulburătoare. Apoi, dacă răspunsul la aceste întrebări este afirmativ, reflectaţi la implicaţiile devastatoare pe care le-ar putea avea.

Jenny Randles
Fleetwood, Anglia

1

RECUPERĂRILE ÎN TRECUT

Surprinzător, relatările despre prăbușirea unor nave extraterestre nu sunt un fenomen al zilelor noastre. După cum veți vedea în acest capitol, avem de investigat relatări care se întind pe secole întregi. Deși multe din aceste relatări se vor dovedi foarte dubioase, ele ne oferă niște indicii foarte utile: putem să găsim motivele care stau în spatele lor și reacția socială la niște povestiri ieșite din comun și aplicarea acestora la episoadele curente, pe care le putem considera mai credibile.

Unicul lucru care leagă aceste cazuri timpurii este acela că ele sunt observații ale unor OZN-uri (sau „farfurii zburătoare", după cum le-a botezat un ziarist cu imaginație). Termenul a apărut pe 24 iunie 1947 și a marcat începutul credinței moderne în intrușii extratereștri. Cazurile care urmează vin din vremuri în care extratereștrii erau produsul romanelor fanteziste ale unui Jules Verne sau H.G. Wells, iar epoca știrilor globale la TV, a tabloidelor și a filmelor SF de la Hollywood făcea parte dintr-un viitor îndepărtat. Această incursiune se va arăta fascinantă pentru comparație.

1871
TÂMPLARUL DE LUX ȘI NAVA SPAȚIALĂ

În 1979, David Langford, fizician din Berkshire, a publicat un mic tratat de mai puțin de 100 de pagini. Acesta este intitulat, într-un stil

care se potriveşte cu epoca întâmplărilor analizate, „Istorisirea unei întâlniri cu ocupanţi ai altei lumi, 1871".

Această exprimare întrucâtva arhaică provine dintr-un manuscris original al unui anume William Loosley, scris în anii 1870, descoperit de unul din descendenţii acestuia, cu un secol mai târziu. În prefaţa cărţii sale, Langford clasifică manuscrisul ca „produsul unei remarcabile imaginaţii, sau care justifică aproape complet titlul [lui William Loosley]". După Langford, Loosley a fost un tâmplar de lux din High Wycombe, Buckinghamshire, care a murit în 1893. Povestea lui („scrisă când avea fierbinţeli", după cum adnotează soţia lui) descrie, se pare, descoperirea unei nave spaţiale prăbuşite, care a avut loc pe 3 octombrie 1871. Langford reproduce cu respect această relatare, după care adaugă 50 de pagini de comentarii in extenso despre posibilele interpretări.

Conform amuzantei proze a lui Loosley, „steaua cea zgomotoasă" a căzut din cer peste Plummers Hill. Fără să fie un scriitor cu capul doldora de sinonime, ebenistul nostru descrie apropierea lui de un mic obiect turtit, din care a ieşit un fel de senzor care l-a pipăit. Pe pământ, în locul prăbuşirii, „iarba şi tufişurile erau aplecate şi puţin zdrobite şi arătau că fuseseră apăsate de o greutate mare şi largă – eu judec că era în formă de cerc..." Apoi i s-a permis să vadă un fel de imagini mişcătoare străine, din care unele păreau să prezică tehnologii şi cunoştinţe cosmologice inimaginabile în anii 1870. În cele din urmă contactatul şovăielnic a fugit, ascunzându-şi secretul într-unul din sertarele din atelierul său. Nu este nici o îndoială că Langford ne prezintă o poveste minunată, demnă de toată atenţia, care se potriveşte foarte bine cu observaţiile OZN de mai târziu, de care el pare a fi foarte conştient. Scenariul „răpirii" repovestit de Loosley este tipic pentru multele care au urmat de atunci.

Familia Loosley există, fiind înrudită chiar cu David Langford (deşi el nu arată clar acest lucru în textul său). Nu este nici o îndoială că biografia lui William Loosley poate fi verificată.

Să remarcăm cercul plat, care, în 1979 era relatat cu aproape un an mai devreme decât primele exemple apărute în presă despre „cercurile din lanuri". Unele din acestea, au remarcat imediat experţii, s-au întâmplat chiar în zona High Wycombe. Într-adevăr, acest loc a fost cunoscut din anii '70 drept un mic „concentrator" de activităţi OZN, cu câteva exemple clasice de lumini stranii şi de maşini oprite de o putere misterioasă.

Cartea lui Langford a fost recenzată de presa OZN începând cu 1980 și a suscitat interes. Unele surse, mai ales din Statele Unite, erau dispuse să-l considere drept un exemplu de OZN precursor al epocii farfuriilor zburătoare. Alții, inclusiv câteva reviste britanice, au fost mult mai sceptici.

Janet și Colin Bord, recenzând cartea în *Fortean Times*, în 1980, au arătat că Langford a mers destul de departe în identificarea lui Loosley, incluzând fotografii ale acestuia, ale familiei lui, ale magazinului și chiar ale pietrei lui de mormânt. Ceea ce nu a încercat, a fost să includă în carte și dovezi ale extraordinarei lucrări a lui Loosley, ceea ce pare o omisiune curioasă, ca să nu spunem mai mult.

Langford susține că „manuscrisul lui William Robert Loosley nu conține fantezii ale autorului", citând modul în care se referă acesta la realizări științifice care pe atunci erau mult dincolo de cunoștințele umane. În ceea ce privește ipoteza vreunei păcăleli (de pildă, postdatarea morții lui Loosley), Langford notează sec: „Nu pot spune decât că manuscrisul a făcut față până acum tuturor testelor de autenticitate la care a fost supus". Totuși nu s-a spus nimic despre aceste teste, care au fost ele, cine le-a făcut, când s-au făcut, sau la ce concluzii s-a ajuns.

După cum ați înțeles, nu avem face cu o prăbușire OZN autentică. De fapt, este un fals îndrăzneț, iar falsificatorul este cunoscut. Întreaga poveste a fost invenția lui Langford însuși, în parte ca să se distreze, în parte pentru a vedea reacția entuziaștilor OZN. El a declarat în 1990 revistei *UFO Brigantia* că editorul său, Paul Barnett de la editura David & Charles (cunoscuți pentru cărțile lor cuminți despre transporturi) l-a rugat să „scrie o parodie [și] să o examineze cum ar face un fizician... [dar] să o facă destul de clară, astfel încât un cititor atent să nu poată fi păcălit". Ceea ce a și făcut, cu exactitate. (Spusele lui mi-au fost confirmate de Paul Barnett.) Există indicii evidente, cum ar fi lipsa documentației, amintită mai sus. Faptul că biografia lui Langford arată că acesta este un scriitor de SF de succes este un alt indiciu major care trebuia luat în seamă, dar care nu a fost. În mod sigur, autorul a încercat să-și discrediteze opera printr-un surplus de exuberanță, dar se pare că a făcut exces de zel.

Oricine citește cărțile sau articolele lui David Langford din revistele de computere, descoperă ușor deosebitul lui simț al umorului. El a recunoscut adevărul chiar la tipărirea cărții. Și a făcut acest lucru în

niște locuri cu adevărat proeminente: de exemplu, în *New Scientist*, în 1988. Chiar și așa, puțini au văzut adevărul prin prisma propriei lor dorințe lor de a crede.

Povestea lui a fost imediat luată la bani mărunți de cercetătorii cercurilor din lanuri. Cercul aplatizat nu avea nimic comun cu aceste fenomene moderne și avea foarte multe în comun cu poveștile despre „cuiburile de aterizare" ale OZN-urilor, care ele însele au dat naștere unor farse cu asemenea cercuri. Dar cel puțin un asemenea „cerealog" a luat în serios povestea Loosley. Mai mult, povestea apare, fără o tratare critică, în două din importantele cărți OZN foarte vândute din jurul anului 1990.

Din acest episod reiese clar că avem de învățat niște lecții. Nimic nu trebuie luat ca atare, fără o încercare directă de autentificare. Nu este suficient ca povestea să pară serioasă, iar autorul să nu facă bani de pe urma ei. Cineva bine ascuns ar putea scoate un profit oarecare. Există multe – și obscure – motive pentru înșelătorii.

1884
PEPITE DE AUR SURVOLEAZĂ NEBRASKA

Acest caz a fost scos la lumină de Jerome Clark, unul din experții proeminenți în „valurile de nave aeriene" din secolul al XIX-lea. Oameni de peste tot din Vestul și din Vestul Mijlociu al Americii afirmaseră că văzuseră obiecte-minune, înaripate, care navigau prin aer, iar ziarele erau pline de aceste apariții. Am văzut pentru prima dată o asemenea știre într-un număr din *Nebraska Nugget*, din iunie 1884, dar de atunci relatările s-au repetat.

Relatarea susține că pe 6 iunie 1884, într-o zonă îndepărtată din sudul Nebraskăi numită Dundy County, din cer s-a prăbușit un obiect strălucitor, scoțând în cădere un vâjâit teribil. Îngrijitorii turmelor de vite s-au repezit la fața locului și au descoperit roți dințate și alte resturi împrăștiate pe pământ. În jurul epavei, căldura intensă uscase iarba. Unul dintre martorii oculari a căzut după ce s-a apropiat prea mult, a suferit arsuri ale pielii și a început să-i cadă părul.

În următoarele zile, mulți localnici au venit să vadă obiectul, deși fragmentele metalice încă străluceau de căldură, iar nisipul dimprejur era vitrificat. După o vreme, când s-a putut, au fost ridicate unele roți

metalice și alte piese. Păreau să fie făcute din ceva ca alama, dar mult mai ușor. Această caracteristică interesantă a epavelor OZN premerge cu 60 de ani cea mai faimoasă prăbușire – afacerea Roswell, New Mexico.

Povestea a apărut în *Daily State Journal* din Lincoln, capitala statului Nebraska, pe 8 iunie. A fost prima sugestie a unei origini extraterestre, arătându-se că ar fi singura explicație plauzibilă pentru incident, în cazul că relatarea era corectă și lipsită de exagerări.

Clark notează că pe 10 iunie același ziar din Lincoln a avut o relatare, mai superficială, în care se spunea că epava a dispărut sub ochii asistenței, de parcă un bulgăre de sare s-ar fi dizolvat în apă. Cercetătorul face remarca malițioasă că de la toată povestea nu te puteai aștepta decât să apară un bulgăre de sare. Pe 11 iunie, editorialul ziarului *State Journal* desființează întregul caz în termeni categorici, deși nu se oferă nici o explicație a modului în care s-a comis păcăleala.

În 1964, când întreaga poveste a fost republicată în Omaha, un membru al Societății Istorice din Dundy a intervievat oameni care pe vremea evenimentului fuseseră copii. Nici unul din ei nu și-a amintit nimic despre incident și nici nu s-a găsit vreo zonă cu pământ vitrificat sau vreo urmă a epavei care să susțină autenticitatea acestei prăbușiri. Este puțin probabil ca în epoca victoriană guvernul să se fi ocupat cu mușamalizarea unor asemenea evenimente. Mult mai plauzibil este ca evenimentele să nu fi avut loc niciodată.

1897

UN OM DIN SPAȚIU ÎNGROPAT ÎN VESTUL SĂLBATIC

În timpul valului de nave aeriene din 1896-97, au existat mai multe relatări despre prăbușirea acestor aparate zburătoare. Dar cele mai multe s-au dovedit zvonuri împrăștiate de ziare în căutarea de subiecte mai tari decât ale concurenței.

Unul din aceste cazuri nu a încetat să stârnească interes de atunci și chiar a inspirat un film. Este vorba de incidentul din Aurora, Texas, oraș în care mulți cred că încă există îngropat cadavrul unui extraterestru. Primele relatări au fost publicate în *Dallas Morning News* din 19 aprilie 1897, spre sfârșitul valului de relatări despre nave aeriene și după nenumărate alte reportaje privind aceste obiecte zburătoare. Ca să atragă atenția în asemenea condiții, o poveste trebuia să fie cu totul specială. Aceasta a fost, cu siguranță.

Un anume S.E. Haydon a raportat că la 6 dimineaţa, pe 17 aprilie, deasupra orăşelului Aurora, aflat cam la 70 de kilometri nord de Dallas, a apărut o navă aeriană. Arăta că are probleme şi s-a lovit de turla morii de vânt a judecătorului local, făcându-se bucăţi pe pajiştea cu flori din apropiere. Un anume T.J. Weems, telegrafistul oraşului şi astronom amator, a scos un trup mutilat cumplit, dar cu trăsături presupus inumane. Unele bucăţi din epavă aveau pe ele simboluri hieroglifice – o altă trăsătură interesantă, care se va întâlni şi ea o jumătate de secol mai târziu, la Roswell.

În 1966, cercetătorii, care începeau să reasambleze mozaicul acestor de mult uitate nave aeriene, au fost intrigaţi de acest caz şi au început să se ocupe de el. S-au descoperit indicii care susţineau istorisirea, mai ales acela că numitul judecător chiar a locuit la Aurora în perioada respectivă. Dar puţine alte lucruri s-au mai verificat, iar mulţi localnici au susţinut că incidentul nu a existat, arătând că monografiile locale apărute la câţiva ani după presupusul eveniment nici măcar nu l-au menţionat.

Dar iată că a apărut un ufolog decis să descopere adevărul. Este vorba de Hayden Hewes, de la *International UFO Bureau*. Între 1972 şi 1974, el şi echipa lui au depus o muncă susţinută de demonstrare a adevărului prăbuşirii şi a faptului că, exact ca în relatare (care nu a avut ecouri în presa timpului), aeronautul extraterestru a fost îngropat în cimitirul din Aurora. Biroul a obţinut şi sprijinul ziarului *Dallas Times Herald*, care a finanţat cercetările şi a ajutat la obţinerea multor informaţii. În 1973, pe 1 iunie, într-un articol din *FSR* (*Flying Saucer Review*), semnat Eileen Buckle, apare o referire la un articol din *Herald*, în care se declară că s-au găsit dovezile indubitabile. Articolul vorbeşte despre trei martori oculari, care şi-au amintit de eveniment. Este citat mai ales G.C. Curley, de 98 de ani, aflat într-o casă de bătrâni, care a spus că doi din prietenii lui s-au dus călare la Aurora şi s-au întors cu o descriere a navei. Aceasta lovise ceva de lângă fântâna judecătorului, iar pilotul „extraterestru" era „făcut chisăliţă". În ceea ce priveşte fragmentele de metal, prietenii lui i-au spus că pe pământ nu se mai găsea nici unul.

O femeie de 91 de ani, Mary Evans, a făcut şi ea o descriere a celor văzute. Uitase despre cele întâmplate în cei şaptezeci de ani trecuţi, dar acum îşi amintea toată zarva din oraş şi cum părinţii i-au interzis să

se ducă la locul prăbuşirii. Dar mama şi tatăl ei s-au dus şi i-au spus că nava explodase, dar că rămăşiţele pilotului fuseseră adunate şi îngropate într-un mormânt. Singurul detaliu inedit adăugat de ea a fost că pilotul era mic de statură. Totuşi, Hayden Hewes a notat că la o întrevedere ulterioară doamna Evans s-a contrazis: „Nu, nu am spus aşa". Mai rău, Hewes spune că la verificarea identităţii G.C. Curley s-a dovedit a fi A.J. McCurley şi că la vremea prăbuşirii locuia în Oklahoma.

Mass-media a vorbit şi despre dorinţa declarată a UFO Bureau de a exhuma cadavrul. Ca reacţie, Asociaţia Cimitirului Aurora a introdus o acţiune în instanţă împotriva ozenologilor, impunând interzicerea unui asemenea plan. De fapt, Biroul nu se decisese asupra acestui lucru, ci doar îi studiase posibilitatea. Mai târziu, asociaţia cimitirului a arătat că dacă aduceau indicii „de o probabilitate covârşitoare" pentru găsirea cadavrului în cimitir, vor primi aprobarea. Pe 18 martie 1974, când ufologii au depus o cerere de exhumare, au primit un refuz categoric. Mai mult, li s-a spus că Asociaţia Cimitirului va folosi „toate mijloacele disponibile" pentru împiedicarea deschiderii mormântului.

Drept rezultat, ufologii au început să ia în consideraţie folosirea unor dispozitive radar sofisticate pentru scanarea terenului. S-a scris despre găsirea în zonă a unor fragmente din metale ciudate. Conform lui *Dallas Herald*, acestea au fost analizate de dr. Tom Gray, fizician de la North Texas State University. Ele au fost descoperite la ferma lui Brawley Oates, care, în anii '70, poseda terenul locuit de judecător cu 80 de ani în urmă (adică locul în care presupusa prăbuşire avusese loc). Fragmentele fuseseră dezgropate de un student şi un lector al universităţii, după descoperirea cu detectoarele de metale. Bucăţile ar fi avut 75 la sută fier şi 25 la sută zinc, plus urme de metale mai rare. La sfârşitul secolului trecut, oamenii de ştiinţă nu posedau cunoştinţe care să le permită producerea unei asemenea combinaţii nenaturale, deci nu ar fi putut fi produse pe Pământ. Totuşi, la mijlocul secolului XX, lucrul era posibil, existau cunoştinţele. Deşi dr. Gray este citat ca spunând că „fizica acestor metale îmi incită curiozitatea de om de ştiinţă", el a accentuat că asta nu înseamnă că metalul ar avea origini extraterestre.

Hewes a susţinut insistent că investigaţiile echipei lui nu au putut nici să demonstreze, nici să nege categoric relatarea prăbuşirii, dar că el avea impresia că este vorba de un caz interesant, pentru că oferea

mari speranțe de autentificare a unei povestiri din perioada valurilor de aeronave.

Dar consiliul orășenesc din Aurora nu s-a lăsat convins. Unui ufolog britanic i s-a spus că „întregul eveniment este o farsă", adăugându-se că această concluzie a fost trasă din lipsa unor dovezi materiale care să susțină prăbușirea – de exemplu, registrele cimitirului, sau amintirile localnicilor care au trăit și în 1897 și în 1972. Consiliul orășenesc a tras concluzia că, din punctul lui de vedere, evenimentul a fost o invenție a membrilor plictisiți ai biroului telegrafic local al căilor ferate, pe fondul altor povești asemănătoare, împrăștiate în Vest, mai ales de muncitorii căilor ferate.

În principiu, Jerry Clark este de acord cu acestea. El arată că relatarea inițială apărută ziarul din Dallas trebuie văzută în contextul poveștilor cu nave aeriene, care au fost tipărite și înainte, și după cazul Aurora. Acestea relatau despre nave care scuipau foc ca dragonii chinezești și despre trei piloți care au fost auziți cântând „Mai aproape de Domnul cu voi!". Aceste lucruri, crede el, nu prea sugerează credibilitatea vreuneia dintre relatările publicate în luna respectivă.

În plus, dr. J. Allan Hynek – fost consultant științific la Forțele Aeriene SUA pe teme OZN și fondator, în 1973, al Centrului de Studii OZN, la ora actuală una dintre cele mai respectabile grupări OZN din lume – trimisese un investigator, pe William Driskell, la Aurora, în 1966. Driskell reușise efectiv să demonteze povestea. Aflase că la fața locului nu se aflase nici o moară de vânt, descoperise că unele din fapte nu se potriveau și trăsese concluzia că cel mai probabil povestea fusese o tentativă de a face din Aurora un punct de atracție, după ce devierea căii ferate îi amenințase prosperitatea. Dacă așa a fost, tentativa a eșuat, iar orașul și-a continuat declinul.

Filmul corespunzător poveștii a apărut în 1985, sub numele de *Întâlnirea de la Aurora* și are un aer de film TV sau făcut special pentru distribuirea pe casete. Departe de a fi un *Întâlniri de gradul III*, el relatează „evenimentele" cu imaginația care abundă în filmele de categoria a doua. Dar acest film nu a reușit să reînvie interesul pentru caz și, după ce tribunalele locale au interzis deshumarea mormântului, extraterestrul din Aurora a intrat într-o obscuritate aproape sigur meritată.

1908
NAVA SPAȚIALĂ PRĂBUȘITĂ ÎN SIBERIA

În afara afacerii Roswell și a evenimentelor din pădurea Rendlesham, acest episod clasic este probabil cea mai faimoasă cădere OZN declarată a tuturor timpurilor. Este una din puținele situații în care nu încape nici cea mai mică îndoială că ceva s-a prăbușit. Există dovezi fizice copleșitoare care susțin acest lucru. Ceea ce mai rămâne în discuție este ce anume a fost acel ceva. Există mulți încăpățânați care susțin că acolo a avut loc prăbușirea unei nave spațiale, dar nu este și punctul de vedere susținut de oamenii de știință, care au și ei explicațiile lor, mai pământești, nu mai puțin spectaculoase, pentru cauza acestei cele mai mari explozii pe timp de pace din secolul XX.

Scena devastărilor din regiunea tungusă a Siberiei, fotografiată de prima expediție care a ajuns în îndepărtata regiune după impactul straniului obiect din iunie 1908.

S-a întâmplat pe la 7:07 dimineaţa, pe 30 iunie 1908, în apropiere de Tunguska Inferioară, un fluviu care curge prin îndepărtata, vasta şi inospitaliera taiga siberiană (o uriaşă zonă împădurită, care iarna este acoperită de zăpadă, iar vara este o mlaştină; sub stratul de la suprafaţă, pământul este permanent îngheţat, tot timpul anului). Niciodată nu a existat vreo îndoială că acolo s-a întâmplat ceva straniu. Explozia a fost atât de uriaşă, încât a cauzat pagube la 650 de kilometri de locul impactului (fiind auzită mult mai departe), iar unda de şoc a fost măsurată cu precizie şi a traversat Pământul de două ori. Coloana de foc care s-a ridicat în aer s-a văzut de la mare depărtare de regiunea tungusă, iar unda de căldură s-a simţit la sute de kilometri de zona de impact. Timp de câteva nopţi, în toată Europa de Nord cerul a fost strălucitor, destul cât să poţi citi ziarul în Londra şi să poţi face fotografii la Moscova în miez de noapte. Acest efect s-a datorat uriaşilor nori de praf ridicaţi în atmosferă de catastrofalul impact. Presupunerea firească asupra cauzei celor întâmplate în acea dimineaţă de vară a fost simplă: impactul cu un meteorit de dimensiuni medii spre mari.

Astronomii ştiau că mici bulgări de piatră sau fire microscopice de praf intră in atmosfera Pământului cu miile în fiecare zi. Aceştia creează licăriri pe cerul nopţii, o dată cu frecarea de atmosferă, care îi arde. Unii mai mari, poate de un metru în diametru, pot produce un efect vizual mai puternic şi luminează cerul timp de mai multe secunde. Aceştia sunt cunoscuţi sub numele de bolizi de foc. Uneori, ei sunt prea mari sau dintr-un material prea rezistent (cum ar fi fierul) pentru a arde cu totul. Atunci, fragmente din ei ajung la sol. Se înregistrează în fiecare an câteva impacturi cu meteoriţi, majoritatea căzând fără să provoace probleme în ocean, sau departe de civilizaţie.

Din când în când, atmosfera este penetrată de un meteorit cu adevărat mare – poate o sută de metri în diametru. Când acesta atinge solul, rezultă un crater masiv, cum ar fi spectaculosul crater de lângă Winslow, Arizona. Cu un diametru de circa 1,6 km, el atrage turişti din lumea întreagă. Impactul care a creat această gaură a avut loc cu zeci de mii de ani în urmă.

De asemenea, oamenii de ştiinţă ştiu că este foarte probabil ca la câteva milioane de ani un meteorit gigantic, sau chiar un asteroid (asteroizii sunt un fel de meteoriţi mari, care circulă prin sistemul solar pe orbite permanente) să intre în atmosfera terestră. Un asemenea

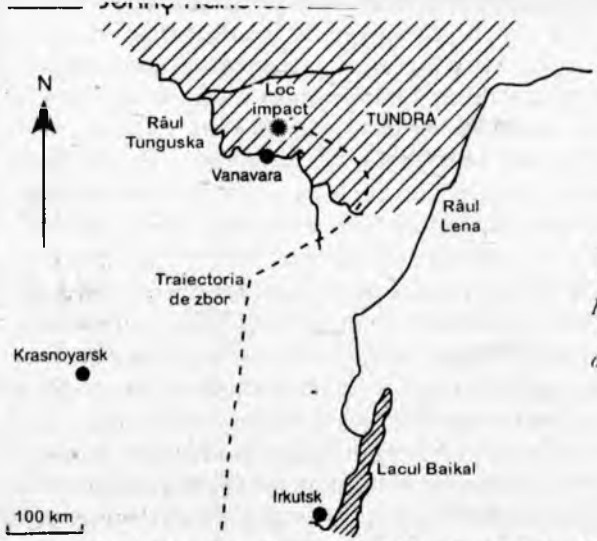

Hartă care arată locul prăbușirii și traiectoria obiectului, în 1908

corp a plonjat în atmosfera planetei Jupiter în iulie 1994*. O asemenea stâncă poate avea un diametru de câțiva kilometri și inevitabil va ajunge la suprafața Pământului, într-o bucată sau mai multe. Consecințele – fie că impactul se va produce cu solul, ori oceanul – ar fi cu adevărat devastatoare. Dovezi din ce în ce mai multe arată că o asemenea coliziune a avut loc cu vreo 63 de milioane de ani în urmă, zguduind Pământul atât de puternic, încât praful a blocat lumina Soarelui timp de mai multe luni, omorând specii întregi, inclusiv majoritatea dinozaurilor. O asemenea ciocnire cu un meteorit va mai avea loc, dar nu putem ști când. S-ar putea produce mâine, sau peste un milion de ani. Și mai știm că într-o asemenea eventualitate poate să piară toată viața de pe Pământ.

Datorită tulburărilor politice din Rusia și dificultății de a pătrunde în taiga în acea perioadă de la începutul secolului, a trecut mult timp până când o expediție științifică a fost trimisă în căutarea meteoritului căzut în apropierea râului Tunguska. De fapt, în 1921 Leonid Kulik a obținut doar permisiunea de la regimul sovietic, abia în 1927 reușind să pună pe picioare o expediție. În cele din urmă, a ajuns la centrul distrugerii, aflat la 800 de kilometri de cel mai apropiat oraș mai important (Irkutsk) și la peste 1200 de kilometri de Novosibirsk. Kulik

*) Este vorba de fapt de fragmentele unei comete (n.t.)

a căutat cât de mult a putut, dar nu a găsit nici urmă de meteorit. Dată fiind puterea exploziei, evidentă din cele văzute acolo, stânca ar fi trebuit să aibă cel puțin 30 de metri diametru. Nu se putea vaporiza în întregime. Totuși, nu exista nici urmă de fragmente meteorice.

Mai mult, a apărut încă o problemă. Kulik a făcut o hartă îngrijită a devastărilor – copaci rupți ca niște surcele, alții lăsați fără crengi, semne de foc pe sute de kilometri pătrați în jurul lui – dar a observat că la punctul central al impactului exista o zonă cu copaci rămași în picioare în mijlocul mlaștinii. Copacii fuseseră supuși unor unde de șoc puternice și crengile le fuseseră rupte, dar nu fuseseră doborâți.

Kulik a presupus că rămășițele meteoritului fuseseră îngropate în mlaștina din centrul zonei de impact. Abia peste 20 de ani probele geofizice aveau să arate că nu are dreptate. Mlaștina nu fusese străpunsă de nici un corp în ultimele zeci de mii de ani. Nu exista nici un crater care să fi fost acoperit cu pământ înghețat în timpul anilor scurși între explozie și prima vizită a lui Kulik la fața locului. Forajele au demonstrat că taigaua nu ascundea nici un crater.

O singură concluzie se putea trage din această descoperire stranie: obiectul nu fusese un meteorit; nimic nu atinsese solul. Explozia se produsese în aer, deasupra pădurii, iar energia undei de șoc fusese cea care măturase totul din jur. Zona aflată exact sub corpul care a explodat a fost cruțată de unda laterală. Baza discuțiilor a devenit tipul exploziei care cauzase o atare devastare. Pe măsură ce s-au îmbunătățit transportul aerian și drumurile, oamenii de știință au început să se înghesuie în regiunea tungusă, în încercarea de a afla mai multe. Aceste expediții continuă și în ziua de astăzi.

După al doilea război mondial, s-au comparat fotografiile aeriene ale distrugerilor de la Hiroșima și Nagasaki cu cele ale taigalei doborâte din Siberia. Erau izbitor de asemănătoare. Nu au trecut nici șase luni, și concluzia evidentă a fost trasă. A Kazanțev, scriitor de SF, a publicat în ianuarie 1946 o nuvelă în care punea în circulație ipoteza serioasă a exploziei unei nave spațiale extraterestre propulsate cu energie nucleară. El a fost imediat contrazis de savanți pentru absurditatea ideii. Majoritatea încă ținea la ipoteza meteoritului, chiar dacă pierdea teren văzând cu ochii. Vizitele care au urmat în timpul anilor '50 au cules probe care susțineau ideea curajoasă a lui Kazanțev. Din nefericire, acestea au fost compromise de testele nucleare sovietice. Aceasta

însemna că descoperirea cantităților de cesiu 137, element radioactiv, aflat în exces, puteau să se datoreze unor cauze mai recente decât explozia din 1908.

Un important experiment, efectuat în 1959, a demonstrat, prin folosirea unor modele la scară și a unor încărcături explozive, că dezastrul de la sol putea avea loc numai dacă explozia avusese loc la 5 km deasupra solului. Aceasta a pus capăt ipotezei meteoritice. Drept urmare, oamenii de știință au început să se gândească la o cometă mică, de vreo 150 metri în diametru. Deoarece cometele sunt constituite mai ales din gheață, care se vaporizează, ele sunt mai ușor de distrus la parcurgerea atmosferei terestre. Șansele ca Pământul să fie lovit de o cometă sunt mult mai reduse decât cele cu un meteorit, pur și simplu pentru că există mult mai puține comete. Totuși, sunt suficiente șanse pentru ca o asemenea întâlnire să poată avea loc la câteva mii de ani, dacă avem a face cu o cometă destul de mică, nefiind vizibilă în drumul ei către Pământ. Aceasta este, de fapt, principala obiecție la teoria cometei. Multă lume crede că astronomii ar fi putut vedea cometa și i-ar fi calculat traiectoria, nefiind luați prin surprindere de evenimentul din 1908, ca toți ceilalți oameni. Teoria cometei ar explica cu succes norii de praf, prin resturile vaporizate. Aceasta explică și „ploaia neagră" descrisă de localnici după aceea și norii verzi văzuți pe cer.

Nu există nici o îndoială că majoritatea oamenilor de știință de astăzi preferă ipoteza cometei mici. Ozenologul Kevin Randle (care va deveni faimos prin investigarea prăbușirii de la Roswell) a obținut un interviu cu unul dintre cei mai respectați astronomi ai Americii. Van Allen – descoperitorul centurilor de radiații care înconjoară Pământul – a spus foarte explicit: „Cred că nimic din ce am auzit nu exclude o cometă ca pe cea mai plauzibilă posibilitate". Dar, a adăugat el cu onestitate, dacă la locul evenimentului s-ar găsi dovezi ale existenței unor substanțe radioactive, lucrurile s-ar schimba: Au apărut ocazional indicii privind această radioactivitate. De exemplu, în 1965 s-a descoperit că în zona de impact copacii creșteau mai repede. În mod asemănător, studiile au arătat același efect asupra creșterii plantelor în atolul Bikini, în urma detonării nucleare din 1958. În 1965, alterarea structurii genetice a copacilor din zona râului Tunguska a fost considerată o dovadă a existenței unor radiații reziduale. Dar acest lucru se întâmplă în multe zone, în urma unor explozii gigantice. De

exemplu, a fost observat în vecinătatea vulcanului St. Helens din Statele Unite, care a erupt în 1980. Mai interesant a fost raportul din revista *Nature*, din 1965, după care examinarea inelelor copacilor din America ar fi indicat o depunere de material radioactiv în anul următor evenimentului din 1908. Dacă ar fi fost confirmată, această ştire cu greu ar mai fi lăsat loc vreunei cauze naturale cunoscute.

Ca rezultat al acestor descoperiri, câţiva oameni de ştiinţă, cum ar fi geofizicianul A.V. Zolotov, s-au aventurat să caute un compromis. Fără a argumenta pro sau contra unei nave extraterestre, el a căutat o cauză naturală a unei explozii nucleare. Ştiinţa zilelor noastre nu cunoaşte încă un asemenea lucru, ceea ce nu înseamnă că ar fi imposibil, desigur. Ar putea să nu fi fost explicat încă. Teoriile de tipul unei mici găuri negre, sau a unei cantităţi de antimaterie, postulate şi ele între timp, sunt speculative, dar nu sunt susţinute de curentul principal din ştiinţă.

Pe frontul avangardist, scriitorul SF britanic Ian Watson a avansat o teorie fascinantă în inteligentul său roman din 1981, *Călătoria lui Cehov*. Acesta combină călătoria scriitorului Cehov în Siberia – care a avut loc în realitate – cu folosirea hipnozei regresive şi progresive asupra unor actori şi cu ideea că impactul de pe Tunguska a fost cauzat de o navă de construcţie terestră. Aţi putea spune că în 1908 nu aveam nave spaţiale, dar asta înseamnă că aţi uitat cercetările lui Einstein şi Lorentz privind natura spaţiu-timpului şi a relativităţii. Teoretic, obiectele care călătoresc destul de repede se pot mişca din viitor în trecut!

Ideea că explozia siberiană a fost cauzată de o navă cosmică (fie ea construită de oameni, fie, mai plauzibil, un vehicul venit de pe altă planetă) este mai puternică decât oricând. Deşi nu există dovezi de netăgăduit care să ne convingă de validitatea ei şi este respinsă de majoritatea oamenilor de ştiinţă, nici aceştia nu au reuşit să ne ofere o justificare completă a ipotezei cometei. Încă există probleme cu această teorie. De exemplu, Kulik nu a raportat nici un caz de boala radiaţiilor la localnicii care fuseseră martori la explozie. Dar expediţiile lui au avut loc în anii '20 şi '30, când boala radiaţiilor nu era cunoscută. Baxter şi Atkins, descriind interviuri ulterioare cu localnicii, spun că unii din aceştia s-au referit la o „boală ciudată", care nu exclude o boală a radiaţiilor de intensitate medie. De asemenea, au fost găsiţi mulţi reni cu arsuri, departe de punctul de impact, deşi este greu de spus dacă acestea au fost cauzate de energia termică sau de cea nucleară.

Există multe lucruri interesante în relatările martorilor oculari. Mulți au vorbit de un corp de formă ovală care a traversat cerul. Aceasta înseamnă mai degrabă o navă spațială strălucitoare decât o cometă. Explozia este descrisă în termeni care aduc foarte mult aminte de ciuperca nucleară. Mai mult, câțiva martori oculari au vorbit despre o schimbare a traiectoriei corpului, ca și cum ar fi încercat să facă ajustări de ultim moment, înainte de tragedie. Scepticii susțin că este vorba de o simplă eroare de percepție, cauzată de inexactitatea observațiilor umane. Sunt absolut sigură că am mai întâlnit asemenea afirmații la martorii oculari OZN, care au descris în mod clar un bolid sau bucăți ale unei nave terestre pătrunzând în atmosferă. Dacă ținem cont de acest lucru, probabil că obiectul nu și-a schimbat cursul, în ciuda convingerii martorilor. Chiar și așa, conform calculelor lui W. Zabawski, din 1977, care a desenat traiectoria bolidului de foc din relatările martorilor aflați în regiunea Irkutsk–Vanavara, înainte de a exploda deasupra mlaștinii, obiectul a avut o traiectorie oscilantă.

Dar poate cele mai semnificative descoperiri sunt bilele strălucitoare înfipte în trunchiurile copacilor din zona de impact. Acestea nu se deosebesc prea mult de tectitele găsite în unele cratere meteorice. Tectitele sunt formate de căldura intensă, care topește nisipul și roca în fragmente sticloase. Nu este de mirare că au fost găsite și la locul detonărilor nucleare, în care sunt eliberate cantități uriașe de energie. Deci descoperirea tectitelor în Tunguska nu înseamnă eliminarea teoriei exploziei nucleare.

Recent, au fost descoperite probe care ar putea elimina pentru totdeauna ipoteza cometei. Este vorba de viteza cu care zbura obiectul în momentul exploziei deasupra pădurii. Aceasta se calculează în mod normal din cantitatea de energie cinetică necesară pentru a cauza distrugerile observate. La Tunguska, această viteză se potrivește cu cea a unui obiect care se deplasează extrem de rapid – de pildă, cu viteza unei comete care intră în atmosferă.

Dar există unele probleme. De exemplu, se știe că au existat două unde de șoc: una cauzată de explozie și una care a precedat-o cu puțin, rezultând din deplasarea aerului de către obiectul în mișcare pe deasupra pădurii (fie el cometă sau navă spațială). Unda de șoc datorată dislocuirii aerului indică o viteză de cel mult câteva mii de kilometri pe oră: mult prea lent pentru o cometă. În plus, martorii oculari au arătat toți că au

văzut şi au auzit obiectul în acelaşi timp. Dar dacă acesta ar fi călătorit cu viteze care să depăşească de mai multe ori viteza sunetului, atunci ar fi avut loc o întârziere a sunetului, aşa cum tunetul se aude după vederea descărcării electrice a fulgerului. Ceea ce nu s-a întâmplat.

Mai mult, dacă obiectul ar fi explodat la circa 5 km deasupra solului, cum sugerează terenul, la o viteză de, să zicem, 40000 km/oră, atunci ar fi fost vizibil pentru un timp de câteva ori mai scurt decât arată mărturiile – iar viteza aparentă ar fi fost şi ea mult mai mare. Mărturiile duc fie la concluzia că a fost un obiect care zbura mult mai sus în atmosferă (adică mai departe de observatorii de la sol) – ceea ce nu este verificat de urmările detonării – fie la aceea că a fost ceva care se mişca cu o viteză mult mai mică decât cea normală pentru o cometă. Problema este că, dacă acest lucru ar fi adevărat, iar obiectul avea o viteză mai mică decât cea presupusă de oamenii de ştiinţă, atunci energia lui cinetică ar fi fost mult prea mică pentru a produce explozia şi efectele termice atât de evidente de la locul impactului. O singură situaţie ar putea explica această discrepanţă: distrugerea unui obiect relativ lent, care zbura la o altitudine relativ mică, în urma unei explozii mai degrabă nucleare decât convenţionale.

Dezbaterea continuă.

1925
UN METEOR DEASUPRA MONTANEI

Acest caz se bazează exclusiv pe relatarea lui John Cross din Polson, Montana, o regiune agricolă îndepărtată din nord-vestul Statelor Unite. Incidentul a avut loc spre sfârşitul lui septembrie, sau începutul lui octombrie 1925, îndată după înserare. Martoră a fost, pe lângă John, pe atunci copil, şi mama lui.

John mi-a spus că „un zgomot ca un uruit, pulsator" i-a făcut să se uite în sus şi să vadă „un obiect circular în flăcări, de vreo 60 de metri în diametru, poate mai mare, care cobora, cam la 8 kilometri depărtare de noi, cu o viteză de 1100-1600 km/oră."

Evident, asemenea judecăţi subiective sunt marcate de trecerea a peste 60 de ani până ce Cross mi-a relatat evenimentul. Totuşi, el mi-a spus că obiectul se rotea „cam cu două rotaţii pe secundă". Din zgomotul pe care îl făcea, el a avut impresia că era stricat şi se prăbuşea,

scăpat de sub control. Cross estimează că l-a avut în vedere cam 5 secunde şi cădea sub un unghi de 45°. S-a prăbuşit după un munte aflat la depărtare, la apus de ferma familiei lui. In locul aparent al prăbuşirii, cerul s-a luminat cu o lumină intensă, albă, dar nu a urmat nici un zgomot, nici o undă de şoc.

M-am gândit imediat că e vorba de un meteorit sau de un bolid de foc. Nu este deloc imposibil ca aşa ceva să fi căzut în Montana, deşi nu există înregistrări ale unui asemenea eveniment. Într-o epocă lipsită de TV şi fără un interes deosebit pentru spaţiu, oamenii obişnuiţi nu aveau cum să ştie ce este un bolid, nici să recunoască unul, dacă ar fi avut şansa să-l vadă căzând. De fapt, chiar şi astăzi multă lume nu este familiarizată cu aşa ceva. În 1994, când am apărut împreună la o emisiune TV la Belfast, a trebuit să-i explic prezentatorului David Jacobs că un obiect pe care-l văzuse în octombrie 1983, împreună cu fostul politician britanic Shirley Williams, fusese aproape sigur un bolid. El nu era familiarizat cu existenţa acestora şi a părut foarte mulţumit că există o explicaţie a acestui obiect zburător misterios. Dacă aceste fenomene sunt un mister pentru oamenii inteligenţi şi cultivaţi de azi, atunci am toate motivele să presupun că puteau impresiona cu atât mai mult pe cineva aflat departe de civilizaţie în 1925.

Totuşi, există nişte neclarităţi legate de teoria bolidului. Efectele sonore apar foarte rar. Iar rotaţia nu a mai apărut în nici un alt caz de acest tip. În plus, John Cross a declarat categoric că obiectul nu lăsa în urmă nici o dâră luminoasă, cum ne-am aştepta, dar că a văzut cu ochii lui cum din corpul principal se desprind bucăţi care cad la pământ şi se dezintegrează.

O altă problemă este viteza obiectului. Cross susţine că a auzit obiectul înainte de a-l vedea. Acest lucrul nu este posibil, dacă se afla la câţiva kilometri înălţime şi se deplasa cu viteza unui meteorit. Cross însuşi a avut impresia că obiectul se mişca la înălţime joasă şi la o viteză subsonică, dar a fost uluit de lipsa sunetului la explozia de la impact. Aceasta ar putea sugera că obiectul nu a atins solul deloc, sau, dacă a făcut-o, a fost la o distanţă mai mare decât cei 8 kilometri estimaţi de el. Cross a mai adăugat ceva interesant: el a spus că pe la jumătatea drumului său, obiectul „a părut să ezite şi s-a mutat cam cu un diametru spre nord, înainte să-şi continue căderea". Angajaţii fermei s-au dus imediat să verifice dacă s-a întâmplat ceva cu vitele şi caii. Au găsit animalele foarte nervoase, gata să o ia la goană cu toatele.

Nimeni nu s-a dus în zona aceea montană îndepărtată îndată după eveniment, ci doar după 25 de ani, în 1950, când John și tatăl lui l-au dus acolo să taie niște bușteni. Ei au descoperit o zonă întinsă arsă, ceea ce ar sugera că ceva aprins atinsese solul. Dar ei nu au făcut legătura dintre cele două fapte decât mult mai târziu, timp în care multe fuseseră uitate.

1946

NAVE SPAȚIALE NAZISTE INVADEAZĂ SCANDINAVIA

În timpul ultimelor episoade ale celui de-al doilea război mondial, piloții forțelor aliate au văzut pe cer obiecte stranii. Acestea au apărut mai ales asupra Europei și au primit porecla de „Foo Fighters". La început, s-a presupus că e vorba de arme secrete ale naziștilor. Semănau cu niște lumini strălucitoare care se învârteau în jurul avioanelor, dar nu le atacau niciodată.

Actorul britanic Michael Bentine, pe vremea aceea ofițer de informații care superviza activitatea forțelor poloneze libere, mi-a spus că în 1944 a interogat un echipaj care văzuse lumini în timpul unor raiduri deasupra bazelor secrete ale rachetelor de tip V de la Peenemunde. De asemenea, el mi-a relatat și despre interesul viu manifestat de personalul de informații american față problemă. Deși au avut senzația că erau periculoase, membrii echipajului nu au descris vreun efect negativ al acestor obiecte.

Cercetătorul american Barry Greenwood a descoperit multe înregistrări ale personalului de zbor, care descriau întâlnirile cu Foo Fighters dintre toamna lui 1944 și primăvara lui 1945. Au fost zeci de asemenea întâlniri. Se pare că nimeni nu a rezolvat vreodată enigma lor și nici nu există dovezi capturate de la Al Treilea Reich care să arate că în spatele lor se afla Germania. Totuși, în 1980 W.A. Harbinson a scris un roman epic numit *Genesis*. Deși este un roman de ficțiune, acesta include și o postfață detaliată, în care arată că s-a bazat pe cercetări documentate. Am înțeles că cercetările au continuat și că Harbinson intenționează să publice o versiune mult extinsă a lucrării. În esență, Harbinson susține că documentele descoperite de el demonstrează că naziștii au construit mici nave circulare, comandate de la distanță, care ionizau aerul, determinându-i strălucirea. Acestea au fost trimise în întâmpinarea avioanelor, în parte ca să le sperie, iar în parte pentru inducerea în eroare a radarelor.

Conform lui Harbinson, acesta a fost doar începutul poveştii. În acelaşi timp cu îmbunătăţirea modelului V-2 pentru rachetei intercontinentale V3 (capabilă să bombardeze New York-ul şi, pare-se, operaţională la sfârşitul războiului), germanii lucrau îndârjit la o variantă pilotată a acestor Foo Fighters (sau, cum le numeau ei, *Mingi de foc*), cu numele de cod *Kugelblitz*. De asemenea, Harbinson susţine că pionierul aeronauticii, Rudolph Schriever, construise un prototip încă din 1942 şi că se pregătea să-l pună în fabricaţie la sfârşitul războiului. O dată cu iminenţa căderii Germaniei, prototipul şi planurile au fost distruse, pentru a nu intra în mâinile duşmanilor. Alte rapoarte spun că navele au fost testate fără succes la o bază din munţii Harz, până pe 14 februarie 1945. Dar, în mod ciudat, cercetările independente făcute de Greenwood, la mulţi ani după apariţia cărţii lui Harbinson, arată că *toate* cazurile din februarie 1945 se concentrează într-o perioadă scurtă în jurul acelei date.

Afirmaţiile lui Harbinson sunt şi mai discutabile când speculează cu privire la bazele antarctice unde construcţia aparatelor Foo Fighters a fost continuată de nazişti renegaţi, care au supravieţuit căderii Germaniei şi ale căror cercetări au fost sursa tuturor evenimentelor OZN de după aceea.

Ceea ce este mai interesant este că nu a trecut un an de la presupusul zbor de test de la Muntele Harz şi deasupra Scandinaviei au apărut obiecte stranii, în număr alarmant de mare. Relatările pornesc de la începutul lui 1946 şi se întind din Finlanda în Suedia, unde par să se concentreze cele mai multe observaţii. S-au păstrat înregistrările a peste 1000 de asemenea întâlniri, până la sfârşitul verii lui 1946, când apariţiile s-au rărit şi apoi au încetat. Dar asta nu înainte de panica oficială, de o anchetă guvernamentală suedeză, de vizite la nivel înalt din Marea Britanie şi Statele Unite, evident pentru a cerceta informaţiile şi – când temerile de invazie s-au intensificat – o operaţie de cenzurare temporară a ştirilor din presă.

Cercetări intense în această afacere, numită a „rachetelor fantomă", au fost efectuate de scandinavii Anders Liljegren şi Clas Svahn. Ei au scos la lumină documente şi au construit piesă cu piesă mozaicul detaliat al faptelor. Ceea ce este limpede este că multe din aceste corpuri-proiectile au fost pur şi simplu nişte meteoriţi percepuţi eronat. La urma urmei, mii de oameni erau deja alertaţi, cercetau cerul, pregătiţi

de rapoartele anterioare. Dintre aceştia, mulţi au văzut pentru prima dată în viaţă asemenea fenomene naturale. Totuşi, unele din aceste observaţii nu pot fi uşor explicate – concluzie la care a ajuns şi ancheta guvernamentală suedeză.

Desigur, suedezii erau preocupaţi – ca şi vizitatorii britanici şi americani – de posibilitatea ca zborurile să fie efectuate de sovieticii intraţi în posesia materialului nazist capturat de la bazele secrete aflate la răsărit de Cortina de Fier. Aliaţii ştiau, din documentele secrete, că la sfârşitul războiului germanii erau foarte avansaţi în dezvoltarea de nave aeriene şi de arme. Majoritatea programelor lor se aflau în stadii incipiente, dar dacă războiul ar fi durat până în 1946, lucrurile ar fi stat diferit. Cunoscând acest lucru şi ştiind că enigma Foo Fighters, veche de un an, nu fusese rezolvată, exista teama că Uniunea Sovietică ar fi putut să intre în posesia – şi să îmbunătăţească – o tehnologie care i-ar fi dat un avantaj teribil.

Dar de ce să testeze aceste obiecte deasupra Suediei, când puteau fi folosite zonele îndepărtate ale URSS? De asemenea, astăzi ne este foarte evidentă discrepanţa dintre asemenea nave şi înapoierea sovieticilor în tehnologia rachetelor şi a fuzeelor intercontinentale. Nu avea nici o noimă, şi acesta era adevăratul subiect de îngrijorare. Dacă obiectele nu veneau din Uniunea Sovietică, ci dintr-un loc mult mai îndepărtat? Un document datat 9 septembrie 1946 relevă o discuţie secretă asupra subiectului, la Ministerul Aerului din Marea Britanie. Fenomenul este descris sub forma unor nave fără aripi, în formă de torpilă, cu un miez alb, înconjurat de o aură verde-albăstruie. Navele aveau mărimea aparentă a Lunii pline şi de obicei erau silenţioase. La 10 octombrie, anunţurile oficiale se refereau la „observaţii clare, neambigue", care „nu pot fi explicate ca fenomene naturale" şi la faptul că „detectoarele acustice, radar sau de alt tip oferă înregistrări, dar nu dau nici o informaţie despre natura obiectelor".

Totuşi, ceea ce ne interesează în lucrarea de faţă sunt rapoartele despre „rachetele-fantomă" prăbuşite. Majoritatea acestora au fost fie percepţii eronate (de exemplu, iluzii optice cauzate de traiectoria curbată a obiectului), fie nu au putut fi dovedite. Într-un caz, în apropiere de Björkon, Suedia, pe 10 iulie 1946, dintr-o plajă pe care martorii indicaseră o prăbuşire s-a extras un material asemănător cu zgura. O parte a fost trimisă în Anglia, la specialiştii militari, pentru

În timpul celui de-al doilea război mondial, piloții aliați au văzut asemenea „Foo Fighters" deasupra Pacificului. Erau considerate arme secrete ale naziștilor.

analiză. Aceştia au găsit că este vorba despre clasicul cox metalurgic şi că probabil se afla acolo cu mult timp înaintea zborurilor „rachetelor-fantomă". Această explicaţie a fost avansată în cazul tuturor prăbuşirilor rachetelor-fantomă.

Un caz care i-a intrigat pe Liljegren şi Svahn a fost unul asupra căruia s-a păstrat un secret strict în privinţa reşturilor găsite. Incidentul s-a petrecut pe 19 iulie 1946, în jurul prânzului, în vecinătatea lacului Kolmjarv, din Suedia. Martorii de pe mal au raportat că au văzut una dintre aceste rachete-fantomă plonjând în apa lacului şi dispărând din vedere. Militarii au fost imediat alertaţi şi au cercetat zona timp de trei săptămâni. Oficial, ei nu au descoperit nimic în nămolul gros care acoperea fundul lacului, dar acest anunţ pare să nu se prea potrivească cu eforturile depuse în investigaţie. De asemenea, nici implicarea de mai târziu a primilor experţi ozenologi suedezi nu prea pare consecventă cu anunţul. În 1984, Liljegren şi Svahn au descoperit şi au intervievat martori şi investigatori militari ai incidentului de la lacul Kolmjarv. Ei au descoperit că anunţul oficial este o mistificare. Cercetările fuseseră conduse de Karl Gosta Bartoll. Acesta i-a spus lui Svahn că cercetările sugerau că obiectul se rupsese în zbor. El a arătat că unul dintre martori a indicat o a doua cădere în apă după cea principală, ceea ce îi susţinea teoria. A mai adăugat că militarii ajunseseră la concluzia că obiectul era „probabil fabricat dintr-un material uşor, posibil un aliaj de magneziu". Bartoll susţine că „ceea ce au văzut oamenii erau obiecte fizice, reale".

2
VARA CARE A SCHIMBAT LUMEA

Pe 24 iunie 1947, un pilot particular, numit Kenneth Arnold, a zărit, în timpul unui zbor peste Munții Cascadelor, din statul Washington, niște obiecte zburătoare stranii. Un jurnalist întreprinzător a preluat descrierea acestora („ca niște farfurii care sar pe apă") și a botezat obiectele „farfurii zburătoare". Se născuse o nouă sintagmă, care a făcut o carieră remarcabilă.

De fapt, observația lui Arnold nu era primul, și nici cel mai interesant, din valul de evenimente OZN care începuse cu o lună înainte. Observațiile lui au fost doar cele care au captat cea mai mare atenție din partea publicului și au făcut ca toți americanii să privească pe cer, în speranța de a descoperi un asemenea obiect straniu. Timp de două săptămâni după ce „farfuriile zburătoare" ale lui Arnold au ajuns în mass-media, presa locală, națională (și, ocazional și cea internațională) a acordat subiectului o însemnătate majoră. Fiecare nouă farfurie zărită era raportată cu aviditate. Inevitabil, au fost și farse. La începutul lui iulie, în Louisiana a fost descoperit pe stradă un obiect fumegând, făcut din metal, posibil dintr-un capac de pubelă. Un timp s-a crezut că prezintă o importanță imensă și a fost chemată armata să-l ridice. Pe el era pictat „Made in USA". Era un fals grosolan. Totuși, această mică farsă va avea un efect profund câteva zile mai târziu, când a ajuns să fie discutată de maimarii de la FBI. La jumătatea lui iulie, Armata Terestră și Forțele Aeriene au cerut FBI-ului să ajute

la investigarea numărului crescând de rapoarte OZN, care începuseră să-i copleșească pe militari. A avut loc o dezbatere internă în FBI, despre oportunitatea acceptării cererii. Faimosul director al Biroului, Edgar J. Hoover, a notat într-un memorandum că el personal nu are nimic de obiectat la preluarea anchetei, cu condiția ca militarii să-i ofere acces liber la toate discurile capturate. Hoover a menționat că în cazul „La" aceștia „au înhățat tot", iar FBI-ul nu apucase să vadă nimic. Colaborarea dintre FBI și forțele terestre și aeriene a durat doar câteva săptămâni. Prin birourile Biroului a circulat un memorandum al armatei, în care se arăta că aceasta intenționa să lase în seama FBI-ului cazurile care omorau prețiosul timp, cum ar fi „scaunele de WC-uri și capacele de coșuri de gunoi", pentru a le permite militarilor să se ocupe de cazurile mai interesante. Nu e de mirare că FBI-ul a descoperit subit că are alte lucruri de făcut.

Farfuria „La", la care se referise Hoover în memoriul sus-amintit, a fost greșit interpretată mai târziu. Memoriul a fost făcut public în 1977, conform cu Legea Libertății Informației. Era datat la numai câteva zile de la extraordinarele evenimente de la Roswell, New Mexico și mulți au încercat să lege cele două evenimente, citând memorandumul ca pe o dovadă că o farfurie reală a fost recuperată de către militari, oricât ar nega aceștia. Scrisul de mână al lui Hoover ar fi putut însemna nu numai „La", ci și „Sw". Roswell fiind situat în sud-vestul Statelor Unite, cineva poate face legătura amintită. Din păcate, adevărul este că Hoover se referise la cazul falsei farfurii și scrisese chiar „La" – La fiind prescurtarea uzuală pentru statul Louisiana.

Totuși, în ciuda acestei confuzii, se pare că în deșertul din New Mexico s-a întâmplat ceva cu adevărat remarcabil, înainte ca șeful FBI-ului să fi scris acele cuvinte care au încurcat pe mulți. A fost un caz care a făcut istorie și care este considerat de mulți, chiar

și acum, după o jumătate de veac, ca cel mai semnificativ incident petrecut vreodată în lumea OZN. Să vedem dacă merită să fie descris ca atare.

1947

ZIUA ÎN CARE AU CAPTURAT O FARFURIE ZBURĂTOARE

Anul 1955 a fost martorul primului număr al lui *Flying Saucer Review* [„Revista farfuriilor zburătoare"], revistă britanică ce avea să devină foarte influentă în următoarele două decenii. Acest număr cuprindea o poveste remarcabilă, deşi la început părea o altă istorioară, nimic special. La vremea aceea, puţini au înţeles importanţa relatării şi cercetătorii au început să-i acorde atenţie mulţi ani după aceea. Martorul ocular, Hughie Green, avea să devină o figură TV foarte populară în Marea Britanie.

În 1947, Green servea ca pilot în Forţele Aeriene Regale Canadiene (în *Flying Saucer Review* a fost eronat considerat ca pilot al RAF – Royal Air Forces). La începutul lui iulie, el a făcut o lungă călătorie cu automobilul, din California până la Philadelphia, călătorie care îl va duce prin deşerturile inospitaliere ale statelor sud-vestice. În timpul acestei călătorii, Green a prins un post de radio care spunea că Armata Terestră fusese trimisă să investigheze o farfurie zburătoare. Aceasta se prăbuşise, se părea, în deşertul din New Mexico. Scurte ştiri inserate adăugau alte detalii. Apoi a urmat o tăcere totală. Când a ajuns la Philadelphia, Green a cumpărat toate ziarele, dar nici unul nu conţinea ştiri despre farfuria zburătoare. Niciodată nu avea să mai fie menţionată.

Ceea ce auzise Green era emisiunea locală din Roswell, New Mexico, din 8 iulie 1947. Relatarea lui a fost imediat dezbătută de unii dintre primii ozenologi, după care a fost uitată, datorită discreditării ei rapide din mas-media. Oricum, pe vremea aceea, relatările despre prăbuşiri de nave spaţiale erau considerate ca fiind nişte exagerări chiar şi de către ufologi. Când nu au mai fost considerate extremiste, relatările din presă erau de mult ieşite din conştiinţa oamenilor.

Abia în 1978 avea să-şi amintească cineva de povestea de la Roswell. Atunci, unul dintre ofiţerii de presă ai forţelor aeriene a decis să-şi relateze varianta proprie a celor întâmplate, după ce se pensionase.

Cazul a fost redeschis, deşi trecuseră peste 30 de ani, şi au început investigaţii intense. Acestea continuă şi în ziua de astăzi, concurând cu doamna cu coasa pentru găsirea martorilor prezenţi la faţa locului în zilele acelea. Aceste strădanii remarcabile au relevat o istorie uluitoare şi au arătat clar că a existat o tentativă de ascundere a cazului (care a funcţionat mult timp foarte bine). Ceea ce rămânea de descoperit era *ce fel* de obiect fusese ascuns.

În mod tipic, căutarea adevărului s-a împotmolit în certurile diverselor echipe de cercetători pe dovezile cele mai evidente. Nu mă voi pronunţa asupra cui are sau nu dreptate, dar cred că cititorul va reuşi repede să-şi dea seama din diversele articole la care facem trimitere cine a acţionat responsabil şi cine nu. Din nefericire, orice tentativă de a pătrunde până la adevăr, după atâta vreme, este improbabil să aibă vreun succes.

Să începem cu fixarea scenei evenimentelor. În 1947, serviciile de informaţii americane erau în mari prefaceri. Forţele terestre şi cele aeriene erau încă o singură unitate, care în curând avea să se împartă în două. Agenţia precursoare a actualei CIA fusese preluată de viceamiralul Roscoe Hillenkoetter, care răspundea de coordonarea tuturor datelor strict secrete sosite.

Maiorul Jesse Marcel arătând cam stânjenit, ține în mâini o bucată din resturile presupuse a proveni din prăbușirea de la Roswell de pe 8 iulie 1947. El se află la baza aeriană Carswell din Texas și încă este subiect de dezbatere dacă acest material este autentic sau nu.

Primele informații despre OZN-uri – între care și relatări importante din partea personalului militar – trebuiau privite în lumina cazului „foo-fighters", cu doi ani înainte și a celui al „rachetelor-fantomă" de deasupra Scandinaviei, petrecute cu numai câteva luni în urmă. Navele stranii care zburau deasupra Statelor Unite în plin război rece nu puteau fi ignorate. În câteva săptămâni, la baza aeriană Wright Patterson, de la Dayton, Ohio, a fost înființată o unitate de investigații. Oficial, această unitate (*Project Sign*) și-a început activitatea abia în ianuarie 1948, dar există multe acte interne care arată că se lucra încă din iulie 1947, de la ea emanând și cererea de ajutor către FBI.

Totuși, este curios că aceste rapoarte de la sfârșitul lui iulie, care au fost date publicității, arată că ofițerii încep să noteze anomalii. Un raport de la departamentul de informații al USAF, datat 30 iulie, se referă la „lipsa unei implicări la vârf" în cercetarea OZN, cum a fost în cazurile din Peninsula Scandinavă și în cele ale aparatelor Foo Fighters. Se sugera că discurile zburătoare ar putea fi „un proiect intern, despre care președintele etc. ar ști". Nu era singura bănuială de acest tip exprimată în primii ani.

Desigur, această aparentă letargie poate avea și altă explicație. La începutul lui iulie s-ar fi putut întâmpla ceva spectaculos, care să fi dat responsabililor din guvern o dovadă inatacabilă și care să fi făcut știrile curente mult mai puțin importante decât înainte. Capturarea unei farfurii zburătoare prăbușite ar putea avea această calitate, împreună cu efortul de a studia caracteristicile fizice și funcționarea acestui obiect

obținut întâmplător. În aceste condiții, necesitatea unui potop de date despre lumini vagi pe cer a scăzut. Este clar că OZN-urile nu mai erau tratate cu dispreț de înalții responsabili militari și guvernamentali. În 1957, viceamiralul Hillenkoetter s-a alăturat NICAP (Comitetul Național de Investigare a Fenomenelor Aeriene), primul grup OZN național care va susține că guvernul ascunde adevărul.

Una din faimoasele fotografii luate la Carswell în aceeași zi, mai târziu. Generalul Roger Ramey are în mână declarația de presă care anunță că resturile provin de la un balon meteorologic. Lângă el, colonelul Thomas DuBose mânuieste materialul balonului care a substituit resturile. Unde se afla adevărata epavă de la Roswell în acel moment?

În 1947, Roswell, New Mexico, era un orășel, faimos prin faptul că găzduia unica unitate aeriană de bombardament nuclear din lume. Peisajul monoton avea la vest facilitățile de la poligonul de testare White Sands, din Alamogordo, unde erau construite uluitoare noi arme și sisteme de rachete și unde fusese detonată prima bombă atomică, cu doi ani înainte. De-a lungul întregului război rece, Roswell avea să fie o bază importantă și va rămâne o zonă foarte „sensibilă".

În ziua de 8 iulie 1947, *The Roswell Daily Record* avea un titlu mare pe prima pagină: „RAAF capturează o farfurie zburătoare la o fermă din regiunea Roswell". Articolul detaliat era ecoul informațiilor telegrafice și radio care aveau să fie auzite de ascultători ca Hughie Green. *Record* scria că „ofițerul de informații al grupului 509 de bombardament al RAAF (Roswell Army Air Field) a anunțat că astăzi la prânz baza a intrat în posesia unei farfurii zburătoare... Conform maiorului J.A. Marcel... discul a fost recuperat pe o proprietate de

lângă Roswell, după ce un fermier neidentificat l-a anunțat pe șeriful George Wilcox din oraș, care a găsit instrumentul pe proprietate". De remarcat folosirea cuvântului *instrument*, în loc de navă, mașină, mașinărie. Ziarul arăta că ofițerul de informații al bazei explorase „instrumentul" și îl trimisese cu un avion la „instanțele superioare".

Datorită Legii Libertății Informațiilor, avem acces acum la declarația de presă originală, scrisă de locotenentul Walter Haut, care era PIO (ofițer cu informațiile publice) la Roswell. Aceasta a fost întocmită pe la ora 11 a acelei zile de marți, după o întrunire a ofițerilor superiori de la baza în zona căreia se găsise epava. Haut a înmânat câte un exemplar atât stațiilor de radio de la Roswell, cât și celor două ziare din oraș. Memorandumul începea astfel:

Ieri, numeroasele zvonuri despre discuri zburătoare au devenit realitate, când ofițerul de informații [de la Roswell]... a avut norocul să intre în posesia unui disc, prin cooperarea unui fermier local... Obiectul zburător a aterizat pe terenul unei ferme de lângă Roswell, în cursul acestei săptămâni. Neavând telefon, fermierul a depozitat discul până când a putut lua contact cu biroul șerifului... Îndată au fost luate măsuri [de către RAAF], iar discul a fost luat de la casa fermierului. A fost inspectat la RAAF și ulterior a fost trimis... unor instanțe superioare.

Ulterior, Haut a confirmat presei că declarația a fost dată la ordinul comandantului bazei Roswelll, colonelul William Blanchard, aparent cu aprobare de la Washington.

Totuși, la câteva minute după ce știrea a ajuns la ziare și la radiouri, ofițerii bazei, Haut, toate sursele de informații din Roswell (și, se presupune, și Pentagonul), au fost asaltați de cereri ale reporterilor din toată lumea, mai ales din Statele Unite. Se pare că interesul generat de știre fusese subestimat.

În trei sau patru ore, de la Washington au sosit alte ordine, iar situația s-a schimbat dramatic. A fost dată o nouă declarație de presă, pe la ora cinci după-amiaza, în aceeași zi, care a temperat entuziasmul stârnit. Schimbarea de ton se poate vedea într-un memorandum care poartă ora 6:17 pm, în aceeași marți; este vorba de un telex cu indicația „urgent", trimis de la sucursala FBI din Dallas, Texas la cea din Ohio. Acesta explica cum fuseseră „anunțați prin telefon" de o sursă aeriană importantă (maiorul Curtan de la Cartierul General al Armatei Opt a

Aerului) că „lângă Roswell, New Mexico, fusese recuperat un obiect presupus a fi un disc zburător, chiar astăzi". (S-a strecurat o eroare, pentru că declarația de presă inițială era deja veche de câteva zile.) Raportul FBI adaugă că:

Discul este hexagonal ca formă, fiind suspendat printr-un cablu de un balon, care balon era de cam șapte metri diametru. Maiorul Curtan ne-a spus că obiectul găsit seamănă cu un balon meteorologic de mare altitudine, cu un reflector radar, dar conversația telefonică dintre biroul nostru și Aerodromul Wright [adică baza aeriană Wright Patterson] nu a lăsat să se creadă că ar fi categoric. Discul și balonul sunt transportate la Wright cu un avion special, pentru examinare. Informația interesează Biroul din cauza interesului național pentruacest caz și faptului că Associated Press, National Broadcasting Company și altele, încearcă să afle unde este discul la ora aceasta.

Această versiune pare să fie una intermediară asupra evenimentelor dintre știrile dramatice de la prânz și conferința de presă de seară, de la Fort Worth, care a negat totul. Rezultatul acestei conferințe de presă a fost convingerea câtorva ziare și a cititorilor acestora. De pildă, *The Roswell Daily Record* și-a schimbat știrile de pe prima pagină. „Generalul Ramey golește farfuria de la Roswell", spunea articolul, care mai descria cum resturile fuseseră examinate la Fort Worth, Texas, de către șeful acelei baze și se ajunsese la concluzia că „misteriosul obiect găsit la singuratica fermă din New Mexico era un inofensiv balon meteorologic de mare altitudine – și nu un disc zburător prăbușit".

Toate aceste declarații de presă lasă să se înțeleagă mai multe lucruri. În primul rând, memorandumul Haut trădează emoția și nu încape nici o îndoială că cei de la baza Roswell credeau că aveau o farfurie zburătoare. Totuși, declarația folosea cuvântul „instrument", un termen mult mai apropiat de un balon atmosferic decât de o navă spațială sau de un avion extraordinar. Nu avem idee de ce s-a folosit acest termen. Apoi, în timp de știrea ajungea în mass-media, iar epava era transportată la „instanțe mai înalte", a urmat o rapidă schimbare la față și un neașteptat baraj împotriva mass-media. Presei i s-a spus că totul fusese o mare eroare: OZN-ul fusese un balon vechi. Totuși, memorandumul FBI din aceeași seară (se pare că datorită unei surse de încredere din aviația militară care considerase că FBI-ul ar „trebui să știe") spune că „nu ar fi categoric" că e vorba de un balon.

Evident, versiunea pe care majoritatea oamenilor raționali tind să o accepte și care pare foarte plauzibilă, este că obiectul a fost cu adevărat un balon. A doua declarație a corectat pur și simplu eroarea exuberanței de la Roswell. Poate că așa este, dar asta nu explică de ce toți ofițerii superiori de la o bază aeriană nu au fost în stare să identifice un balon meteorologic – obiect care era în mod sigur familiar aproape întregului personal militar. Mai mult, de ce s-a luat decizia fără precedent de informare a publicului, la scară mare, fără o prealabilă gândire? La fel de important, ce persoană sus-pusă a aprobat această decizie?

Remarcați și faptul – poate crucial – că chiar și la 6:17, când povestea cu „a fost doar un balon" era făcută publică de generalul Ramey la Fort Worth, FBI-ul era anunțat că resturile abia urmau să fie trimise de acolo la Wright Patterson. Într-adevăr, memorandumul se încheie cu ideea că în continuare FBI-ul ar trebui să caute să afle rezultatele analizei oficiale care urma să se facă la Dayton. Dacă fusese cu adevărat o eroare, iar resturile erau identificate ca fiind ale unui balon, atunci de ce fusese trimis un avion special pentru a transporta niște gunoaie la cartierul general din Ohio? Era un nonsens.

Este vizibil de ce povestea cu balonul și-a făcut datoria și a dezarmat atât mass-media, cât și entuziaștii OZN, care nu au mai făcut cercetări la acea vreme. Pentru a dezvălui multele mistere care înconjoară afacerea, să ne adresăm martorilor care au fost cu adevărat implicați în ea.

În 1978, investigatorul din Ohio Leonard Stringfield culegea date despre prăbușiri OZN, sau ceea ce el numea „recuperări de gradul III". Munca sa a fost prezentată mai întâi la un seminar al grupului OZN MUFON în iulie, în acel an, iar de atunci el a publicat cu regularitate un „Raport", extrem de prețios pentru cercetătorii presupuselor incidente. Între februarie și aprilie 1978, Stringfield a fost unul dintre cei trei investigatori OZN (ceilalți doi fiind William Moore și canadianul Stanton Friedman) care au vorbit cu maiorul în retragere de la Forțele Aeriene numit de Stringfield „JM" în primul său „Raport" (publicat în 1979). Din documentele făcute publice și din cercetarea presei din 1947, a devenit curând evident că JM este de fapt ofițerul de informații numit în *Roswell Daily Record*, primul care inspectase resturile. Este vorba de maiorul Jesse Marcel, un om care a servit ireproșabil în forțele armate și care, fidel jurământului militar, a păstrat tăcerea până când legea a permis dezvăluirea unor informații. Mai mult, după pensionare,

el s-a simţit liber cu atât mai mult să vorbească. Marcel a dat multe interviuri, din care unele înregistrate pe bandă şi pe film, până la moartea sa din 1986. Desigur, el a fost un martor important.

Din spusele lui Marcel, un crescător de oi descoperise epava cu câteva zile înainte (se pare că joi, 3 iulie) şi o adusese la Roswell la prima lui deplasare la oraş (duminică, 6 iulie). În ciuda multelor referinţe la Roswell din majoritatea cărţilor şi emisiunilor TV şi a filmelor, fermierul locuia de fapt în comitatul Lincoln, în apropiere de oraşul Corona, cam la 130 de kilometri de Roswell. Nu ne surprinde deci că acestui muncitor izolat i-a luat trei zile să raporteze incidentul, sau că a ales Roswell, care era mai mare decât Corona şi avea o bază aeriană importantă. Totuşi, înainte de a merge la şeriful George Wilcox, cum ar fi făcut orice cetăţean responsabil, fermierul s-a dus direct la Marcel, căruia i-a prezentat câteva bucăţele din OZN. Acesta a fost atât de uluit, încât a mers la fermă, însoţit de căpitanul Sheridan Cavitt, specialist în contrainformaţii. Aceasta sugerează ideea că din capul locului baza Roswell era îngrijorată de o eventuală origine inamică a epavei. Este greu de crezut că nici unul dintre aceşti ofiţeri nu văzuse în viaţa lui un balon meteo; este evident că piesele metalice aduse de fermier le erau necunoscute, iar ei s-au decis să cerceteze problema. Fermierul le-a spus ofiţerilor de aviaţie că resturile erau împrăştiate într-o zonă întinsă (măsurătorile de mai târziu au arătat 2.5 kilometri pătraţi; din nou, o mărime absurdă pentru ceva de mărimea unui balon meteo).

Cei doi ofiţeri de la Roswell au ajuns la fermă seara târziu şi au fost găzduiţi la casa fermierului. Şeriful Wilcox spune că trimisese între timp doi adjuncţi la locul prăbuşirii. Fără să fie ghidaţi de fermier, aceştia nu au descoperit nici un fel de resturi, ci doar o zonă înnegrită de foc. Luni, şeriful a trimis alţi câţiva adjuncţi, înarmaţi cu mai multe informaţii, la locul prăbuşirii, dar aceştia au fost întorşi din drum de un baraj militar pe şosea.

Luni după-amiază, la Roswell, bucăţile de OZN au fost urcate într-un avion şi trimise la cartierul general aerian al regiunii, la Carswell, Fort Worth, Texas, unde au fost luate în custodie de generalul Roger Ramey. Marcel şi Cavitt aproape terminaseră culegerea resturilor şi le urcaseră într-un camion, ca să le ducă la Roswell. După spusele lui Marcel, epava era făcută dintr-un material extraordinar: mat, cenuşiu, în folii, foarte subţire, dar incredibil de rezistent. El a descris încercările de a-l îndoi,

dar acesta a rezistat chiar și la loviturile de baros, deși era foarte ușor. (A fost descoperit și unul dintre piloții care au transportat epava împachetată la Fort Worth, care le-a spus investigatorilor că pachetul cântărea foarte puțin în raport cu volumul său.) Pe lângă acest material în folii, mai exista și unul ca pergamentul și ceva care semăna cu lemnul de balsa. Existau niște grinzi subțiri, marcate cu semne curioase, purpurii sau roz, descrise ca niște hieroglife. Să ne amintim că unele din prăbușirile OZN din secolul trecut prezentau detalii curios de similare.

Ajuns la Roswell pe la 2 noaptea, Marcel s-a oprit acasă, ca să arate resturile soției si fiului. Era încredințat că se afla în posesia unui lucru extraordinar. Măsurătorile locului arătaseră că nu există radiații.

În aceeași dimineață de 8 iulie, la baza aeriană a avut loc o întrunire, care a avut drept rezultat declarația de presă a lui Haut. Apoi a urmat atenția acordată de presă, care a continuat tot restul zilei de marți, fiind curmată de dezmințirile de la Fort Worth, cu balonul meteorologic. Marcel a fost întotdeauna categoric în ceea ce privește resturile descoperite de el. El le-a spus investigatorilor că „materialul cules de mine nu seamănă nicidecum cu ceva dintr-un balon. Un balon, de orice tip, nu ar fi explodat și nu s-ar fi împrăștiat pe o arie atât de mare". El nu a renunțat niciodată la ideea că ceea ce a văzut el în 1947 sunt resturile unei nave extraterestre. Generalul Ramey i-a spus la Fort Worth (unde ajunsese cu restul epavei în acea după-amiază de marți, în drumul său spre destinația finală, Wright Patterson, Ohio) că povestea cu balonul era destinată să-i scape de presă; aveau nevoie de timp ca să studieze epava, sau ce-o fi fost.

Desigur, această mușamalizare, dacă asta a fost (și faptele susțin această idee) a reușit dintr-un singur motiv: materialul descris de Marcel pare prea ciudat pentru o navă care a călătorit prin univers. Asta în timp ce bucăți de lemn subțiri, foițe și pergament cu semne ciudate pot fi ușor considerate părți ale unui balon distrus, fără a apela prea tare la credulitatea publicului. Principala anomalie era rezistența lor. Dacă resturile ar fi fost mai substanțiale, sau dacă ar fi fost neîndoielnic vorba de o epavă aeriană, mușamalizarea nu ar fi ținut. Căci cine poate spune cum ar trebui să arate o navă extraterestră?

Mărturia lui Marcel a avut parte și de critici – și nu numai din tagma denigratorilor. El a fost citat de ozenologi ca spunând că fotografiile lui de la Fort Worth, lângă restul resturilor epavei, reprezintă adevărata

epavă extraterestră. Una dintre acestea a apărut (mult mărită) în unele din primele documente OZN. Privită mai cu atenţie, ea arată cu o mare probabilitate că Marcel stătea în faţa rămăşiţelor zdrenţuite ale balonului meteo arătat de generalul Ramey reporterilor şi unui fotograf de presă. Fotografia a fost făcută în prezenţa mai multor persoane, între care unul din ofiţerii lui secunzi, colonelul Thomas DuBose, şi a meteorologului bazei, Irving Newton, adus în biroul lui Ramey pentru a identifica oficial balonul. Marcel mai este citat şi spunând că fotografia de la Fort Worth reprezintă nu adevărata epavă, ci doar balonul.

Un sceptic binevoitor, Chris Allan, a scris în *International UFO Reporter* din mai 1993 că pare ciudat că, dacă Marcel a considerat cazul atât de important, el nu a păstrat nici un fel de înregistrări, nici măcar tăieturi din presă. Alţii au răspuns că aceasta arată efectul jurământului militar, acceptarea păstrării secretului. Trebuie să spun că majoritatea lucrurilor despre care am văzut sau auzit că le-ar fi spus Marcel despre caz sunt credibile şi înclin să-l cred. Dar, din fericire, nu depindem doar de această mărturie unică.

În 1991, cercetătorul Paul Fischer descrie, în *MUFON UFO Journal*, cum l-a descoperit şi a vorbit cu Jesse Marcel Jr., fiul ofiţerului de la Roswell. Om matur, acesta şi-a amintit cu uşurinţă acea noapte incredibilă, în care, la vârsta de unsprezece ani, a fost sculat din pat şi luat să vadă resturile aduse de tatăl său din deşert. Dezminţind unele surse mai explozive – şi întărindu-şi propria credibilitate – dr. Marcel a declarat că tatăl său nu a spus niciodată că printre resturile epavei ar fi găsit cadavre de extratereştri. În mod special, dr. Marcel îşi amintea de o bucată din epavă – un fel de bară de 30-45 de centimetri – care avea pe ea simboluri care se reliefau în mod curios şi erau colorate în violet sau gri. El a putut să le schiţeze din memorie. Sunt mai apropiate de un limbaj simbolic decât de hieroglife, deşi există o anumită asemănare.

În 1980, ufologul William Moore a strâns tot materialul tipărit în primii ani ai cazului Roswell. Deşi era foarte puţin, materialul a fost remarcat repede de autorul de succes Charles Berlitz, care, cinstit vorbind, l-a înflorit. Rezultatul a fost cărticica *The Roswell Incident*. Deşi era cu adevărat prematură o dezbatere adevărată pe această temă, lucrarea a pus cazul în văzul lumii şi a determinat şi alţi martori să iasă la lumină. Ar fi deci necinstit să criticăm prea tare cartea. În 1983, în timp de lucram

la o carte asemănătoare, împreună cu două colege, despre cele întâmplate în pădurea Rendlesham, am făcut ceva asemănător. Uneori se dovedește util să-i stimulezi pe martorii care tac, dar, desigur, există și pericolul de a le furniza propriile date despre caz.

În iulie 1982, William Moore prezentat un raport preliminar asupra cazului la convenția MUFON de la Toronto, în Canada. Descoperise și vorbise cu un număr de noi martori, inclusiv locotenentul Walter Haut, cel care făcuse declarația de presă, și Frank Joyce, jurnalist radio din Roswell, care a fost prima persoană ajunsă în posesia știrii. Amândoi au confirmat esența poveștii și au arătat cum a intervenit, imediat ce Joyce a pus știrea în undă, un mahăr de la Washington. Haut a fost amenințat cu un transfer imediat și i s-a spus că stricase totul iremediabil, dând informația publicității. Bazându-se pe interviurile cu fermierul, Joyce a spus că este posibil ca din deșert să se fi recuperat o epavă mai consistentă, posibil și cadavre de extratereștri.

Fermierul William „Mac" Brazel a murit înainte ca vreun investigator să poată vorbi cu el. Dar copiii lui au fost în măsură să aducă multe detalii la spusele vecinilor, ale mass-media și ale surselor din forțele aeriene. Se pare că în timpul unei furtuni puternice din noaptea de 2 iulie a avut loc o explozie care nu semăna cu tunetul, auzită de Brazel. Acesta a pornit călare a doua zi ca să vadă starea turmelor și a descoperit resturile. Se spune că ar fi găsit o dâră lăsată pe pământ, amănunt care, dacă este adevărat, este complet incompatibil cu teoria balonului meteorologic.

După prima sa vizită la Roswell, Brazel s-a întors acolo, la invitația militarilor, în seara în care la Fort Worth a apărut explicația cu balonul meteorologic. Brazel a fost apoi ținut practic în arest la domiciliu timp de aproape o săptămână. Alt amănunt absurd în cazul în care povestea acoperitoare ar fi fost adevărată. Cei care l-au văzut prin oraș (de obicei însoțit de ofițeri) au spus că avea o privire fixă și l-au ocolit. Totuși, miercuri 9 iulie, Brazel a fost adus la stația locală de radio și a susținut public povestea cu balonul meteorologic. Și-a schimbat relatarea și a spus că a găsit resturile cu o lună înainte (înainte să înceapă nebunia cu farfuriile zburătoare) și a vorbit și despre cauciuc ars – una din cele mai notabile caracteristici ale resturilor aflate în biroul generalului Ramey cu o zi în urmă. Toți cei care au fost acolo vorbesc despre mirosul din cameră. Dar nici una din declarațiile de presă care au descris descoperirea lui Brazel și Marcel nu descrie acest miros. Mai târziu,

Brazel a mărturisit familiei că militarii i-au cerut să dea acel interviu, dar că nu mai vrea să i se spună ce să facă. Unul din vecini a spus că după „arestul la domiciliu" Brazel a fost văzut la volanul unei camionete noi, iar el și soția și-au cumpărat la puțin timp o casă nouă. Totuși, familia lui Brazel a infirmat că acesta ar fi fost „cumpărat" de guvern. Ei susțin cu toții că pe pământul lor a căzut ceva incredibil, dar insistă că aparenta bogăție a tatălui lor este probabil rezultatul talentului lui Brazel de a economisi bani.

Foarte important pentru ceea ce ar trebui să credem despre cazul Roswell este să știm precis ce s-a întâmplat cu resturile descoperite după ce au zburat la Carswell, Texas și ce s-a întâmplat în biroul generalului Ramey în seara de marți, 8 iulie. Acestea au fost subiectul multor speculații. În 1988, un fost ofițer de informații al forțelor aeriene și vechi ozenolog, Kevin Randle, a început o reconstituire sistematică a cazului, împreună cu respectabilul grup OZN numit CUFOS (Centrul pentru Studii OZN), fondat în 1972 de regretatul dr. J. Allen Hynek. Donald Schmitt, unul dintre investigatorii speciali ai CUFOS, l-a secundat pe Randle. Parteneriatul lor a dus la cartea *UFO Crash at Roswell*, publicată în 1991, și la urmarea acesteia din 1994, *The Truth About the UFO Crash at Roswell*. În 1994 a fost făcut în Statele Unite un film TV, bazat pe prima dintre aceste cărți.

Randle și Schmitt au abordat acest caz după un deceniu de muncă de pionierat a lui William Moore și Stanton Friedman. Aceasta a dus, nu ne miră, la oarecare tensiuni în lumea ozenologilor. Totuși, am fost impresionată de devotamentul cu care au lucrat; o abordare lipsită de prejudecăți a unui caz atât de important nu poate decât să-i mărească acestuia credibilitatea.

O mare parte din lucrările de început ale lui Randle și Schmitt pe tema aceasta au fost publicate în *International UFO Reporter*, jurnalul CUFOS, sub numele de *Raportul Roswell*, care a ieșit împreună cu cartea în tiraj de masă a celor doi din 1991.

Printre lucrurile folositoare făcute de Randle și Schmitt a fost și acela de a răscoli deșertul în zona fostei ferme Brazel, în căutarea unor fragmente minuscule rezultate după prăbușire. La peste patruzeci de ani după incident, nu era mare lucru de așteptat și chiar nu s-a găsit nimic. Dar a meritat efortul, pentru că investigația s-a îmbogățit cu noi mărturii indirecte legate de caz.

Randle și Schmitt au reușit să reconstituie tabloul celor întâmplate în biroul generalului Ramey după primirea primelor probe cu resturi, pe 6 sau 7 iulie. Se pare că generalul a născocit planul de a prezenta un balon distrus drept probă, pentru oprirea speculațiilor presei, chiar în clipele în care maiorul Marcel primea ordinul să însoțească materialele în avion, în drumul lor spre Wright Patterson, Ohio, oprindu-se în drum la Carswell. Aceasta reiese din spusele lui Marcel; într-adevăr, el a spus că la sosire a lăsat câteva bucăți pe biroul lui Ramey și a fost invitat de general să arate pe hartă locul prăbușirii. Când cei doi ofițeri s-au întors, epava reală dispăruse, iar pe podea se găseau resturile balonului. Marcel a fost solicitat să pozeze pentru câteva fotografii (făcute, se pare, de un ofițer al bazei) și i s-a impus să nu comunice cu nimeni până la întoarcerea la baza Roswell. El nu a însoțit epava reală în Ohio, cum fusese plănuit inițial. Aceasta plecase încă de când Ramey dădea declarația cu „a fost doar un balon". Se pare că știrea despre prezența lui Marcel la Carswell ar fi iscat prea multe întrebări.

Pe la 4 după-amiaza, J. Bond Johnson, reporter la *Forth Worth Star Telegram*, a fost trimis de redactorul-șef la Carswell cu aparatul de fotografiat. La bază a fost dus la biroul lui Ramey, unde i s-a arătat epava balonului. A făcut trei, posibil patru fotografii, toate în prezența lui Ramey, a colonelului Thomas DuBose și a meteorologului maior Irving Newton. Acestea sunt fotografiile care au făcut înconjurul lumii, cele mai utilizate în legătură cu cazul.

După cum am explicat înainte, au fost realizate și în jur de trei fotografii înainte de sosirea lui Johnson. Acestea îl reprezintă pe Marcel împreună cu niște resturi. Încă se discută dacă el era convins că e vorba de adevărata epavă. El a pretins că Ramey nu a venit cu explicația cu balonul decât după ce fotograful a părăsit baza. Dar una din fotografiile lui Johnson îl arată pe generalul Ramey în picioare lângă epava balonului, având în mână declarația de presă destinată să rezolve cazul.

Oricare ar fi adevărul în legătură cu această confuzie, inevitabilă, probabil, după trecerea atâtor ani, știm că Johnson s-a dus direct la ziar și s-a întâlnit cu câțiva ziariști care așteptau cu nerăbdare relatarea lui. Exista acolo chiar și o mașină portabilă de transmis fotografiile*,

*) Un precursor al faxului de astăzi, care folosea complicate procese chimice, dar era destul de eficient. Permitea, de pildă, apariția ziarelor naționale americane pe ambele coaste ale Statelor Unite, practic în același timp. (n.t.)

deci fotografiile puteau să ajungă în toată țara, pentru a însoți articolul. Este evident că toate acestea fuseseră plănuite dinainte de cineva – probabil de la Carswell.

Johnson a confirmat că epava care i-a fost arătată era făcută din folie de aluminiu foarte tare, lemn de balsa, sau materiale care semănau cu acestea, și că mirosea a cauciuc ars. Fotografiile îi confirmă spusele.

În cele din urmă, Randle și Schmitt l-au intervievat și pe colonelul Thomas DuBose. După spusele lui, Ramey a ordonat oamenilor lui să nu mai discute niciodată subiectul. DuBose a adăugat: „Am primit ordine de sus de tot să îmbarcăm materialul direct spre Wright, pe un avion special... Balonul meteo a fost o făcătură, destinată să-i ia repede pe reporteri din cârca lui Ramey". Mai departe, el a amintit de un telefon de la un ofițer superior de la Washington, care a confirmat mușamalizarea. Acesta i-a cerut lui DuBose să se asigure că epava va fi împachetată și trimisă lui special și i-a mai ordonat lui DuBose să nu discute cu nimeni despre convorbirea lor telefonică, nici cu generalul Ramey și nici măcar cu propria soție!

Maiorul Newton nu a spus decât că i s-a cerut în ultimul moment să confirme că niște resturi din biroul lui Ramey proveneau dintr-un balon meteorologic – concluzie la care părea să fi ajuns și generalul. Newton nu a avut nici o îndoială că ceea că a văzut, fiind și fotografiat lângă resturi, era un balon și un dispozitiv electronic hexagonal, folosit de obicei pentru transmisia de date la sol.

Prin urmare, doi dintre cei trei ofițeri prezenți în biroul lui Ramey în ziua aceea (Marcel și DuBose) spun că balonul a înlocuit adevărata epavă (deși nu se știe încă dacă Marcel crede că adevărata epavă a fost sau nu fotografiată). Singurul care lipsește este Roger Ramey, care a fost ulterior avansat general de brigadă și transferat într-o funcție înaltă la Pentagon. Chiar dacă ar fi fost disponibil pentru interviu, este puțin probabil că ar fi încălcat consemnele de securitate.

Luate împreună, toate acestea susțin ideea că mass-media a fost indusă în eroare, pentru a se crede că epava de la Roswell este neimportantă și nimic altceva decât un balon meteo. Dar mărturiile tuturor care au văzut-o la fața locului, sau la scurt timp după aceea, evidenta lor incapacitate de a identifica obiectul și graba cu care acesta a fost transferat la baza aeriană din Ohio, toate acestea contrazic categoric această afirmație.

Poate că povestea cu balonul a fost inventată pentru a scoate incidentul de sub reflectoarele mass-media, în timp ce oficialii ar fi studiat în secret epava. Totuşi, există indicii care ne fac să suspectăm şi un alt motiv. Nu cumva s-a atras în mod deliberat atenţia asupra biroului generalului Ramey de la Fort Worth în ziua de 8 iulie şi în cea care a urmat? Nu cumva toate acestea au avut drept scop deturnarea atenţiei de la Roswell şi de la locul prăbuşirii, pentru că acolo era în curs o acţiune şi mai extraordinară? Oare fuseseră găsite restul navei şi echipajul? Există surse de primă mână care susţin acest lucru. Cel mai des citat este inginerul agronom Grady („Barney") Barnett, care a spus familiei şi prietenilor la începutul anilor '50 că văzuse locul prăbuşirii unui OZN. El a murit cu mult timp în urmă şi prin urmare nu avem de la el decât informaţii la mâna a doua sau a treia. Totuşi, acestea merită şi ele să fie ascultate, pentru că sunt multe şi consistente şi vin dintr-o perioadă în care cazul nu intrase în conştiinţa publicului; totuşi, ele trebuie tratate şi cu cuvenita prudenţă.

Conform membrilor familiei sale, Barnett ieşise pe Platoul San Agustin, la 160 de kilometri de ferma Brazel, cam la vremea când acesta găsea epava împrăştiată. Barnett a dat peste o navă lovită, dar aproape completă, în formă de disc, înfiptă în pământ, lângă care se găseau câteva trupuri. Acestea păreau să fie lipsite de viaţă. Creaturile aveau mărimea unor copii, aveau pielea cenuşie şi capete în formă de pară şi purtau costume dintr-o bucată, cenuşiu-argintii. În zonă se aflau şi nişte studenţi la arheologie, conduşi de un profesor, care au văzut şi ei obiectul, susţine Barnett. Toţi, inclusiv Barnett, au fost ridicaţi de o formaţiune militară sosită să protejeze locul. Li s-a amintit de datoria lor patriotică de a nu discuta niciodată problema, ceea ce se pare că s-a respectat, cu excepţia puţinelor scăpări ale lui Barnett.

O poveste spusă de un ins despre care se ştie că nu prea minţea? Posibil. Dar existenţa unui al doilea loc de prăbuşire, cu cadavre, face din Roswell un caz mult mai interesant. Şi îi dă şi un oarecare sens.

Puţinele resturi găsite la ferma Brazel cu greu pot constitui o navă cosmică. Dar dacă nava a suferit o explozie în zbor (ceea ce ar explica zgomotul auzit de fermier), pierzând bucăţi din ea, corpul principal continuând zborul până ce s-a lovit fatal de platoul San Agustin? Resturile răspândite descrise de Brazel şi Marcel se potrivesc cu ceva ce a explodat în aer şi poate şi-a lăsat balastul, continuând zborul spre

vest. Este greu de înțeles cum un balon (sau, de fapt, orice obiect căzut din cer) și-ar putea întinde rămășițele pe mai mult de 2,5 kilometri pătrați, cum a fost descris în cazul Roswell.

Din nefericire, nu există probe care să confirme ce a spus Barnett. Chestionarea oamenilor din zona San Agustin nu a descoperit amintiri despre prăbușire – în contrast cu zona din jurul fermei Brazel, unde mulți localnici păreau să știe despre eveniment. Dacă povestea lui Barnett ar fi unică, ar avea puțin credit, dar ea nu este: mai există declarații legate de un al doilea loc de prăbușire. Una ar fi cea a unui ofițer al forțelor aeriene, numit Lewis Rickett, făcută în fața lui William Moore și apoi a lui Randle și Schmitt. Acesta a mărturisit că a făcut parte din echipa care a ridicat epava, trimisă de la baza Roswell. Din nefericire, amintirea lui este puțin cam cețoasă și este neclar dacă evenimentele pe care le descrie s-au întâmplat imediat după prăbușire sau cu până la două luni mai târziu. Cu toate acestea, Rickett susține că a fost responsabil de legătura cu dr. Lincoln La Paz, unul dintre cei mai mari astronomi americani și specialist recunoscut în întreaga lume în meteoriți. Punctul tare al lui La Paz era să găsească martori oculari și să caute pe baza mărturiilor lor meteoritul, pe care apoi îl studia. Era și foarte convenabil plasat, având baza la Universitatea din Albuquerque.

Dacă se bănuia că există un al doilea punct de impact, atunci implicarea lui La Paz este naturală. El a căpătat aprobări ultrasecrete și în următorii cinci ani a lucrat cu USAF la probleme legate de OZN-uri. O dată cu scoaterea acestor proiecte la lumină nu s-a găsit nimic care să-l lege de cazul Roswell. Totuși, portretul făcut lui La Paz de Edward Ruppelt, șeful cercetărilor OZN din USAF în anii '50, este interesant. În memoriile sale din 1955, scrise după plecarea de la forțele aeriene, acesta descrie întâlnirile sale cu omul de știință și interesul său sincer pentru subiect. Dr. J. Allen Hynek a spus și el adesea că La Paz era fascinat de OZN-uri.

Conform cu Ricket, el și La Paz și-au petrecut săptămâni întregi în deșert și au descoperit un material în folii și o substanță sticloasă. La Paz i-a spus (dar nu i-a arătat niciodată) că a descoperit un al doilea loc, la câțiva kilometri de primul. Vârfurile copacilor erau retezate și existau semne că a avut loc o prăbușire. Astronomul i-a spus despre o „sondă" nepilotată, care după el a aterizat, a decolat, a explodat în aer și s-a prăbușit.

Totuşi, Chris Allan şi-a exprimat îndoiala şi în acest caz. El a arătat că se ştie din documentele scoase de sub obrocul secretului că între 1948 şi 1951 La Paz a lucrat cu autorităţile militare la un proiect ultrasecret, numit „Twinkle", al cărui scop era să ia urma misterioaselor mingi de foc verzi care apăreau în zonă. În cele din urmă, locul a fost înţesat cu echipament de supraveghere costisitor, inclusiv la Vaughn, la numai 48 de kilometri de ferma Brazel. Se pare că aceste bile de foc îngrijorau autorităţile, din cauza vecinătăţii unor locuri foarte sensibile pentru experienţele cu arme nucleare şi rachete, cum ar fi Los Alamos. Într-adevăr, s-a ţinut o conferinţă secretă pe această temă, în 1949, la care au participat unii dintre cei mai faimoşi fizicieni din America, cum ar fi dr. Edward Teller, unul dintre cei mai importanţi oameni din procesul creării armelor nucleare. Toţi cei prezenţi la această conferinţă de la Los Alamos aveau nişte aprobări semnate la un nivel foarte înalt.

Allan sugerează că Rickett pur şi simplu amestecă datele, pentru că ştim că La Paz şi-a petrecut mult timp căutând martori oculari ai bilelor de foc, fără să aibă succes. Oficial, misterul acestor lumini nu a fost niciodată descoperit şi a rămas un subiect fascinant în lumea OZN, mai ales că treizeci de ani mai târziu s-au raportat bile de foc aproape identice în vecinătatea celuilalt binecunoscut loc de prăbuşire – pădurea Rendlesham, din Suffolk, Anglia.

Desigur, dacă La Paz ar fi fost implicat în afacerea Roswell, atunci asocierea lui strânsă cu bilele de foc de mai târziu nu are cum să ne mire. La fel, dacă a avut loc, prăbuşirea de la Roswell s-ar fi dovedit o justificare serioasă pentru timpul, banii şi efortul cheltuite de oameni de ştiinţă importanţi pentru ceea ce de ochii lumii ar fi fost căutarea bilelor de foc verzi apărute în altă parte din New Mexico. Dr. La Paz nu a fost niciodată intervievat cu privire la posibilul său amestec în cazul Roswell, în ciuda câtorva tentative făcute înainte de moartea sa. De câte ori a fost chemat la telefon, familia lui a susţinut că era prea bolnav ca să poată vorbi. Deşi relatările lui Barnett şi Rickett sunt principalele care indică existenţa unui al doilea loc de prăbuşire, există mult mai multe declaraţii cu privire la recuperarea unor cadavre, descoperite de Moore, Shandera, Stringfield, Friedman, Randle şi Schmitt.

Căpitanul Oliver („Pappy") Henderson i-a spus în 1981 soţiei – şi, pare-se, şi altora – că fusese amestecat în caz. A spus aceasta văzând

publicitatea în jurul cărții din 1980 a lui Moore, când și-a spus „cred că nu mai sunt obligat să păstrez secretul". Henderson a relatat cum a transportat epava cu avionul de la Roswell la Dayton (Ohio) și a confirmat că era vorba de o navă spațială și că împreună cu aceasta au fost recuperate și cadavre. El a spus că a văzut toate acestea și a descris corpurile de o manieră foarte asemănătoare cu a lui Grady Barnett.

Stringfield a găsit un alt aviator, „Tim", care a descris cum a transportat un pachet de la Roswell la Fort Worth. Nu i s-a spus niciodată ce se află în el, dar zborul era însoțit de ofițeri de rang înalt și unul din membrii echipajului a recunoscut printre aceștia un individ de la pompele funebre ale forțelor aeriene. Peste tot prin bază umbla vorba că o dată cu resturile așa-zisului balon se găsiseră și cadavrele unor extratereștri. Tim și colegul lui și-au spus că acum „fac parte din istorie". Mai târziu, Tim și-a amintit că zborul la și de la Carswell a avut loc pe 9 iulie. Aceasta se potrivește perfect, pentru că și-a amintit cum l-a dus pe maiorul Marcel înapoi la Roswell, iar Marcel, după cum știm a fost reținut pe timpul nopții la Carswell și s-a întors chiar în ziua declarată de Tim, în loc să zboare cu resturile la Wright Patterson, cum crezuse.

Tim Good, cercetător britanic, a fost contactat de fiica unui militar american, care i-a spus că pe patul de moarte tatăl ei îi vorbise despre niște lucruri pe care le mai amintise în câteva rânduri. El îi spusese că în 1947 fusese la baza de la Roswell și că ajutase la recuperarea a trei cadavre de extratereștri din deșert.

Glen Dennis, de la pompele funebre din Roswell, a spus că a primit o chemare foarte curioasă la bază, în iulie 1947. I se cereau sicrie de cea mai mică mărime pe care o avea. Dennis și-a dus sicriele la bază, presupunând că se prăbușise vreun avion. A fost practic dat afară, dar mai târziu o soră medicală de la spitalul bazei i-a spus că fuseseră trei corpuri mititele – două oribil zdrobite, al treilea mai mult sau mai puțin intact. Ea a spus că aveau patru degete, că osul de la cot la încheietura mâinii era mai lung decât cel de la umăr la cot, că aveau corpul foarte fragil și că ochii erau straniu de concavi. Aceste detalii neobișnuite nu par a fi inventate pentru efect.

Toate aceste informații sunt circumstanțiale, anecdotice, dar ele construiesc împreună un scenariu credibil. Totuși, se pune problema foarte importantă a arheologului și a studenților lui, care se presupune că au văzut corpurile. Fără ei, povestea lui Barnett – cel care a lansat

de fapt existenței extratereștrilor în acest caz (căci Marcel și Brazel nu au vorbit nicăieri despre aceștia) – va fi dificil de susținut. Căutarea arheologilor a fost preocuparea de bază a ozenologilor din prima jumătate a anilor '90. La ora la care scriu, nici unul nu a fost găsit, deși căutarea continuă. Thomas Carey, antropolog și cercetător CUFOS, a scris despre eforturile lui susținute și chinuitoare de a găsi echipa care s-ar fi putut găsi pe platoul San Agustin în iulie 1947. Cercetarea sa a fost atât de exhaustivă, încât rezultatul negativ aproape că a eliminat opțiunea unui al doilea loc de prăbușire la San Agustin în acea vară. El urma să se ocupe de expedițiile care ar fi putut fi mai aproape de ferma Brazel.

Multe controverse s-au iscat în jurul lui Gerry Anderson, un om care a apărut în ianuarie 1990, după un show TV de succes, *Unsolved Mysteries*, dedicat cazului Roswell (în care s-a inclus și povestea lui Barnett). Acesta a afirmat că, la vârsta de cinci ani, a fost împreună cu familia pe platoul San Agustin și că a văzut al doilea loc de prăbușire și extratereștrii, ca și pe Barnett și arheologii. A spus chiar că pe profesorul arheolog îl chema dr. Buskirk. Trebuie menționat că nici o versiune a mărturiei lui Barnett nu se referă la o familie cu un băiețel, pe lângă arheologii despre care a vorbit întotdeauna.

În recenta lor carte *Crash at Corona*, Stanton Friedman și Don Berliner prezintă și istorisirea lui Anderson, sugerând existența a două prăbușiri. Totuși, Randle și Schmitt nu au acceptat această povestire ca atare. A izbucnit o adevărată controversă, care în cele din urmă a fost aplanată în februarie 1992, când ambele părți au fost invitate să-și prezinte argumentele la un simpozion bine organizat, la Chicago, susținut împreună de CUFOS și de Fondul pentru cercetări OZN (care sprijină financiar proiectele OZN). Transcrierile documentelor, dezbaterile și facsimile ale probelor au fost publicate în *Controversa de pe platoul San Agustin*, spre sfârșitul anului. Citind-o, vă veți putea face singuri o idee despre cine are versiunea cea mai plauzibilă.

Cartea arată că Anderson a trecut fără probleme testul cu detectorul de minciuni și a furnizat și niște detalii nedate anterior publicității, dar susținute de alte mărturii legate de afacerea Roswell. A fost descoperit un profesor de arheologie numit dr. Winfred Buskirk, dar s-a demonstrat că acesta nu fusese în zona platoului în iulie 1947, deși se potrivea cu descrierea lui Anderson și spre satisfacția multora fusese

considerat același om. Cu ajutorul unor detectivi, s-a stabilit că în acest profesor a predat în 1957 la colegiul urmat de adolescentul Anderson, deși Anderson a insistat că nu l-a întâlnit niciodată pe Buskirk.

Deci, ce s-a întâmplat în New Mexico în 1947? Există vreo speranță să aflăm vreodată? Surprinzător, răspunsul este DA. S-ar părea că suntem pe aproape. Este clar că povestea cu balonul a fost praf aruncat în ochii presei. Aceasta înseamnă că este vorba de ceva mult mai important, dar faptul acesta singur este departe de a fi o dovadă că avem de a face cu o situație OZN autentică. Au fost luate în considerație și alte opțiuni, dintre care vom trece câteva în revistă în cele ce urmează.

Ufologul Ron Schaffner a prezentat un scenariu credibil, bazat pe studiile sale asupra experimentelor cu rachete de la Poligonul de Teste White Sands, de la vest de Roswell. Acolo, începând cu 1945, au fost folosite în serii sistematice de teste (unele secrete, altele nu) rachete germane V-2 capturate. În 1947, una și-a părăsit traiectoria și a luat-o spre orașul San Antonio, drept pentru care a fost detonată. O alta s-a prăbușit într-un cimitir aflat în Mexic, lângă frontieră, pe 29 mai 1947, cu numai cinci săptămâni înainte de incidentul Roswell. Lansările au fost temporar suspendate după dezastru, în care printr-un mare noroc nimeni nu a fost rănit.

În aceeași săptămână cu afacerea Roswell, a avut loc un nou test cu o rachetă V-2, dar, spune presa, racheta a explodat la decolare, rănind câțiva tehnicieni. Toate acestea fac ca ideea prăbușirii unei rachete V-2 la Roswell să nu pară atât de absurdă. Până și corpurile au o explicație, pentru că în primele teste V-2 se foloseau drept „piloți" maimuțe, deși oficial acest lucru a început abia în 1948. Schaffner a emis ipoteza că o rachetă V-2 defectă, posibil cu maimuțe, s-a prăbușit și inevitabil a fost subiectul unei ample acțiuni de acoperire. Dacă s-ar fi aflat adevărul atât de repede după incidentul din Mexic, testele ar fi fost amânate un timp prea lung, ca fiind prea periculoase.

Cercetătorii cazului Roswell au luat act de acestea, dar nu au fost prea convinși, arătând că alte accidente nu au fost ascunse și că resturile de la Roswell nu arătau deloc a fi de V-2, nici în cazul unei explozii în aer.

Ozenologul John Keel are o altă explicație pentru minciuna militarilor. Aparent, ideea este ridicolă, dar are mult miez. El spune că obiectul prăbușit a fost un balon care fusese lansat de Japonia ca o armă a terorii! Adevărul este că aceste așa-numite baloane-bombă au

fost lansate în mare număr spre sfârșitul lui 1944 și începutul lui 1945, iar cam 1000 dintre ele au efectuat funestul zbor de mare altitudine peste Pacific și au ajuns pe pământ american. În câteva ocazii, încărcătura lor explozivă foarte puternică a detonat în statele vestice, dar totul a fost ascuns printr-o acțiune pe scară largă. Motivul este simplu: americanii nu voiau ca japonezii să știe că arma lor secretă chiar funcționează. Totuși, spre sfârșitul primăverii lui 1945 secretul a fost abandonat, când șase persoane aflate la picnic în Oregon au fost omorâte de un asemenea balon, despre care nu fuseseră avertizate că ar putea fi o bombă puternică. Aceștia au fost singurii civili morți în partea continentală a Statelor Unite din cauza acțiunilor inamicului, în decursul întregului război.

După această tragedie, publicul a fost anunțat despre baloanele-bombă; dar în trei luni războiul s-a terminat, iar secretul oricum a dispărut. Ziare prestigioase, cum ar fi *New York Times* și *Washington Post* au publicat la începutul lui 1946 articole despre succesele japonezilor. Bombe-balon au fost găsite ani de zile după sfârșitul războiului, așa cum și britanicii mai dezgroapă câte o bombă germană neexplodată atunci când sapă gropi, chiar la o jumătate de secol de la terminarea ostilităților. Ultima lansare cunoscută a unui balon-bombă a avut loc în aprilie 1945, iar Keel a propus o teorie după care un asemenea balon ar fi înconjurat Pământul timp de doi ani la mare altitudine, prăbușindu-se apoi la ferma lui Brazel. Este o teorie mai plauzibilă decât cea a unei nave extraterestre, chiar și pentru entuziaști. Mai târziu, Keel și-a modificat teoria, sugerând că un comandant japonez, refuzând să accepte înfrângerea națiunii lui, ar fi putut să lanseze un atac în vara lui 1947, în semn de sfidare. Putem specula mai mult pe această temă: arma a fost lovită de trăznet în timpul furtunii, explodând la înălțime și împrăștiindu-se pe o arie largă a fermei lui Brazel. Mai mult, am putea avansa și un scenariu în care balonul a fost prins într-o crevasă timp de doi ani, apoi eliberat de vântul puternic din 2 iulie și detonat în aer de un trăznet.

Această teorie are o undă de credibilitate și nu mai are nevoie de sugestii cum ar fi un atac militar pe timp de pace. Se și potrivește cu cele întâmplate până la un punct, pentru că atât Marcel, cât și Brazel au vorbit despre pergament, lemn de balsa și folii rezistente. Baloane-le-bombă au fost construite din hârtie de orez și alte materiale asemănătoare celor din descrieri; până și scrierea întinată picturală ar

putea foarte bine să fi fost japoneză. Detonarea încărcăturii ar explica şi strania explozie auzită de Brazel în timpul furtunii şi de ce au existat atât de multe resturi împrăştiate pe sol.

De fapt, însuşi Brazel a avansat unui vecin ideea unui balon-bombă japonez, după întoarcerea din „arestul la domiciliu" de la Roswell. Aceasta reiese dintr-o însemnare din cartea lui Randle şi Schmitt care s-ar putea să fie foarte importantă. Brazel pare să indice că a aflat despre identitatea obiectului de la militari, în timpul arestului. Desigur, nici această teorie nu este lipsită de probleme. Rezistenţa mecanică şi cea la foc susţinute de martori şi alte caracteristici extraordinare ale resturilor ar fi absurde (şi fac absurde şi referirile la extratereştri) dacă ar rezulta că a fost vorba de o bombă-balon. Secretul ar fi uşor de păstrat în cazul unui atac japonez neaşteptat în 1947. Implicaţiile diplomatice sunt evidente şi la fel de evident ar urma măsuri de securitate. În fapt, aproape toţi paşii făcuţi de militari devin de înţeles dacă obiectul ar fi fost o bombă japoneză.

Totuşi, teoria aceasta nu explică reacţia lui Jesse Marcel: este imposibil de înţeles de ce nu a identificat balonul pe loc sau curând după aceea. Apoi, de ce, treizeci de ani mai târziu, a fost atât de sigur că era ceva străin şi nu un balon? Problema este, dacă chiar a fost un balon, atunci de ce s-a ţinut într-un strict secret? Pur şi simplu, tot cazul Roswell ar fi ajuns la gunoi printr-un anunţ simplu, că obiectul este un balon japonez, iar toată lumea ar fi înţeles măsurile stricte luate de militari şi ar fi acceptat şi acoperirea informatică iniţială. Jumătate de secol mai târziu, nu mai exista nimic de compromis dacă se spunea adevărul şi guvernul ar fi fost scutit de multe critici. Faptul că această tăcere încă este păstrată – sau mai degrabă acela că se susţine în continuare teoria absurdă a balonului meteorologic – este argumentul cel mai serios că prăbuşirea de la Roswell ascunde ceva cu adevărat extraordinar – care trebuie ţinut secret *şi în ziua de astăzi.*

Exact acelaşi argument doboară şi teoria că ar fi fost o aeronavă experimentală. Oricât de uluitoare ar fi fost aceasta în 1947, nu putea să rămână secretă atâţia ani. Ar fi fost cel mai simplu lucru de pe lume să anulezi întregul interes pentru caz, prezentând înregistrări care să ateste că obiectul era proiectul ultrasecret XYZ 123, care astăzi, evident, ar fi mult inferior practic tuturor obiectelor zburătoare. În acest caz, nu ar mai fi nevoie de restricţii de securitate. Nu, orice a fost la Roswell,

a avut implicații foarte serioase asupra securității și se pare că nimic nu ar putea justifica aceasta, afară de prăbușirea reală a unei nave extraterestre. Numai aceasta ar duce la un secret păstrat cu atâta înverșunare și atât de mult timp.

În 1994, în acest caz, care pur și simplu refuză să moară, au apărut trei lovituri de teatru. Mai întâi, Randle și Schmitt au lansat cea de-a doua lor carte printr-o conferință de presă la Roswell. Cartea revine la începuturile istorisirii, susținând că după apariția primei cărți noi martori au contactat autorii, iar martori mai vechi și-au amintit detalii noi. Se susține că OZN-ul s-a prăbușit mult mai aproape de Roswell decât s-a crezut inițial. În acest nou scenariu, cadavrele extratereștrilor joacă un rol mult mai important, în fapt se schimbă în mare parte povestea inițială. Unele surse avansează chiar ideea că extratereștrii au supraviețuit prăbușirii! Ca să fiu sinceră, îmi este teamă că o teorie foarte credibilă riscă să fie asfixiată de marea aglomerație de martori și mărturii. Este neîndoielnic că mulți s-au băgat în povestea asta numai de dragul publicității substanțiale. În zilele noastre, este foarte dificil să-ți dai seama cine e sincer și cine merge pe creasta valului de publicitate ridicat de caz de la 1991 încoace. Sper ca toate acestea să nu sufoce cazul, în loc să-i dea un nou impuls.

De asemenea, în vara lui 1994 a apărut filmul TV *Roswell*, planificat să apară și la cinematografele europene. Filmul este bazat pe prima carte a lui Randle și Schmitt, care apar amândoi ca figuranți! După ideea producătorului executiv, Paul Davis, filmul a fost construit în jurul lui Jesse Marcel, prezentat ca un investigator neobosit, căutător al adevărului, după ce în 1977 ia parte la o reuniune legată de caz și descoperă secretul care învăluie povestea de mult uitată. Ce efect va avea acest film – ca și interesul lui Steven Spielberg într-un proiect Roswell pentru 1997, când se va aniversa o jumătate de secol al cazului – asupra dovezilor care încă se acumulează, rămâne de văzut. Dar cel mai important eveniment al lui 1994 a fost anunțul din ianuarie că GAO (Oficiul General de Conturi) a fost de acord cu cererea congresmanului american Steven Schiff – acesta fiind îndemnat de mulți ozenologi – de a investiga cazul.

GAO este o instituție foarte puternică, având, de pildă, dreptul de a cerceta dosarele ultrasecrete ale guvernului. În primul rând, aceasta

se ocupă de judecarea legalității unora sau altora din actele guvernului, mai ales din punct de vedere financiar. Oficiul s-a arătat dispus să publice documente care ar fi putut cauza necazuri la Casa Albă – de exemplu, scandalul cetățenilor unui oraș, supuși la doze înalte de radiații în cadrul unui experiment care a fost mult timp mușamalizat.

Mark Rodeghier de la CUFOS a vorbit cu membri ai GAO și a raportat în martie 1994 că GAO nu are de gând să afle ce s-a întâmplat la Roswell și nu va interoga nici un martor. S-a stabilit doar că se va prevala de independența sa și de drepturile legale pentru a încerca să găsească documente legate de problemă care au fost ascunse publicului. Rodeghier a subliniat că nu este vorba de o adunătură de credincioși OZN care caută să-și demonstreze adevărul, ci de o anchetă complet independentă, fără urmă de partizanat în demonstrarea unui lucru sau a altuia. Aceasta face din studiul GAO poate singura investigație OZN mai importantă, făcută din afară.

În septembrie 1994 s-au dat publicității primele rezultate ale studiului GAO. Acestea i-au dezamăgit pe ozenologi. Forțele Aeriene au susținut că GAO a mers pe urma documentelor și a ajuns la concluzia că OZN-ul *a fost* un balon. Acesta făcuse parte din Proiectul Mogul, un experiment secret de trimitere a unor aparate în atmosfera înaltă, pentru detectarea oricărei explozii nucleare pe teritoriul sovietic. În 1947 era mare nevoie de aflarea stadiului în care se aflau savanții nuclearişti sovietici, de unde și nevoia de mușamalizare. Faptul că acest adevăr simplu nu a fost relevat cu multă vreme în urmă este justificat de GAO prin pierderea unei părți a documentației în labirintul birocratic al departamentelor. Iar în timp ce scepticii flutură triumfători această concluzie – la urma urmei a fost totuși un balon – entuziaștii OZN au impresia că multe întrebări sunt încă departe de a-și fi aflat răspunsul și nu se declară învinși. Dezbaterea va continua în mod sigur, căci rezultatele complete ale anchetei GAO, care includ și analize de la FBI, CIA și alte servicii, mai au până să fie date publicității.

3
POVEȘTI ÎNCHIPUITE ȘI FOTOGRAFII

Imediat după afacerea Roswell, lucrurile s-au liniștit. Episodul a fost uitat complet până și în oraș, până la apariția pe scenă a unui ofițer de marină în retragere, Donald Keyhole. După ce a părăsit serviciul activ, Keyhoe a început o reușită carieră de scriitor, cu o carte despre pionierul aviației Charles Lindberg. Acum, în ianuarie 1950, el avea să publice prima carte OZN din lume. Bazându-se pe cazurile clasice ale primilor doi ani (dar, bineînțeles, ocolind cu grijă discreditatul caz Roswell) și ajungând treptat la concluzia că guvernul nu ascunde nave și cadavre, dar ascunde orice altceva, Keyhoe a scris cartea *Farfuriile zburătoare sunt adevărate*, care s-a vândut într-o jumătate de milion de exemplare.

Iar lumea a început să vorbească despre ea.

Pornind de la zero, Keyhoe a creat cercetarea OZN și o pleiadă întreagă de grupuri locale, urmate de asociații naționale, care există și în ziua de astăzi. Cartea a fost urmată de alte sute de titluri, din ce în ce mai multe pe zi ce trece. Porțile infernului fiind deschise de Keyhoe, a început să se manifeste un fenomen curios: au apărut dezmințiri furioase din partea forțelor de securitate americane. Puțină lume a înțeles la vremea aceea de ce se întâmplă așa ceva; părea oricum prea absurd. Dar, desigur, dacă aceste autorități știau ceva ce oamenii obișnuiți nu știau – respectiv realitatea din spatele evenimentelor de pe câmpul lui Brazel – atunci ceea ce ar părea o reacție mult exagerată la o

altă poveste închipuită devine dintr-o dată de înțeles. Poate că se temeau că încercarea de mușamalizare a afacerii Roswell era pe cale să dea greș.

1948

TREI FARFURII CAD PE PĂMÂNT

Pe 8 martie 1950, la câteva săptămâni de la publicarea cărții lui Keyhoe, la Universitatea din Denver, Colorado, avea loc un curs ciudat, aproape neanunțat. Era ținut, se știa, la ora prânzului. Mai mult, avea un titlu deliberat misterios: se ocupa pur și simplu de „știință"; prin urmare, atrăgea o audiență limitată, mai ales din studenți. Dar va avea repercusiuni întinse și permanente.

Două luni mai târziu (pe vremea aceea cărțile se publicau remarcabil de repede), Frank Scully, jurnalist liber-profesionist, colaborator la publicații ca *Variety*, și-a scris prima și ultima carte: *În spatele farfuriilor zburătoare*. Era o relatare detaliată a cursului de la Universitatea din Denver și a celor spuse acolo, cu un limbaj înflorit, dar fără vreo tentativă serioasă de a verifica cele afirmate. Scully spune că respectivul lector a rămas anonim, dar în carte s-a arătat că este vorba de un om de afaceri local bogat, fost student la Yale, pe nume Silas Newton, care se ocupa de afaceri cu petrol. În cursul său, Newton a susținut că spre sfârșitul anilor '40 în America de Nord s-au prăbușit trei farfurii zburătoare, în care s-au găsit mici ființe extraterestre, moarte. Toate farfuriile s-au prăbușit în regiunea Arizona/New Mexico. Newton i-a descris pe extratereștri ca având între 91 și 107 centimetri. Nu aveau păr corporal, doar o porțiune pufoasă, ca coaja de piersică. Două din aceste ființe ar fi supraviețuit prăbușirii, dar ar fi murit ulterior. Iar în ce privește funcționarea OZN-urilor, Newton susținea că ar avea un soi de propulsie magnetică.

Trebuie să spunem că puțini au luat această poveste în serios. Cartea a atras atenția presei locale și s-a vândut bine, dar nu a zguduit lumea. Nu se ofereau fapte verificabile, cu excepția unor detalii de la o prăbușire de lângă Aztec, New Mexico, din 1948, prin urmare puțin ozenologi au fost entuziasmați de informații. Totuși, efectul cărții a fost acela că nu a fost redeschis cazul Roswell, când încă trăiau toți martorii, pentru că mulți au considerat cartea lui Scully atât de

gogonată, încât orice alte zvonuri despre prăbuşiri de nave spaţiale ar fi ajuns sigur ridicole.

Conform relatării lui Scully despre curs – despre care ştia, fiind prieten cu Newton – în aprilie 1948 a avut loc o prăbuşire la circa 20 de kilometri de oraşul Aztec, aflat la circa 320 de kilometri nord-vest de locul de impact de la Roswell. Cu alte cuvinte, era vorba de un alt loc sensibil, în care se făceau teste de arme şi în care orice incident local era automat muşamalizat, oricare ar fi fost natura lui. Newton susţinea că aflase despre prăbuşire de la un profesor care cerceta anomaliile magnetice pentru proiecte secrete guvernamentale din locuri ca Los Alamos. Profesorul, pe care Scully l-a descris vesel ca „având mai multe grade ca un termometru", a căpătat un pseudonim: „dr. Gee". Se spune că dr. Gee a fost transportat de forţele aeriene pentru a inspecta epava şi că ar fi analizat sistemele de propulsie după recuperarea acesteia. Newton se împrietenise cu dr. Gee, dar mai târziu avea să spună că de fapt dr. Gee este un personaj sintetizat din mai mulţi cercetători care au studiat OZN-ul prăbuşit.

Unele detalii suplimentare furnizate de Scully sunt interesante. De exemplu, el a declarat că OZN-ul era făcut dintr-un metal foarte uşor, ca aluminiul, dar foarte tare. În navă s-au găsit inscripţii picturale, asemănătoare cu hieroglifele egiptene. Aceste două detalii seamănă remarcabil de mult cu ceea ce ştim despre cazul Roswell, dar să ne amintim că nici cei mai fanatici nu aveau la vremea aceea, la începutul lui 1950, idee despre rapoartele de presă vechi de trei ani din New Mexico, cu atât mai puţin despre asemenea detalii, deşi Newton le-ar fi putut citi la vremea aceea, folosind ce-i convenea din ele.

În septembrie 1952, cartea lui Scully a fost efectiv desfiinţată de un expozeu din revista *True*, scris de J.P. Cahn. *True* publicase articole favorabile despre OZN-uri (de pildă, prima carte a lui Keyhoe s-a bazat pe rapoarte publicate mai întâi în revistă), deci nu se poate spune că era o publicaţie denigratoare din capul locului. Dar investigaţia lui Cahn asupra lui Newton şi a celui despre care a spus că ar fi adevăratul dr. Gee au fost dezastruoase pentru autenticitatea cărţii. Newton a fost prezentat drept un afacerist nu foarte curat, iar dr. Gee drept un anume Leo Geßauer, care avea un magazin de piese TV şi radio. Cahn a declarat că totul era o farsă, pusă la cale probabil pentru a mări interesul pentru pământul bogat în petrol din jurul oraşului Aztec, elementul „farfurie zburătoare" fiind adăugat pentru efect.

Toată lumea a considerat acest expozeu foarte credibil, afirmațiile Newton-Scully apărând complet discreditate. Scully nu și-a revenit niciodată, iar cartea lui este chiar și astăzi considerată de mulți ca o prezentare naivă a unei povești în care el a crezut, dar care era în mod clar falsă. Există doar câțiva care privesc problema într-o cu totul altă lumină, în principal pentru că, spre deosebire de Roswell, nu apar martori care să susțină cazul Aztec. Chiar și Randle și Schmitt, în cartea lor din 1991 despre Roswell spun, fără ezitare, că „singura concluzie posibilă este că acest caz... este o farsă". Dar tot ei remarcă speculațiile potrivit cărora guvernul ar fi ajutat la „fabricarea" cazului, pentru a se asigura că nu se va redeschide cazul Roswell, în contextul în care OZN-urile deveniseră un subiect important, după publicarea cărții lui Keyhoe; dar o asemenea diversiune ar fi fost deosebit de riscantă, pentru că ar fi oferit ozenologilor ocazia de a săpa și de a redescoperi, în timpul senzației create de cartea lui Scully, cazul Roswell; ar fi fost suficientă o trecere în revistă a ziarelor mai vechi – cine știe ce s-ar fi putut descoperi.

Dr. Robert Spencer Carr a fost unul dintre puținii care nu s-au lăsat doborâți în urma expunerii lui Cahn. El era expert în comunicație nonverbală la University of South Florida. A petrecut ani întregi culegând materiale și încercând să găsească dovezi ale cazului Aztec, în parte pentru că în perioada respectivă locuise în New Mexico. Carr i-a prezentat mai întâi un raport lui Len Stringfield, apoi și-a întocmit lucrările despre caz. El a afirmat că trei radare – din Colorado, California (la baza aeriană Edwards, cunoscută pe atunci sub numele Muroc) și din Santa Fé, New Mexico – prinseseră pe ecrane OZN-ul. Acesta era parțial defect și a căzut „ca o frunză", deci aproape intact. Cadavrele au fost duse mai întâi la baza aeriană Edwards, apoi la Wright Patterson, unde au fost menținute în suspensie criogenică (stare în care ar putea să mai existe). Au fost efectuate autopsii. Aveau între 91 și 122 cm, capete mari, ochi înclinați și un aspect oriental, dar aveau sânge normal de grupa O și păreau umani în majoritatea privințelor!

În 1991, ufologii William Jones și Rebecca Minshall au făcut o încercare foarte obiectivă de a verifica istorisirea, care s-a dovedit revelatoare. În Aztec, ei nu au obținut nimic. De exemplu, un ajutor de șerif, Wright McEwen, despre care se spunea că ar fi alergat la locul prăbușirii din aprilie 1948, a confirmat că fusese în oraș, că în aceeași

lună plecase în California şi că auzise zvonuri despre prăbuşire. În fapt, nici o persoană care la vremea pretinselor evenimente fusese matură nu a putut spune nimic despre acestea. Impresia generală a fost că povestea a fost un mit despre care nimeni nu ştia nimic.

Jones şi Minshall au verificat şi dacă presupusul loc al unei prăbuşiri din Hart Canyon este în proprietatea guvernului; într-adevăr, era. Unii ozenologi au considerat acest lucru drept dovadă a dorinţei oficiale de a ascunde ceva. Dar guvernul posedă foarte multe terenuri, iar parcela în discuţie nu fusese niciodată în proprietate privată, nici înainte de 1948. Niciodată nu s-au făcut eforturi de a împiedica pe cineva de a face ce doreşte pe terenul respectiv, ceea ce face foarte puţin credibilă ideea că l-ar fi cumpărat în scopuri sinistre.

În final, cei doi cercetători au discutat cu Francis Broman, tutorele de cursuri de la Universitatea Denver, care organizase cursul lui Newton din 1950. Acesta a spus că acest curs se ţinea la 10 dimineaţa (contrar celor spuse de Scully) şi că se numea „Ştiinţa şi omul" şi că se ştia din capul locului că va fi despre farfurii zburătoare; din acest motiv, peste 300 de studenţi participau la acest curs, care se ţinea într-un amfiteatru mai mare decât cel rezervat anterior. Broman a spus că cursul era ţinut astfel încât studenţii să pună în practică tehnici de „gândire critică" în faţa unei povestiri stranii. El a recunoscut că Silas Newton insistase asupra anonimatului, temându-se de reacţia guvernului, dar a adăugat că nici el şi nici majoritatea studenţilor nu au găsit fanteziile lui Newton deosebit de convingătoare. Cel mai ciudat aspect al mărturiei lui Broman este acela că imediat după curs un străin l-a sunat acasă ca să discute cu el despre curs. Broman nu se întorsese de la colegiu, dar persoana a revenit cu telefonul. Era un om care a spus că este ofiţer de informaţii (la peste 40 de ani după aceea, lui Broman nu-i mai era clar dacă era de la FBI sau de la serviciul de informaţii al Forţelor Aeriene). Acesta era interesat doar de părerea lui Broman şi a studenţilor despre Newton. Broman i-a răspuns că nu fusese prea convingător, iar interlocutorul a închis, satisfăcut clar de răspuns.

Aceasta pare să justifice două documente FBI, date publicităţii aproape 30 de ani mai târziu, în baza legii privind libertatea informaţiilor. Unul este datat 31 martie (adică trei săptămâni după curs) şi fusese trimis directorului FBI din New Orleans. Este descris cum un „proeminent petrolist din Denver" vorbise despre un OZN

prăbuşit şi despre ocupanţii acestuia morţi de trei luni. Că, mai mult, aceste fiinţe ar fi fost „înalte de trei picioare" şi că OZN-ul era dintr-un „metal foarte tare, aproape indestructibil". În plus, petrolistul, (evident Silas Newton) ar fi primit telefoane de la Washington DC şi de la FBI, care îi ceruseră să ţină pentru el ceea ce ştia şi că, după aceea, „a devenit foarte misterios asupra întregii afaceri".

Celălalt raport, scris nouă zile mai devreme, era de la agentul FBI Guy Hottel din Washington DC şi adresată directorului J. Edgar Hoover. Este mai degrabă curios, raportând că „un investigator de la forţele aeriene a declarat că cele trei aşa-numite farfurii zburătoare fuseseră recuperate în New Mexico". Urmau mai multe lucruri despre OZN-uri şi despre micile entităţi („îmbrăcate într-o haină metalică, cu o textură foarte fină"). De asemenea, se afirma şi că „farfuriile zburătoare au fost găsite în New Mexico, datorită faptului că guvernul are în acea zonă un dispozitiv radar foarte puternic şi se crede că radarul interferează cu mecanismul de control al farfuriilor zburătoare". Aceasta sugerează că serviciile de informaţii au fost, dintr-un motiv oarecare, foarte interesante să răspundă afirmaţiilor lui Silas Newton. Dacă era vorba de nişte fantezii aiurite, un asemenea interes ar fi fost foarte ciudat, dacă nu cumva Newton ar fi fost suspectat de o infracţiune. Dar nu există nici o dovadă în acest sens. Desigur, dacă agenţiile de informaţii au creat ele însele povestea, după cum sugerează indirect Randle şi Schmitt, poate pe calea scurgerii controlate de informaţii de la sursele false spre „dr. Gee" şi Silas Newton, ele ar fi vrut şi să verifice rezultatul acestei farse.

Totuşi, dacă cineva de sus din guvern ar fi avut temeri legate de deconspirarea cazului Roswell, atunci cele două documente se explică foarte natural. Poate că povestea de la Aztec, chiar dacă a fost o farsă de la un cap la altul, s-a întâmplat să fie prea aproape de realitatea de la Roswell. Abia mai târziu s-a dovedit că Scully şi cartea lui nu relevau nimic legat de cazul acela ascuns cu grijă, lăsând neatins adevărul din spatele balonului meteorologic, dar asta după câteva anchete discrete, de asigurare... Dacă aşa s-a întâmplat, atunci guvernul Statelor Unite a fost norocos – de data asta!

1948
EXTRATEREESTRUL UCIS ÎN TEXAS

Tot în 1948 a avut loc cea mai şocantă captură de extratereştri, sau poate cea mai urâtă farsă. Mulţi ani a fost confundată invariabil cu afacerea Aztec. Totuşi, în 1977 apar primele indicii că s-ar putea să fie vorba de un incident separat, în apropiere de Laredo, Texas. Sursa iniţială este Todd Zechel, fost ofiţer de informaţii, unul dintre primii care au smuls de la guvernul american acte care cădeau sub incidenţa legii libertăţii informaţiilor. Pe vremea aceea, Zechel lucra cu grupul OZN numit GSW (*Ground Saucer Watch* – Supravegherea la sol a farfuriilor), remarcat pentru demistificarea unor fotografii prin folosirea tehnologiei informatice. Iniţial, sursa lui Zechel nu a fost prea promiţătoare, unchiul unui anonim tehnician din forţele aeriene. Tehnicianul cu pricina lucrase la baza aeriană Carswell din Texas, aceeaşi bază cu aceea în care Roger Ramey prezentase balonul meteo, în timpul cazului Roswell. La un anumit moment al anului 1948, el a fost implicat în operaţia de protejare a unei zone de la graniţa dintre Texas şi Mexic, în apropierea oraşului Laredo. În zona aceea a fost găsit puţin timp după aceea un disc cu un diametru de circa 30 de metri, care se lovise de sol. Se spune că de fapt locul prăbuşirii fusese cam la 50 de kilometri în interiorul teritoriului mexican, dar armata americană ar fi acoperit toate urmele intervenţiei pe sol străin.

Mai târziu, Leo Stringfield a aflat că mai există martori pentru această pretinsă prăbuşire, în care murise o entitate fără păr, înaltă de aproximativ 120 cm. Între aceştia se număra şi un ofiţer de marină american, care se grăbise de la Mexico City la faţa locului, numai ca să găsească epava învelită şi gata să fie transportată în camioane.

Cel mai des citat martor este un căpitan al USAF, care zbura cu un avion de vânătoare cu reacţie al bazei aeriene Dias, Texas, care a văzut un obiect străbătând cerul ca un fulger, deasupra oraşului Albuquerque. Acesta a dispărut de pe ecranul radarului de bord cu o viteză de 3200 km/oră, punctul de impact fiind notat cu grijă. Pilotul s-a întors la bază şi a zburat spre locul prăbuşirii cu un avion mic. La ora la care copilotul localiza resturile, echipa militară îşi începuse deja lucrul de ridicare.

Spre sfârșitul lui 1978, William McIntyre, Charles Wilhelm și Dennis Pilchis, reprezentând ceea ce ei numeau „Coaliția ozenologilor responsabili din America", au dat publicității o fotografie de-a dreptul înspăimântătoare. Aceasta arăta fără discuție un trup ars oribil, cu un cap mare, în interiorul unei fel de epave. Fotografia este însoțită de o istorisire despre un tânăr fotograf al marinei, care fusese dus pe 7/8 iulie 1948 în Mexic, ca urmare a unor relatări despre un disc mare care se prăbușise peste graniță, în apropiere de Laredo. Timothy Green Beckley a pretins că a cercetat întreaga problemă și că a fost în legătură cu fotograful în 1979 și 1980 și că „totul se verifică exact după spusele lui". Fotograful a spus că este de la baza White Sands, din New Mexico și că misiunea lui era să fotografieze avioane prăbușite, pentru a permite experților să identifice urme de oboseală a metalului. Tot el a filmat și urmările testelor nucleare din New Mexico.

La ora 13:22 radarul a detectat un obiect care se mișca cu mare viteză dinspre coasta de vest spre Texas. Obiectul a fost interceptat deasupra orașului Albuquerque, pe la ora 2, de două avioane cu reacție de la baza Dias; se presupune că unul era pilotat de pilotul menționat mai sus. Apoi, se spune, obiectul a schimbat direcția (posibil datorită deschiderii focului) și a fost văzut oscilând pe cer. Pe la 14:30, și-a redus viteza la circa 160 km/oră și a dispărut de pe ecranele radarelor, în apropierea granței dintre Texas și Mexic, într-un punct găsit prin coroborarea rapoartelor mai multor stații radar, lângă râul Sabinas.

Guvernul mexican a fost anunțat despre incident, iar în aceeași seară s-a deplasat la locul respectiv o echipă de investigatori americani. Fotograful naval și încă patru colegi au fost alertați în jurul orei 8 seara și au zburat la Del Rio, Texas, unde îi aștepta un avion care făcuse plinul și care i-a dus la fața locului. Au ajuns acolo la 2 noaptea și li s-a spus că urmează să filmeze locul prăbușirii unui avion experimental ultrasecret. Obiectul era distrus în mare parte și încă fumega la sosirea lor. Părea un avion terestru, avea chiar și șuruburi și piulițe, care însă nu au putut fi desfăcute și au fost rupte. Pentru a perfora metalul foarte dur au fost folosite burghie cu diamant. La locul prăbușirii se găseau și niște foițe subțiri, ca foița de țigară, dar foarte rezistente. Acestea au fost culese de poliția militară. Mai târziu, un metalurg avea să spună că nava era făcută dintr-un aliaj cu o structură de fagure care conținea siliciu, dar că mai mult nu era în stare să spună.

Cadavrul a fost găsit înăuntru și a fost filmat cu ajutorul unor reflectoare cu arc electric, în ciuda căldurii pe care o degajau acestea. Avea o înălțime de 1.4 m, cu un cap mare și orbite rotunde, uriașe. Mâinile se terminau cu niște gheare și aveau numai patru degete, iar antebrațele erau foarte lungi. Au sosit doi doctori ai armatei și au examinat cadavrul, după care acesta a fost scos din navă. Fotograful i-a auzit discutând. De pildă, pielea ar fi fost cenușie și netedă și având textura unui sân de femeie. Nu se vedeau mușchi, funcțiunile lor fiind preluate de un sistem foarte complicat de oase. Nici un semn de sânge, doar un fluid ușor verzui, cu un miros greu de sulf. Corpul nu prezenta nici semne de creștere a părului și nici organe sexuale vizibile. Fotograful și asistenții lui au făcut 500 de fotografii ale cadavrului și ale navei. La vremea când au părăsit zona, la amiază, sosiseră camioane, dintre care unele ale guvernului mexican, care au luat resturile și s-au îndreptat spre Monterey.

Toate fotografiile au fost procesate într-un secret strict, iar subiectul a fost declarat tabu. Abia peste mulți ani, când fotograful a părăsit baza, iar povestea nu se întinsese, al a avut ideea să reproducă negativele a 40 dintre fotografii și să le ia cu el. Apoi, când s-a așezat praful pe caz și au trecut 30 de ani, a hotărât să facă unele din ele publice, majoritatea ajungând în mâinile ozenologilor. Analiza negativelor, făcută la Kodak, arată că procesarea se făcuse cu 30 de ani înainte, confirmând dovezile. Grupul GSW s-a ocupat de prelucrarea pe calculator. Fără să cunoască povestea fotografului, un expert medical a spus că pe cadavru erau vizibile semne de rigor mortis, care indicau moartea petrecută cu circa 12 ore în urmă, ceea ce se potrivește cu relatarea martorului. Totuși, acest grup a ajuns la concluzia că fotografiile reprezintă sau o maimuță inferioară, sau un urangutan.

După cum am spus în capitolul precedent, americanii au lansat rachete de tip V, iar în 1948 cel puțin una s-a prăbușit în Mexic. De asemenea, nu mult după iulie 1948, au fost folosite maimuțe ca „piloți", pentru primele cercetări de tip spațial. Din această cauză, majoritatea ozenologilor consideră că relatarea este autentică și că zvonurile despre extratereștri au apărut ca urmare a unor speculații (fiind probabil și încurajate, pentru a ascunde ceea ce se întâmpla de fapt). Fotograful și echipa lui au fost duși cu avionul exact la ceea ce li s-a spus, pentru a înregistra urmările unei misiuni foarte secrete, mai ales dată fiind

Acesta este un presupus cadavru de extraterestru, găsit după prăbușirea de la Laredo. Dar fragmentele de metal și circuitele sugerează o navă terestră, probabil un avion experimental american. Proba finală o constituie ochelarii de vedere (stânga și centru).

implicarea unui stat străin. Nu este nici o îndoială că guvernul mexican a fost determinat de oficialitățile americane să coopereze la recuperarea epavei. Totuși, mai există unii care cred că nu a fost o rachetă V pilotată de o maimuță, remarcând mai ales că era vorba mai degrabă de o carlingă de avion decât de o rachetă V-2. Mai mult, există dovezi clare ale unor ochelari de protecție sau de soare în metalul contorsionat. Cum maimuțele nu poartă așa ceva, victima pare să fie mai degrabă un pilot uman care a trăit infernul unei prăbușiri cu un aparat experimental. Desigur, ideea că ar fi fost un extraterestru doborât în urma unei lupte cu USAF nu a dispărut nici ea. Asta pentru că, dacă istorisirea fotografului este pe de-a-ntregul adevărată, ea rămâne singura explicație posibilă, pentru că părți ale acestei istorisiri pur și simplu nu acceptă alte explicații. Opiniile sunt împărțite, dar majoritatea ozenologilor contestă că fotografiile ar fi dovada vreunei recuperări extraterestre.

4

AL ŞASELEA DECENIU

Anii '50 au fost un deceniu interesant. Grozăviile războiului au fost date uitării ca niște amintiri urâte, iar tehnologia care a permis omorârea a milioane de oameni a început să fie privită ca un nou soi de minune. Nicăieri nu era mai evident acest lucru ca în zorii zborului spațial, când se foloseau rachete din timpul războiului. Extrem de avansatele – pe vremea aceea – rachete germane V și cursa pentru construirea unor rachete intercontinentale au dus la prima lansare pe orbită a unui om. Americanii și rușii au dus o bătălie de prestigiu, pe care, cel puțin la început, rușii păreau să o câștige.

Desigur, URSS a lansat prima un satelit (*Sputnik*, în 1957), iar curând a trimis pentru prima dată un om dincolo de atracția gravitațională, când Iuri Gagarin și-a înscris numele în istorie prin zborul său de epopee. Dar natura primitivă a tehnologiei sovietice și-a cerut obolul de prăbușiri și accidente, ținute până de curând secrete chiar și față de propriul popor. Și așa, abordarea americană – lentă dar perseverentă – și-a arătat roadele. Nici americanii nu au fost scutiți de tragedii, dar spre sfârșitul anilor '60 ei aveau un avans considerabil în cursa trimiterii pe suprafața Lunii a unui om.

Toate acestea au fost, natural, însoțite de o retrezire a interesului pentru ficțiunea spațială. Cel mai important rol l-au jucat filmele, în care nu au întârziat să apară OZN-uri. Subiectul unui șocant film, *The*

Thing from Another World (Obiectul din altă lume, 1951) – reluat în 1982 sub numele de *The Thing* – l-a constituit descoperirea unui OZN prăbușit în gheţurile Arcticii. Premiera acestui film a precedat cu numai câteva luni primul caz discutat mai jos, oarecum similar; dacă a fost sau nu o coincidență, este discutabil. În *The Day the Earth Stood Still* (Ziua în care Pământul s-a oprit) a fost pentru prima dată dramatizată oprirea motoarelor mașinilor la apariția unui OZN – lucru care se întâmplă frecvent la întâlnirile autentice. Totuși, nici unul din aceste filme sau seriale TV sau radio care au adus fascinația spațiului în milioane de conștiințe nu a fost în nici un fel o poveste OZN *reală*. Autenticitatea era încă departe. În anii '50, misterul OZN a suferit o tranziție frământată. Au fost înființate primele grupuri OZN. Au apărut cam 20 de cărți serioase, printre care remarcabilele memorii din 1956 ale șefului contrainformațiilor de la baza aeriană Wright Patterson, din Dayton, Ohio. Acest document impresionant, *The Report on Unidentified Flying Objects* (Raportul asupra obiectelor zburătoare neidentificate), scris de locotenentul Edward Ruppelt, a fost prima carte serioasă legată de OZN și este considerată o operă clasică. Ruppelt a înfruntat furia foștilor șefi, prezentând lucrurile așa cum le vedea el – anume că, în ciuda acțiunii de mușamalizare, unele OZN-uri chiar erau niște fenomene uluitoare; dar cartea nu conținea nimic despre Roswell, despre alte prăbușiri OZN sau despre ocupanții lor recuperați, deși atingea alte date secrete. Este posibil, cum și presupune Ruppelt în cartea sa, ca el să fie doar „omul aruncat în față", paratrăznetul furiei publicului și presei împotriva ineficienței forțelor aeriene; adevăratul studiu al OZN-urilor a apărut abia după el.

În timpul anilor '50, ozenologii au fost nevoiți să se confrunte cu ridicolul la care au fost supuși din cauza mișcării contactanților – un număr de indivizi care au

scris cărți de mare succes și au lansat culturi semireligioase. Aceștia susțineau că au contacte cu prietenoșii „frați din spațiu", de pe Venus și alte planete și au reușit să îndepărteze pe mulți (inclusiv ozenologi) de la orice interes pentru piloții care ar fi putut manevra farfuriile zburătoare. Contactanții nu au descris niciodată pe acei extratereștri cu capete în formă de ou, cu ochi mari, văzuți la locul prăbușirilor descrise în această carte. Ceea ce descriau ei erau niște ființe mult mai omenești și, cinstit vorbind, prea familiare și prea incredibile. Până și Ruppelt era atât de preocupat de modul în care poveștile acestora influențează publicul, încât la câțiva ani de la apariția cărții (și, din păcate, nu cu multă vreme înainte de moartea sa prematură) a scos o nouă ediție. În aceasta, el a retras orice sugestie că OZN-urile ar fi o problemă serioasă și, în discuții private, a pus această schimbare de atitudine pe seama mișcării contactanților.

Există unii care consideră că Ruppelt a fost „convins" să-și schimbe părerea, din cauza marii influențe pe care o avea cartea lui. Există alții care consideră că o poveste sau două de tipul contactelor au fost în mod deliberat plantate de serviciile de informații, pentru a limita interesul pentru extratereștri. Aceasta ar fi redus șansele ca adevăratele recuperări să iasă la lumină... Nu vom ști niciodată.

1952

PRIMA RECUPERARE DIN EUROPA

Pe 23 mai 1955, în mai multe ziare a apărut un articol scris de Dorothy Kilgallen, unul din principalii corespondenți de presă din Europa, cu baza la Londra. Relatarea ei era atât de remarcabilă, încât a spulberat toate barierele neîncrederii și a apărut (într-o formă redusă) în numărul trei al publicației *Flying Saucer Review*, în același an.

Kilgallen a declarat că a descoperit că „savanții și piloții britanici" au reușit să ajungă la „epava unei nave zburătoare misterioase" și că trăseseră concluzia că era „o farfurie zburătoare, venită din altă lume". Ziarista, care circula liber în multe medii ale societății londoneze, a afirmat că sursa ei anonimă făcea parte din guvernul britanic, având „rang de ministru". Mai mult, ea a susținut că investigația arătase că „farfuriile erau conduse de niște omuleți, probabil mai scunzi de 1,20 m".

Desigur, în 1955 nu exista contextul Rosswell, Aztec, Laredo etc., în care să se planteze și această nouă poveste. Deși ființe scunde fuseseră raportate deja – mai ales în valul de contacte din Franța din octombrie 1954 –, acestea erau virtual necunoscute în Marea Britanie, în care la ordinea zilei erau mai ales ființe înalte, blonde. Într-adevăr, în 1955 mișcarea contactanților avea o influență atât de mare, încât majoritatea oamenilor considerau acești omuleți drept niște absurdități, în nici un caz norma care au devenit după descrierile din cărțile și filmele anilor '80 și '90. Acest lucru este suficient pentru a trata cu seriozitate această poveste, ca să nu mai vorbim și de probitatea profesională impecabilă a lui Kilgallen. Ea nu a retractat niciodată relatarea, dar nici nu a dezvoltat-o. Diversele tentative de a o verifica – de exemplu, cea a cercetătorului britanic Tim Good – au eșuat. Conform cu *Flying Saucer Review*, o sursă ar fi indicat că la originea poveștii ar fi lordul Louis Mountbatten. Acesta a fost sigur interesat în OZN-uri (ca și rudele sale din familia regală britanică). Dar asocierea lui cu articolul lui Kilgallen este o simplă speculație. S-a sugerat că cel care i-a dat ziaristei toate informațiile (se pare că la un cocteil) nu a vrut decât să glumească. Poate că așa este, dar dacă au fost aruncate în glumă, este interesant de știut de ce se potrivesc aceste informații atât de bine cu ceea ce nu se știa pe vremea aceea, dar noi știm acum, sau de ce se potrivesc atât de bine cu cazul relatat mai jos.

În iunie 1952, în presa germană au circulat relatări despre un remarcabil incident petrecut pe insula Spitsbergen, o excrescență stâncoasă a coastei nordice a Norvegiei, la limita regiunilor polare. Cercetătorul Ole Jonny Braenne a descoperit că cea mai veche menționare a incidentului datează din 28 iunie. Este o relatare din *Saarbrucker Zeitung*, care povestea cum niște reactoare norvegiene zburau într-un exercițiu de vară (datele dintre sfârșitul lui mai și mijlocul lui iunie sunt deseori citate de surse), când șase dintre ele au

ajuns deasupra insulei, în căutarea ţintei de manevră. La trecerea peste strâmtoarea Hinlopen, contactul radio s-a pierdut într-o mare de paraziţi. Cam în acelaşi timp, staţia radar de la Navrik, baza lor de pe partea continentală a Norvegiei, obţinea de la avioane un semnal distorsionat, ca şi prezenţa unui OZN, care emitea semnale radio neinteligibile – posibila sursă de interferenţe.

În timp ce avioanele dădeau ocolul insulei, căpitanul Olaf Larsen a zărit în zăpadă un disc metalic mare. Era în mod clar prăbuşit şi suferise stricăciuni, dar era relativ intact. După ce s-au asigurat că nu existau semnale de la echipaj, avioanele s-au întors la Navrik, pentru a raporta. La sfârşitul zilei, cele câteva avioane cu skiuri trimise au localizat epava şi au aterizat pe apele îngheţate de lângă aceasta.

Nava cu un diametru de 45 de metri era înfiptă în câţiva metri de zăpadă şi gheaţă. Dr. Norsel, savant rachetist norvegian, a zburat cu echipa de salvare şi a descoperit că exista o unitate a navei care emitea unde radio pe frecvenţa de 934 MHz. Aceasta fusese probabil cauza proastei funcţionări a radioului şi a radarului. Nava era făcută dintr-un „metal necunoscut", de culoare argintie, şi era propulsată de un inel de reactoare aflate în partea inferioară. Simbolurile dinăuntrul aparatului erau străine (s-a crezut că este vorba de litere chirilice). Nu părea să fie nici un echipaj prezent şi toată lumea şi-a dat cu părerea că e vorba de un prototip de aparat zburător sovietic, teleghidat, foarte avansat. S-au făcut planuri de transportare la Navrik a epavei.

Povestea a avut un scurt ecou în presa germană, în 1952, dar abia în 1954 au fost raportate detalii mai consistente. Atunci a descris *Hessische Nachrichten* rezultatele unei lungi investigaţii conduse de colonelul Gernod Darnhyl. Cazul avea să fie luat de la capăt. Darnhyl a pretins că ideea iniţială – că OZN-urile ar fi o versiune a unui prototip nazist, preluat de sovietici – s-a dovedit a fi o eroare. De fapt, a susţinut el, discul „subliniez, nu a fost construit în nici o ţară de pe pământ"; la început, nici măcar metalul din care este făcut nu a putut fi identificat. Darnhyl a mai spus că la cercetări au participat şi americani şi britanici (într-adevăr, ştirile ulterioare s-au referit la transportarea OZN-ului, sau a unor părţi ale lui, pe calea apei, în Anglia, pentru analize complexe, după ce norvegienii au eşuat în găsirea explicaţiilor). Acest lucru este foarte plauzibil, pentru că ştim că ceea ce s-a crezut mai întâi (greşit) a fi resturile unei rachete V, găsite în Scandinavia, au fost trimise autorităţilor britanice. Să fie acesta cazul prăbuşirii „britanice"

La începutul anilor '50 au apărut câteva fotografii cu extraterestri declarati capturati. Aceasta, ca mai toate, s-a dovedit a fi o farsă de 1 aprilie a unui ziar german care se adresa naivităţii trupelor americane.

din 1952, la care avea să se refere nu peste mult timp Dorothy Kilgallen? Mai există şi relatarea despre piloţii norvegieni care au patrulat în zonele polare între 1952 şi 1954, observând adesea pe cer OZN-uri.

Din acest punct, este greu să spui unde se termină informaţia şi unde începe speculaţia. Alte relatări vorbesc despre metalul navei, foarte uşor, ca aluminiul, dar incredibil de tare şi de impenetrabil la testele făcute. S-a spus chiar că doi oameni au putut ridica uriaşul disc dintr-o parte, atât de uşor era metalul. Un raport sosit din America de Sud vorbea şi despre nişte corpuri carbonizate în interiorul epavei, dar ştirea nu a fost niciodată confirmată.

Vom remarca din nou caracteristicile de tip Roswell: scrisul neobişnuit (hieroglife, alfabet chirilic, limbajul pictural japonez etc.) din interiorul navei şi acelaşi incredibil metal, rezistent dar foarte uşor. Dat fiind că aceste coincidenţe nu erau evidente nici unui cercetător OZN în 1955, repetarea ne intrigă. La fel de interesant este şi faptul că Alan Harbinson admite că romanul său din 1980, *Genesis*, se bazează pe cercetări legate de farfuriile zburătoare fabricate de nişte nazişti renegaţi la o bază polară. Deşi Spitsbergen nu se potriveşte cu explicaţiile din postfaţa lui Harbinson, relevanţa sa potenţială este clară.

În 1990, Bill Moore, americanul care a dedicat mult timp cazului Roswell, a descris o vizită recentă în Europa. Cercetătorul francez Jean Sider îi arătase un articol descoperit în *Le Lorain* (ziar care apare la

Nancy), datat 15 octombrie 1954. Acesta adăuga o nouă turnură cazului Spitsbergen. Ziarul spunea că o unitate a Apărării Aeriene Elveţiene a investigat afacerea Spitsbergen, ca parte a unui studiu OZN general. Se amintea şi despre ideea că naziştii construiseră şi testaseră în zbor nave circulare în munţii Harz pe 14 februarie 1945 şi apăreau mai multe detalii care se potriveau cu relatarea originală de la Spitsbergen – de exemplu, motoarele cu reacţie din partea de jos. Merită remarcat că la sfârşitul anilor '50 erau fabricate şi în America de Nord prototipuri ale unor nave aeriene circulare, de exemplu cea a lui AV Roe din Canada, care avea un design foarte asemănător cu un OZN. Două asemenea nave au fost testate de armata Statelor Unite înainte de 1960, dar se spune că abia zburau şi că erau instabile, aşa că proiectul a fost abandonat. Aveau acelaşi principiu de propulsie ca cel despre care se spune că a fost încercat de naziști cu mai mult succes în 1945 şi, poate, cu cel folosit de obiectul care a zburat peste Spitsbergen şapte ani mai târziu.

Deci, este prăbuşirea de la Spitsbergen doar un alt mit şi atât? Sau chiar s-a întâmplat şi a fost rezultatul prăbuşirii unui prototip secret de avion cu reacţie nepilotat? Ca să fiu sinceră, nu pot respinge nici una dintre aceste două posibilităţi, pentru că nu am putut intervieva nici o sursă directă şi deci nu pot să trag altă concluzie. Randle şi Schmitt au remarcat că arhivele USAF susţin că investigatorii OZN ai acestora au fost încă din septembrie 1952 satisfăcuţi de ipoteza că toată povestea a fost o farsă. Nu putem să spunem cu toată siguranţa că acesta a fost primul caz european de recuperare; perspectiva este ascunsă de aceste indicii mult prea vagi şi neverificate.

1953

PRĂBUŞIRE ÎN ŢARA CANIOANELOR

Kingman, Arizona, se găseşte în mijlocul terenului deşertic aflat la limita sudică a frumuseţii spectaculoase a Marelui Canion. Există zvonuri că aici s-ar fi prăbuşit în preajma lui 20 mai 1952 un OZN. Acesta este, posibil, al doilea caz din cele mai documentate de recuperare din America, dar în mod sigur există mai puţine dovezi care să-l susţină decât în afacerea Roswell.

A fost pentru prima dată descris clar respectatului ozenolog Ray Fowler în iunie 1973, de un martor la care se face referinţă sub numele

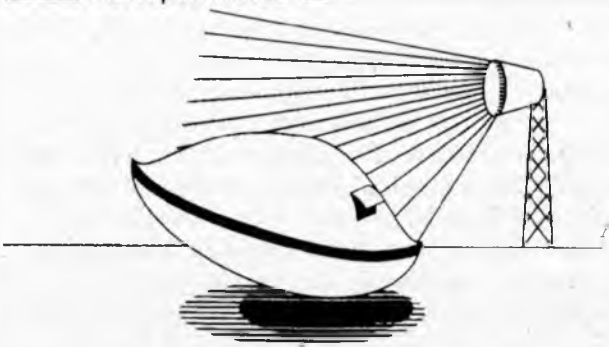

OZN-ul văzut la sol în Kingman, Arizona, în mai 1953.

de „Fritz Werner", care chiar a semnat un document autentificat cum că mărturia sa este onestă. Nu uitați că 1973 este înainte de redescoperirea afacerii Roswell. Werner a spus că lucra la o acțiune specială la poligonul de teste nucleare din Nevada, făcând evaluarea distrugerilor aduse structurilor de către explozii. El a fost chemat de savantul care conducea echipa și i s-a spus că pe 21 mai avea o însărcinare specială. Drept care a zburat cu un avion militar la Phoenix, fiind apoi dus – crede el – în direcția nord-vest, cu un autobuz cu ferestre obscure. Werner a primit ordinul să nu vorbească cu nimeni în timpul călătoriei.

După patru ore, cei 16 pasageri au ajuns la locul prăbușirii și, în mijlocul unui dispozitiv de securitate masiv, au avut dreptul să vadă un disc cu diametrul de 9 m intrat în nisip cam o jumătate de metru, sub un unghi ascuțit. Acesta era iluminat puternic de reflectoare cu arc electric și părea construit dintr-un metal asemănător cu aluminiul. Părea neafectat. Era vizibilă o trapă de acces mică, deschisă. Werner avea misiunea de a evalua din indiciile de la sol viteza cu care avusese loc impactul navei cu pământul. O dată ce a făcut determinările, a fost intervievat în prezența unui magnetofon și dus înapoi la autobuz. A vorbit cu un alt membru ai echipei, care i-a spus că a văzut o cabină mică, cu scaune; apoi au fost imediat separați. Toate întrebările care nu erau legate direct de munca lui Werner au fost ignorate de colonelul care conducea operațiunea.

Înainte de a fi pus să semneze un angajament de păstrare a secretului, Werner a reușit să se strecoare într-un cort foarte bine păzit. Acolo a văzut pentru scurt timp cadavrul unei ființe mici, de circa 1,20 m, cu

cască şi cu un costum argintiu, dintr-o bucată. Pielea îi era maronie. Tuturor li s-a spus să-şi scrie de mână raportul şi să nu facă duplicate. Apoi au fost informaţi că au văzut locul prăbuşirii unui avion USAF ultrasecret.

Fowler a fost în măsură să-l verifice pe Werner, iar toţi colegii acestuia au considerat că este un om integru. Avea o pregătire ştiinţifică impresionantă. Mai târziu, Fowler a avut acces şi la jurnalul lui Werner, iar la însemnările din 21 mai 1953 a citit: „luat la Indian Springs AFB la 4:30 pm, pentru o treabă despre care nu pot scrie sau vorbi".

O altă relatare i-a parvenit direct lui Len Stringfield în 1977, după un curs ţinut în faţa unor piloţi, în Ohio. Martorul, aflat pe vremea aceea în Garda Naţională, i-a spus că 1953 („sunt aproape sigur") se afla la baza aeriană Wright Patterson şi a văzut sosind nişte cutii de la locul prăbuşirii unui OZN din „Arizona, dintr-un loc pustiu" (cea mai precisă indicaţie pe care a putut-o da). El a mai spus că fuseseră aduse trei trupuri, împachetate în gheaţă, într-un mod special, pentru prevenirea arsurilor provocate de ger. Entităţile aveau circa 1,20 m, capete foarte mari şi piele maronie. Una părea să fie de sex feminin. În ce priveşte epava, el a descris simbolurile aflate înăuntru ca ceva înrudit cu „sanscrita". Dar nu a putut privi prea multă vreme resturile. Martorul nu a avut pretenţia de a încălca angajamentul privind păstrarea secretului, ci a cerut doar să lase o mărturie scrisă, care să fie deschisă după moartea lui. I s-a interzis oficial, în termeni categorici. După aceea, s-a mutat, împreună cu familia, după o perioadă de colaborare strânsă cu Stringfield, fără să-şi lase noua adresă.

O poveste aproape identică i-a fost relatată ozenologului Charles Wilhelm în 1966 de un om care a spus că tatăl lui i-a făcut pe patul de moarte o mărturisire. Descrierea corpului, datarea în 1953 şi plasarea la Wright Patterson, toate se potrivesc.

Dar prima referinţă pare să fie făcută cercetătorului MUFON Richard Hall în aprilie 1964. Acestuia, povestea i s-a spus de către un viitor comandant din Vietnam, despre care Hall a spus „nu cunosc o persoană care să fie mai de încredere". Acesta a povestit despre o prăbuşire din 1953 din Arizona, din care au fost recuperate patru cadavre mici. Descrierile navei şi ale corpurilor sunt, iarăşi, foarte consecvente.

Aceste relatări sunt toate circumstanţiale şi de obicei la mâna a doua, bineînţeles. Dar ele par să fie şi complet independente una de

alta şi trebuie luate în consideraţie, fie şi numai din cauza multelor paralele. Cazul Kingman, Arizona, pare să fie pur şi simplul un exemplu de ce ar fi devenit cazul Roswell dacă epava nu ar fi fost găsită de un civil şi dacă nu ar fi existat eroarea principală iniţială, a declaraţiei de presă. Poate că şi Roswell ar fi rămas o adunătură de zvonuri şi poveşti care se leagă, luate în serios doar de unii militari dezamăgiţi şi de oamenii de ştiinţă preocupaţi de fenomen. Din nou, nu putem şti, ci doar presupune.

1955

CUVINTELE UNUI EXTRATERESTRU MURIBUND

Nu ne miră că prăbuşirea unui OZN are foarte puţini martori. Totuşi, conform unei relatări uluitoare a lui John La Fontaine, acesta a întâlnit un om care susţinea că exact asta a văzut în iulie 1955.

Evenimentul a fost raportat de martor în timpul unui program TV care trata OZN-urile, în Copenhaga. Omul i-a spus lui La Fontaine că fusese tăietor de lemne în Vestra Norrland, Suedia. Pe la 6 dimineaţa, el şi alţi doi fraţi, tăiau copaci. Ei au zărit un obiect în formă de trabuc traversând cerul, în evidentă degringoladă. Crezând că este un avion, cei trei s-au grăbit spre locul de impact şi în locul teribilului zgomot la care se aşteptau, au fost întâmpinaţi doar de o strălucire de lumină, orbitoare, dar silenţioasă. Câteva momente mai târziu, totul era absorbit în lumină. Tăietorii au fost doborâţi la pământ, iar peste ei au trecut crengi rupte şi alte resturi de pădure. Efectul de absorbţie a fost scurt, dar suficient de puternic pentru a-i trânti dureros pe cei trei martori la baza unui copac. După ce şi-au revenit, cei trei tăietori bine scuturaţi au fost uluiţi să nu găsească nimic la faţa locului, cu excepţia unui personaj întins pe jos, aparent mort. Şi-au închipuit că nava s-a scufundat în râul din apropiere şi că persoana a reuşit cumva să se ejecteze.

Dar personajul nu era mort. Unul dintre cei trei l-a atins, iar el s-a tras înapoi şi a spus într-o suedeză perfectă că se simte de parcă ar fi fost scuturat de un şoc electric şi i-a îndemnat să se ţină departe de el. Personajul avea cam 1,20 m înălţime, un cap mare şi un păr scurt, răzleţ, alb. Corpul îi era înconjurat de o aură strălucitoare şi aparenţa generală era vag orientală. Printr-un fel de proces mental, el a determinat doi dintre martori să părăsească scena, dar al treilea a stat încă

două ore, cât timp aura a dispărut treptat, iar personajul a murit. Personajul i-a povestit că mai multe specii extraterestre vizitează Pământul cu diverse treburi; unele pur și simplu vin dintr-un univers paralel! Ultimele cuvinte, enigmatice, ar fi fost: „Ai venit fără să ți-o dorești și pleci fără s-o vrei. Viața noastră e un fum." După puțin timp, aura s-a stins. După cum i s-a cerut, martorul lui La Fontaine a dus trupul care mirosea a pucioasă la râu, unde s-a „dizolvat" repede, după cum promisese.

1957
BUCĂȚELE DE NAVĂ SPAȚIALĂ CAD PESTE BRAZILIA

În ceea ce pare singurul caz de această natură, se presupune că au fost recuperate, în septembrie 1957, părți ale unei nave extraterestre, pe plaja de la Ubatuba, Brazilia. Acestea reprezintă unica ocazie pe care am avut-o până acum, ca civili, de a analiza în laborator eșantioane de metal posibil extraterestru, provenit de la un OZN prăbușit.

Povestea a început cu o scrisoare primită pe 13 septembrie de Ibrahim Sued, redactor la *O Globo*, unul din principalele ziare braziliene, în care apăruseră multe articole despre OZN-uri. Această scrisoare a fost publicată în ziarele de a doua zi. Scrisoarea era semnată, dar semnătura era ilizibilă. Spunea că pe 10 septembrie, la prânz, semnatarul, împreună cu câțiva prieteni, pescuia în apropiere de Ubatuba, în statul Sao Paulo. Pe cer a apărut un disc zburător, care se îndrepta spre plajă în mare viteză, dând impresia că se va prăbuși. Totuși, înainte de coliziune, a mai făcut o tentativă de redresare în unghi foarte ascuțit și a urcat aproape vertical, la o viteză imensă. Câteva momente mai târziu, a explodat într-o strălucire uriașă de lumină și „s-a dezintegrat în mii de fragmente arzătoare, care au căzut strălucind cu o lumină magnifică. Parcă erau artificii." Cea mai mare parte a epavei a dispărut în mare, dar câteva fragmente au ajuns și pe plajă, iar pescarii s-au grăbit să le culeagă. Bucățile erau foarte mici, dar remarcabil de ușoare – ușoare ca hârtia. Semnatarul scrisorii și-a terminat relatarea cu cuvintele: „v-am pus aici și un mic fragment... nu știu pe nimeni căruia să i-l dau pentru analiză."

Lui Sued i-a plăcut istorisirea, dar unul din grupurile OZN braziliene, contactat de el, nu a fost prea impresionat, pentru că nici

unul din martori nu putea fi găsit. Dr. Olavo Fontes, respectat om de ştiinţă, cu legături în guvern, a presupus mai întâi că întreaga poveste este o farsă. Cu toate acestea, el a fost de acord să verifice şi foarte curând şi-a schimbat părerea. Fontes era asociat al grupului OZN american APRO (Organizaţia pentru Cercetarea Fenomenelor Aeriene). Două din cele trei eşantioane primite de Sued au fost trimise la APRO, în New Mexico, iar al treilea a fost reţinut de Fontes, pentru a fi studiat în Brazilia.

La prima vedere, cele trei fragmente arătau ca nişte bucăţi neregulate dintr-un metal puternic oxidat. Arătau de parcă ar fi fost rupte de undeva de o explozie, potrivindu-se cu relatarea, altfel neverificabilă, a martorilor. Din nefericire, manevrarea acestor eşantioane a fost întotdeauna problematică şi a produs mai multă confuzie decât clarificări. Prima bucată a fost testată la laboratoarele de minerale ale ministerului brazilian al agriculturii. Metalul „extraterestru" a fost supus unor probe chimice, spectrografice şi de difracţie a razelor X. Acestea au demonstrat pe loc că fragmentul este făcut din magneziu foarte pur. Chimista Luisa Barbosa a remarcat că lipsesc toate urmele de alte elemente găsite în mod normal în compania magneziului. Magneziul arde foarte intens, cu o flacără albă, strălucitoare şi se oxidează rapid în aer, exact cum au remarcat şi martorii, dar cu greu ar putea fi considerat materialul ideal pentru blindajul unei nave spaţiale! Fontes a folosit aproape întreaga sa bucată pentru a continua testele, în care un alt chimist făcut o analiză cu raze X şi spectrografică la un institut geologic, iar bucăţele au fost trimise chiar la departamentele ştiinţifice ale armatei şi marinei braziliene. Acestea din urmă au ţinut secrete descoperirile lor, dar geologii au confirmat prima analiză. Proba era de magneziu de o puritate surprinzătoare şi cu o densitate de 1,87 g/cm^3 – mai mare decât cea normală, de 1,74 g/cm^3. Dacă aceste descoperiri ar fi fost confirmate în Statele Unite pe celelalte două probe, atunci era evident că se făcuse o descoperire extraordinară.

APRO nu avea nici o îndoială asupra acestui lucru, iar la începutul anului 1960 a informat USAF că deţine bucăţi dintr-o navă spaţială „care a suferit o catastrofă în atmosfera terestră". Bucăţi din aceste probe au fost trimise, fără cea mai mică urmă de egoism, la USAF, pentru investigaţii. Din nefericire, tehnicianul de la forţele aeriene a distrus accidental proba, în timp ce se pregătea să citească rezultatele.

USAF a cerut altă probă, pentru continuarea cercetărilor; nu e de mirare că APRO a refuzat!

Alt test, făcut la o centrală a Comisiei pentru Energie Atomică, a găsit o densitate a probei trimise de 1,75 g/cm^3 aproape identică cu cea normală, nu cea extraordinar de mare a fragmentelor testate în Brazilia. Densitatea mare a acestora s-ar fi putut datora oxidării metalului.

În 1968, când guvernul Statelor Unite a finanţat o echipă de oameni de ştiinţă de la Universitatea din Colorado pentru studierea OZN-urilor, APRO a fost convins să permită scoaterea uneia dintre probe dintr-un seif de bancă, pentru analiza guvernamentală. Doctorul în chimie Roy Craig a fost însărcinat cu aceasta şi şi-a publicat rezultatele ca parte a aşa-numitului „Raport Condon" din ianuarie 1969. Craig a folosit laboratoarele de la Diviziunea pentru Taxare pentru Alcool şi Tutun din Washington, din cauza capacităţii acestora de a detecta cantităţi mici de impurităţi. Au fost folosite pentru comparaţie şi mici eşantioane de magneziu pur fabricate de compania Dow. Testele au arătat că era, într-adevăr, magneziu pur, dar nici pe departe atât de pur pe cât spuneau brazilienii. Mai mult, impurităţile nu erau deloc neobişnuite, cu excepţia uneia, stronţiul. Dar, în ciuda faptului că la Dow se considera că nimeni nu ar putea introduce intenţionat acest element în magneziul prelucrat, au descoperit că chiar acolo, la Dow, se reuşise acest lucru. Ei produseseră un material asemănător cu cel de la Ubatuba încă din 1940, cu aproape aceeaşi cantitate de stronţiu. De asemenea, Craig a anunţat că magneziul nu dădea nici un semn că i s-ar fi modificat structura de la cristalizarea iniţială. Aceasta implica direct nefolosirea acestuia la construirea vreunei nave aeriene; bineînţeles, aplicând logica tehnicilor de construcţie pământene.

Fără să surprindă pe nimeni, echipa Condon a tras concluzia că, în ciuda afirmaţiilor APRO, fragmentele nu prezentau nimic fantastic: erau nişte bucăţele ordinare de magneziu, pe care orice amator de farse le putea obţine fără mare efort. Totuşi, unul din membrii echipei Condon a subliniat o trăsătură importantă a probei, anume lipsa urmelor de elemente cum ar fi calciul, care în mod normal se găsesc în magneziul de pe Pământ. Acestea nu au fost găsite nici la investigarea foarte minuţioasă a lui Craig. Era într-adevăr un mister. APRO a reacţionat. A fost angajat dr. Walter Walker, profesor de metalurgie la Universitatea

Arizona, pentru noi teste asupra fragmentelor rămase. Apoi rezultatele lui au fost verificate independent de un alt om de știință, dr. Robert Johnson, de la un laborator de cercetare a materialelor din New Jersey. Acești doi savanți au ajuns la concluzii similare, dar foarte diferite de cele ale echipei Condon. Ei au susținut că magneziul suferise un tip special de proces de creștere unidirecțională a cristalelor metalice. Este vorba de o tehnică necunoscută în 1957 și care abia în 1969 avea să fie inaugurată. Surprinzător este că această cristalizare direcționată este capabilă de a produce materiale suficient de tari pentru a susține reintrarea în atmosferă a navelor! Oamenii de știință au avertizat asupra micimii probei testate și au subliniat că, deși rezultatele implicau că e vorba de o bucată a unui obiect mai mare, probabil artificial, nu se putea spune ce fel de obiect ar fi. Rezultatele lor au dus la apariția unor controverse furtunoase.

O ultimă analiză – efectuată de chimistul și ozenologul australian Bill Chalker – a folosit tehnicile anilor '80 pentru a determina componența izotopică precisă a magneziului din ultima probă, care se împuținase serios. El a găsit că, deși abundența izotopică este destul de neobișnuită, proba nu pare să fie extraterestră și deci nu putea constitui o dovadă pentru originea nepământeană a fragmentelor de la Ubatuba. Fără dovezi certe, este foarte probabil că acest caz va rămâne pentru totdeauna controversat.

1957
SCARBOROUGH FLAIR

Dintre toate locurile în care ar putea avea loc prăbușiri de nave spațiale, probabil cel mai puțin plauzibil este un anonim de la „un local specializat în pește și cartofi pai, pe undeva prin estul Yorkshire-ului". Dar se pare că aceasta este cea mai precisă localizare care se poate face pentru obiectul primei prăbușiri incontestabile – după cum spun zvonurile și legendele – a unei farfurii zburătoare în Marea Britanie. Deoarece nu au venit nici un fel de agenți secreți să o ia și să o analizeze în legendarul Hangar 18 de la baza aeriană Wright Patterson, multă lume crede că e vorba de o farsă. Dar ce farsă! Dacă afacerea ar fi fost o simplă glumă, atunci aceasta ar denota o ingeniozitate britanică de mare rafinament (ca și un bizar simț al).

Povestea începe pe 21 noiembrie 1957, când trei inşi mergeau cu maşina spre dealul Reasty din sălbaticul ţinut Silpho, la nord-vest de staţiunea Scarborough, de pe malul mării. Ajunseseră nu departe de cunoscuta staţie radar Fylingdales, în care nişte mingi de golf uriaşe* dominau terenul care sugera atât de bine războiul rece, ca parte a sistemului de avertizare antinucleară timpurie al NATO. Cei trei erau şoferul, Frank Dickenson (uneori numit şi Frank Hutton), Fred Taylor şi Charles Thomas. Unele surse afirmă că ar fi vorba de nişte pseudonime. Era noaptea târziu şi, în timp ce urcau dealul, motorul maşinii a început să dea rateuri, în cele din urmă oprindu-se. Frank a văzut afară o lumină rotundă, care părea să planeze deasupra şoselei şi care apoi s-a prăbuşit printre dealuri. Apariţia luminii şi oprirea motorului păreau să fie simultane. Aflat pe bancheta din spate, Charles Thomas a spus mai târziu că a văzut o scurtă fulgerare luminoasă pe cer, dar că i s-a părut că a fost un meteorit. Fred Taylor, aflat pe locul mortului, a declarat că el nu a văzut absolut nimic.

Frank a tras frâna de mână, a ieşit din maşină şi s-a luat după lumină, începând să urce panta destul de abruptă şi plină de bălării. Nici unul din ceilalţi nu a vrut să riste urcuşul pe acel întuneric beznă. Ajuns pe creastă, la numai 30 de metri de maşina rămasă în pană, Frank a descoperit un mic aparat în formă de farfurie, înfipt în sol. Lângă acesta se aflau o femeie şi un bărbat, care probabil văzuseră şi ei prăbuşirea, ca şi el. După ce au schimbat câteva cuvinte, Frank a coborât panta şi i-a târât pe cei doi însoţitori ai săi la locul respectiv. Dar când au ajuns acolo nu se mai vedeau nici perechea, nici OZN-ul. Bineînţeles, cei doi prieteni ai lui Frank nu au crezut povestirea acestuia. Au mai mers o vreme prin întuneric, căutând atât misteriosul cuplu, cât şi OZN-ul, dar curând au renunţat. Totuşi, Frank era decis să-şi apere cauza şi a apelat, prin intermediul ziarului de seară din Scarborough, la cei doi, ca să apară şi să vorbească.

Ceea ce ei au şi făcut. Sau, cel puţin, Frank a fost chemat la telefon de cineva care a spus că ar fi bărbatul întâlnit între dealuri şi că ar avea OZN-ul acasă. Acesta i-a oferit lui Frank coproprietatea obiectului şi l-a chemat să vină să-şi ia posesiunea. Dar lui Frank nu i-a convenit, el vrând întregul obiect. Deci a oferit nişte lire pentru cealaltă jumătate. Atunci, bărbatul celălalt, care până atunci nu arătase prea mare interes

*)Este vorba de antene radar staţionare (n.t.).

pentru obiect, a spus: „Trebuie să valoreze ceva, dacă-l doriți atât de tare!" Drept rezultat, s-au târguit puțin, iar Frank a oferit un preț de 10 lire. Pentru 1957, era o sumă destul de însemnată.

Târgul s-a făcut puțin după aceea, la un loc stabilit de comun acord. Nu s-au rostit cuvinte; Frank a înmânat banii și și-a primit într-un sac vechi OZN-ul prăbușit. Încântat de afacerea făcută, ozenologul amator și-a propus să analizeze obiectul și a încercat să atragă atenția unor ziariști locali. Dar se pare că nu a reușit să treacă de faza aceasta. Ozenologul britanic Roger Ford, care susține că a întâlnit în 1990 pe unul din cei trei ocupanți ai mașinii, spune că aceasta se datorează în parte directivei „D" a guvernului britanic („D" de la *Défense*, apărare – directivă prin care presa din Marea Britanie poate fi împiedicată să publice știri despre care autoritățile ar prefera să nu apară, pe motiv de securitate națională). La început, Frank era îngrijorat ca nu cumva OZN-ul să fie radioactiv, drept pentru care a vizitat un scriitor de literatură științifică, care a sugerat un test. În sacul cu OZN-ul a fost lăsat un film neexpus, timp de patru zile. Dacă obiectul ar fi fost radioactiv, atunci filmul s-ar fi voalat. Nu s-a întâmplat nimic, așa că dispozitivul a fost considerat sigur. În această fază a intrat în joc și sursa mea, dr. John Dale (fiziolog clinic). În 1957, John era membru al grupului OZN numit DIGAP (Grupul de Investigații Directe ale Fenomenelor Aeriene), unul din cele mai vechi din lume. El l-a vizitat pe Frank și au filmat împreună obiectul și înainte, și după ce Frank a trecut la faza următoare: disecția!

Judecând după fotografii (pe care le-am văzut) și investigațiile de la acea vreme ale doctorului Dale, obiectul avea o formă clasică de farfurie, cu o bază ușor conică. Era făcut dintr-un metal închis la culoare și părea bine finisat. Partea superioară era acoperită cu un material plastic alb, iar cea de jos părea să fie de cupru. Avea un diametru maxim de 46 cm și o înălțime de 23 cm. Cântărea cam 16 kg. După ce l-a deschis, Frank a descoperit un fir subțire de cupru întins de la vârf la bază. În jurul acestuia era înfășurat strâns un arc metalic, iar pe lateral erau inscripționate simboluri hieroglifice. Înăuntru erau și 17 foi foarte subțiri, suprapuse parțial, de cupru, de asemenea acoperite cu hieroglife.

Se repeta elementul simbolistic întâlnit în cazurile Roswell, Kingman, Spitsbergen etc. Totuși, spre deosebire de acestea, aici era

evident că nu este o navă pilotată, doar dacă nu cumva ocupanţii erau nişte omuleţi verzi *foarte* mici, mult sub obişnuitul 1,20 m! Nu existau semnele vreunui sistem de propulsie evident, mai puţin arcul şi un tub, care totuşi nu păreau să aibă vreo semnificaţie particulară. Mai târziu, acestea aveau să fie declarate (în textul decodat) drept un sistem de propulsie magnetică.

Dr. Dale a aranjat cu un metalurg de la Universitatea Manchester să studieze discul. Omul a refuzat să i se facă publică identitatea, dar în raportul lui (pe care l-am văzut)-susţinea că obiectul era în principal din plumb, de parcă ar fi fost un lest industrial. Foile de cupru erau triplu laminate (procedeu industrial obişnuit) şi conţineau mai puţin de 5% fier. Simbolurile fuseseră scrijelite pe metal cu ajutorul unui stil metalic. Metalurgul a testat metalul şi a declarat categoric că obiectul nu ar fi putut fi expus în aer la o temperatură mai mare de 150°C. Astfel, el se arăta convins că obiectul nu ar fi putut proveni din spaţiu, din cauza temperaturilor înalte la care ar fi fost supus la traversarea atmosferei terestre. Totuşi, raportul menţiona şi puritatea neobişnuită a cuprului şi că în probele din disc lipseau impurităţile obişnuite de cositor şi nichel. Aceasta este mai degrabă o reminiscenţă a cazului Ubatuba, care avusese loc cu doar câteva săptămâni înainte. În concluzie, metalurgul a notat că dispozitivul este rezultatul unei munci foarte calificate şi complexe şi că prin urmare fabricarea lui ar fi costat mult peste cele 10 lire sterline pe care Frank Dickenson a declarat că le-ar fi plătit. Se pare că – în termeni moderni – pentru a produce un asemenea obiect ar fi nevoie de o sumă cu patru cifre. Cu alte cuvinte, nu era munca unui farsor, aruncată într-o noapte în ochii cuiva.

Dr. Dale a trecut apoi la decodificarea hieroglifelor. Un expert în limbaje de la Universitatea din Manchester a considerat că nu e vorba de o dificultate prea mare, dat fiind codul destul de simplu, în care diverse foneme aveau forma unui T orientat în diferite moduri, sub diferite unghiuri. A rezultat un uimitor mesaj de 2000 de cuvinte, scris, chipurile, de un extraterestru numit „Ullo", urmat de un text

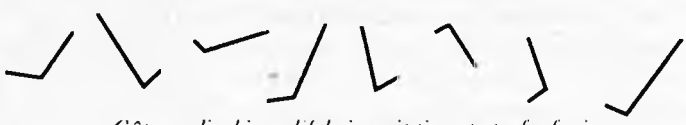

Câteva din hieroglifele inscripţionate pe farfuria găsită în dealurile Silpho, în noiembrie 1957.

suplimentar scris un coleg (se pare de o entitate feminină) numit „Tarngee". Textul începe cu „Vă scriu vouă acest mesaj, prietenilor mei de pe planeta Soarelui pe care o numiți Pământ (*sic!*)". În altă parte a mesajului ni se spune că toate poveștile cu contacte (care pe vremea aceea făceau furori) erau niște farse și că de fapt până atunci nu avuseseră loc contacte reale între extratereștri și oameni. Pământenii erau avertizați împotriva zborului spațial îndelungat și la mari depărtări, din cauza vitezelor și accelerațiilor necesare, fatale corpului uman. Entitățile se descriau pe sine ca având 183 cm înălțime, înalte și blonde. Dar mesajul are inadvertențe lingvistice pe alocuri. Ei le justifică prin următoarele: „Consiliul nostru nu vrea să comunicăm, pentru că suntem o specie fericită. Până și contactul mental cu voi ne face rău... am urmărit emisiunile voastre TV și am ascultat concursurile pe teme de limbaj de la radio", dar se pare că încă nu reușiseră să prindă engleza și „pronunția ei ciudată". OZN-ul nu ar fi fost decât „o veche sondă spațială dezafectată", pe care ei o vor „face să aterizeze fără comandă de la sol – iar vehiculul se va prăbuși". Ei insistă că „nu este o jucărie făcută de unul din ai voștri". Era vorba aparent de o misiune a unor nesupuși, pentru că acel „consiliu" văzuse războaiele noastre, ca și folosirea nepotrivită a energiei atomice („vehiculele noastre de înregistrare care s-au întors au găsit uneori atomi radioactivi"). Deci preferau să aștepte până când condițiile deveneau mai bune pentru că „sau vă faceți mai buni, sau veți pieri".

Interesant, existau și multe tentative de umor, care par mai degrabă „pământene". De exemplu, Tarngee vorbește despre faptul că pe lumea lor se găsesc „patru femei la un bărbat". Ar părea fantezia unui obsedat, dar se mai spune și, enigmatic, că „pentru a afla măsurile, nu este nevoie să dai jos hainele". În altă parte, se referă la muzica rock a începuturilor: „o parte din ea e ceva mai bun decât putem noi produce" dar că în cea mai mare parte e vorba de „strigături ca de durere". Și cam asta este tot. Nu se mai cunoaște nimic despre această farfurie după 1960, cu excepția poveștii despre expunerea la localul de pește cu cartofi pai. În general, a fost recepționată ca o glumă.

După Roger Ford, văduva unuia dintre cei trei bărbați probabil că încă se află, fără să știe, în posesia obiectului. El susține, că în tot timpul cât Frank Dickenson a posedat obiectul, casa lui a suferit „atacuri ale fantomelor". Ford se referă și la vizitele unor ciudați „oameni în negru",

adesea identificaţi cu agenţi guvernamentali în căutare de informaţii.

Bineînţeles, acest caz este aproape cu certitudine o farsă elaborată. Dar foarte bine făcută. Mesajul este sofisticat şi se potriveşte în mod curios cu un altul, petrecut în aceeaşi săptămână. În acel eveniment, care a început cu doar trei zile înaintea presupusei prăbuşiri din dealurile Silpho, dar care nu a fost făcut public decât câteva săptămâni mai târziu, o femeie din Birmingham a început să primească o lungă serie de vizite ale unor extratereştri aproape identici cu cei care ar fi scris mesajele din dealurile Silpho. Aceştia i-ar fi spus că vin din „Gharnasvarn" şi i-au oferit mesaje similare cu cele din farfuria miniaturală găsită în dealurile Silpho şi în general se purtau într-un fel care a făcut oamenii să se gândească la o legătură dintre aceste două cazuri aparent independente. O dare de seamă completă a cazului de la Birmingham apare în *The Complete Book of UFO's.*

Măcar aceste mesaje erau superioare celor lăsate în holdele de grâu 30 de ani mai târziu, printre cercurile nu-atât-de-misterioase. Prezumtivii extratereştri erau atât de slabi la logică, încât au scris „Nu suntem singuri"; dacă ar fi fost altceva decât nişte oameni adresându-se altor oameni, ar fi scris, desigur, „Nu *sunteţi* singuri"!

1959
PRĂBUŞIRE CU RECUPERARE ÎN POLONIA

Se ştiu foarte puţine despre acest caz, cu excepţia unui raport al lui Ion Hobana, scriitor pe teme ştiinţifice din România şi al lui Julien Weverbergh, editor belgian. Ei au prezentat în 1972 detalii în evaluarea relatărilor de presă şi a zvonurilor care apăruseră în spatele Cortinei de Fier. Hobana şi Weverbergh vorbesc despre relatări din presa poloneză despre docherii din Gdynia, care au văzut pe 21 februarie 1959 un corp strălucitor căzând din cer şi prăbuşindu-se în port. Autorităţile portuare au trimis în apa îngheţată trei scafandri, care s-au străduit să găsească epava în nămolul gros. În cele din urmă, ei s-au întors la suprafaţă cu o bucată de metal care părea să nu fi fost afectat de şederea în apă, lucru cu adevărat straniu.

Metalul a fost analizat atât de Marina Poloneză, cât şi de Universitatea din Gdynia, dar nu au fost publicate nici un fel de rezultate. S-au făcut speculaţii că ar fi vorba de resturile unei lansări spaţiale sovietice nereuşite, pentru că se ştia că unele dezastre similare fuseseră

ținute sub tăcere. Totuși, Hobana și Wererbergh au găsit și o urmare a evenimentului, când membri ai unei patrule de coastă din Gdynia au văzut o făptură umanoidă târându-se afară din mare, aparent epuizată. Cât de diferită era aceasta de oameni nu s-a spus, cu excepția faptului că nu avea același număr de degete și că unele organe erau neobișnuite. De asemenea, era foarte rău arsă, posibil în urma unei prăbușiri. Entitatea nu a răspuns la tentativele de contact. Era îmbrăcată într-un costum dintr-o bucată, metalic, care nu a putut fi scos, pentru că nu se vedeau nici un fel de fermoare sau cusături. De asemenea, avea și un soi de banderolă. Îndată ce aceasta a fost scoasă, sănătatea ființei s-a deteriorat brusc și aceasta a murit curând. Rămășițele au fost trimise la Moscova pentru cercetări detaliate. Deloc surprinzător, după aceea nu s-a mai auzit nimic despre subiect.

5

ERA SPAȚIALĂ

Când se va scrie istoria secolului XX, nu este nici o îndoială că anii '60 vor fi priviți ca anii spațiului, pentru că în acest deceniu au avut loc toate evenimentele majore imaginabile. Oamenii au plutit fără greutate pe orbite circumterestre și, după o serie de aventuri extraordinare, prefigurate de Jules Verne, au pășit pe Lună în iulie 1969. Cele întâmplate nu au întârziat să entuziasmeze oamenii de pretutindeni. Misiunile Apollo au fost privite la TV de miliarde de oameni. Să vorbești despre spațiu a devenit o obișnuință. Pe lângă emoția faptelor în sine, au apărut și seriale și filme atât de convingătoare, încât își păstrează și astăzi farmecul. Cele mai celebre asemenea opere au fost uimitoarele combinații de ficțiune spațială și magie a ecranului *2001: O odisee spațială* și veșnic tânărul *Star Trek*, ale cărui prime episoade au fost contemporane cu cele nouă luni de eforturi de pionierat în atingerea Lunii.

Paradoxal, interesul pentru OZN-uri a ajuns în ceea ce am putea numi „epoca întunecată". Posibil din cauza devierii atenției spre lucrurile care se întâmplau în realitate și nu spre speculații. Ba guvernul Statelor Unite chiar a încercat să omoare o dată pentru totdeauna cercetarea OZN, angajând în 1969 oameni de știință sceptici pentru a scrie un raport devastator, care recomanda suprimarea programului de cercetare în domeniu, vechi de 22 de ani. Dar guvernul a subestimat puternic intensitatea fenomenului, care a reapărut curând, mai tare ca oricând. Într-adevăr, în timpul anilor '60 nu s-a vorbit despre prăbușiri și

recuperări OZN. Tot ceea ce știm despre această perioadă este din studii retrospective. Este totuși fascinant să vezi cum s-au petrecut lucrurile, aproape neștiute în timpul deceniului, dar atât de diferit privite acum, din perspectiva zilei de azi. Căci abia acum încep ufologii să creadă cu tărie că prăbușirile OZN chiar sunt posibile; ei încep să aibă certitudinea că acestea *au avut* loc – și destul de des.

1961
O A DOUA PRĂBUȘIRE SOVIETICĂ

Dată fiind întinderea enormă a fostei Uniuni Sovietice, era puțin probabil să nu fi avut loc și acolo prăbușiri OZN, luându-ne numai după prăbușirile raportate în zonele deșertice ale Statelor Unite. Nu este totuși cazul să amintesc că obținerea de informații de la autoritățile sovietice era foarte dificilă și că orice eveniment ar fi avut loc, ar fi fost înăbușit cu mult mai mare ușurință decât în Statele Unite. Cu toate acestea, pe lângă fenomenul Tunguska (discutat în primul capitol) a mai ieșit la lumină un episod, cu multe similitudini surprinzătoare.

În noaptea de 27 spre 28 aprilie 1961, țăranii din frumoasa, dar sălbatica regiune Karelskaya, de la granița cu Finlanda, au auzit un zgomot teribil, urlător, ca un tunet, apoi au văzut pe cer ceva foarte luminos, care apoi s-a prăbușit. Deși la vremea aceea nu s-a remarcat, martorii indică o traiectorie de zbor straniu de asemănătoare cu cea a obiectului din 1908. Ca și acela, obiectul din 1961 a apărut mai întâi la vest de Irkutsk, în Siberia. Dar acesta a zburat mult mai departe, prăbușindu-se lângă lacul Onega, în nord-vestul Rusiei.

Țăranii au descris obiectul ca fiind metalic, argintiu și de formă cilindrică. Ei l-au văzut pe la două noaptea. Mulți au susținut că din spatele lui ieșea un fum verde. Alții au asemănat impactul cu un foc de artificii. Unii au arătat cum se mișca: „în timp ce pierdea din înălțime își tot schimba de nebun direcția". Cu totul, obiectul a fost văzut de 21 de țărani împrăștiați prin regiune.

La 8 dimineața, în ziua următoare, muncitorul forestier Vasili Brodski se afla pe malul sudic al lacului Onega, când în fața ochilor i-a apărut o priveliște incredibilă. Nu se aflase acolo cu o zi în urmă. Ceva părea să fi lovit cu putere pământul, lăsând un șanț adânc și creând o

gaură imensă în gheața groasă de aproape un metru și jumătate, probabil scufundându-se. Brodski s-a grăbit la cea mai apropiată stațiune de forestieră, pentru a cere ajutor de la Leningrad (acum Sankt Petersburg), temându-se să nu fie vorba de prăbușirea unui avion. În ziua următoare, dimineața devreme, la lac a sosit o echipă de scafandri și experți în salvare.

Unul dintre scafandri se numea Victor Demidov. Acesta a devenit mai apoi interesat de fenomenul OZN, lucru deloc ușor în climatul sovietic al anilor '60. Demidov spune că în pământul de lângă lac se afla o tranșee imensă de circa 30 de metri lungime și o lățime de vreo 15 metri, cu o adâncime între 3 și 6 metri – adâncimea minimă fiind la partea dinspre apă. Gaura din gheață era rotundă, dar la suprafața ei pluteau blocuri neregulate de gheață. Dar în restul gheții nu se vedea nici urmă de crăpături, deși exista și o zonă cu apă la suprafață, de parcă gheața ar fi fost topită. Orice ar fi cauzat aceste schimbări nu putea decât să fi străbătut gheața. În apa nămoloasă aflată în șanțul de lângă lac au fost descoperite niște bobițe mici, ca niște alice, negre și sferice. Sticloase și netede la pipăire, ele puteau fi ușor zdrobite între degete.

A fost trimis un scafandru în apă, dar acesta nu a găsit nimic pe fund, cu excepția ierburilor și a solului pe care o forță imensă le îndepărtase de pe fundul lacului! Dar detectoarele de metale și celelalte aparate nu au relevat nici un obiect solid în lac.

Echipa de scufundători a tras concluzia că obiectul lovise pământul, săpase șanțul, apoi străpunsese gheața și ajunsese la fund sub un unghi ascuțit și fusese îngropat în materialul dislocat de șocul cu fundul. Dar unde se afla acum? Pădurarul Brodski a fost trimis pe malul nordic al lacului, pentru a vedea dacă obiectul ar fi putut ajunge până acolo pe sub gheață. Dar nu s-a găsit nimic nici acolo. Nu mai rămâsese nici o explicație pentru misteriosul impact.

În timp ce echipa de cercetare lua mostre din acele biluțe sticloase, pești din lac și bucăți de gheață și înregistra declarațiile martorilor, scafandrii au mai făcut o tentativă de a rezolva enigma. Ei nu au descoperit obiectul pe fundul lacului, dar au descoperit ceea ce s-a întâmplat cu mare probabilitate cu acesta. Pe fundul lacului, sub gaura din gheață, se găsea un șanț lung de circa 90 de metri și adânc. Acesta cotea brusc și se termina la fel de brusc. Părea să indice faptul că obiectul lunecase pe fundul lacului, apoi schimbase brusc direcția și ieșise cu mare viteză din lac. La presupusul punct de ieșire, gheața era topită.

Aceasta putea explica dispariţia obiectului din lac, dar nici unul din martorii oculari nu a văzut nici un obiect care să urce înapoi pe cer după „focul de artificii" iniţial.

Blocurile de gheaţă de la locul evenimentului constituiau o altă enigmă. Cercetate îndeaproape, acestea prezentau o tentă verde-smarald; dar după scoaterea din apă această culoare dispărea. Lucrul a fost de mai multe ori remarcat, dar anomalia nu a fost niciodată rezolvată. Culoarea aceea verde nu a putut fi reprodusă de nici un laborator. Toată lumea a fost uimită de descrierile martorilor oculari. Din punct de vedere chimic, gheaţa conţinea magneziu, aluminiu, calciu, bariu şi titan în urme fine, ceea ce sugera că gheaţa intrase în contact cu un metal încins. De asemenea, în zăpada de deasupra gheţii existau şi nişte ciudate firişoare ca nişte filamente.

La Leningrad s-au făcut cercetări dacă nu cumva avusese loc vreo lansare în spaţiu; nu fusese nici una. Dar chiar dacă ar fi fost o misiune secretă, nici o navă spaţială nu ar fi putut să schimbe direcţia sub apă, pentru ca apoi să iasă – presupunând că interpretarea datelor era corectă. De asemenea, nu existau pe teren urme de reziduuri de combustibil sau de foc, ceea ce a anulat această explicaţie.

Cea mai agreată explicaţie printre cercetătorii de la faţa locului a fost aceea a unui impact meteoritic, dar aceasta a fost repede demolată la Leningrad. Deşi se potrivea cu declaraţiile martorilor oculari, ea nu putea explica dispariţia obiectului şi nici schimbările de direcţie, atât cele de pe cer cât şi cea de sub apă. În orice caz, profesorul Vsevolod Şaranov de la Universitatea din Leningrad a arătat că la acea vreme nu a fost observat nici un meteor, la nici un observator astronomic. De asemenea, trebuie remarcată şi mica adâncime a şanţului de pe sol, care indică o aterizare oblică, ca şi felul în care devenea tot mai puţin adânc spre apă, ceea ce indica o încercare de redresare a obiectului, care nu s-ar fi putut face decât la comanda unei voinţe.

Grăunţele sticloase au fost analizate. Conţineau siliciu, fier, litiu, titan şi aluminiu. Semănau foarte mult cu tectitele, picăturile globulare produse de căldura intensă a impactului meteoriţilor cu solul. Dar în acest caz era vorba de ceva neobişnuit de fragil. Mai mult, erau identice cu picăturile negre care căzuseră ploaie peste regiunea tungusă în 1908. Raportul oficial din 1962 asupra acestor reziduuri, publicat la Moscova, susţinea că aceste biluţe sunt „în mod limpede de origine artificială". Dar nu s-a indicat niciodată originea lor exactă.

Deci, ce s-a prăbușit în lacul Onega? A fost un meteorit straniu? Dacă e așa, atunci unde este și cum de s-a comportat așa cum s-a comportat? Sau a fost un aparat straniu care a aterizat forțat, iar apoi a reușit să redecoleze? Probabil că nu vom ști niciodată.

1963

CHARLTON: POVESTEA GROPII

În vara lui 1963, în Marea Britanie bântuia furia Beatles, iar lumea nu prea se gândea la OZN-uri. Dar, în împăduritul Wiltshire a avut loc un incident uimitor, care pe mulți i-a pus pe gânduri. Întreaga țară a început să se întrebe ce putea fi acel ceva care literalmente a căzut din cer și apoi a dispărut. Nimeni nu a remarcat atunci că un caz aproape identic se petrecuse și la Wormer, un sătuc de lângă Amsterdam, în Olanda, pe 17 septembrie 1959. Atunci, un sunet straniu, ca un fluierat, și o strălucire roșie fuseseră urmate de descoperirea unei gropi în formă de stea, cu un diametru de circa o jumătate de metru, pe câmpul unui fermier. Armata a înconjurat locul și a introdus o sondă. După ce au ajuns cu ea la 30 de metri, s-au lăsat păgubași! Nimeni nu a putut explica cele întâmplate.

Pe 16 iulie 1963, pe la 6 dimineața, Leonard Joliffe, lăptar la Ferma Manor din Charlton, Wiltshire, a auzit, susține el, un zgomot greu, parcă ar fi fost o răbufnire a vântului sau o explozie. Alt localnic a susținut că a văzut o lumină pe cer. Câteva ore mai târziu, zilierul Reg Alexander a descoperit o priveliște stranie, la limita dintre un câmp cu cartofi și unul cu orzoaică. Era o depresiune nu prea adâncă, în formă de farfurie, cu un diametru de circa 2,5 m. În centru exista o gaură care se prelungea cu altele trei, dispuse radial, adânci cam de 30 de centimetri fiecare. Stăpânul fermei, Roy Blanchard, a chemat poliția, care a chemat armata. Curând avea să se petreacă o scenă aproape identică cu cea de la Wormer, patru ani mai devreme.

Gaura a fost inspectată îndată de expertul artificier Hohn Rogers. Nedescoperind nici o bombă, acesta a spus că nu poate explica cele întâmplate. Dar recolta din zona aceea dispăruse complet, iar pietricelele fuseseră transformate în pulbere, de parcă fuseseră supuse la o forță de impact uriașă, aplicată de sus. La trei zile după eveniment, militarii încă amuzați au primit permisiunea de a introduce o sondă cu echipament special în gaură. Aceasta a furnizat niște date aberante,

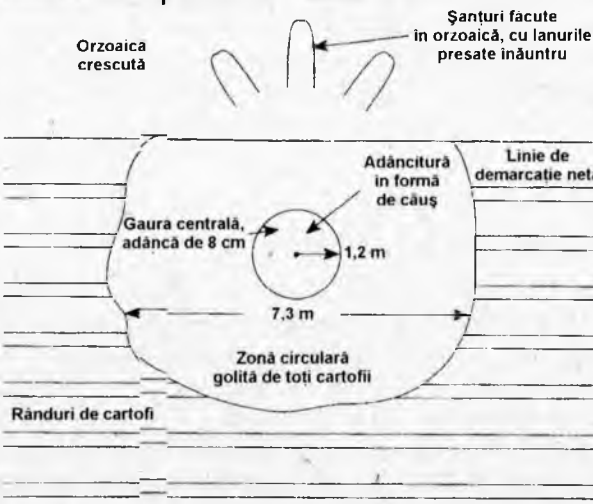
Orzoaica crescută
Şanţuri făcute în orzoaică, cu lanurile presate înăuntru
Adâncitură în formă de căuş
Linie de demarcaţie netă
Gaura centrală, adâncă de 8 cm
1,2 m
7,3 m
Zonă circulară golită de toţi cartofii
Rânduri de cartofi

Diagramă a craterului găsit la Charlton, Wiltshire.

care parcă indicau un obiect masiv metalic îngropat adânc sub pământ. Bineînţeles, acest lucru nu a făcut decât să adâncească misterul.

Pe 21 iulie, *Sunday Express* a anunţat că pentru ziua aceea fuseseră programate cercetări suplimentare, cu echipament mai sofisticat, „în speranţa de a localiza un obiect metalic detectat". Deci era clar că acolo jos se afla ceva. Totuşi, cercetările au eşuat. Pe 22 iulie, s-a relatat că un caporal al armatei, folosind un „gradiometru", ar fi exclamat: „A înnebunit. Acul ajunge până la capăt". Dar obiectul, care începuse să fie considerat de entuziaştii OZN navă spaţială, a rămas ascuns căutătorilor săi.

Cam atunci a intrat în scenă şi enigmaticul dr. Robert Randall. Despre acesta, *Daily Express* din 23 iulie spunea că a „studiat astrofizica", lucrând la baza de testare a rachetelor de la Woomera, din Australia – mai târziu avea să nege, spunând că doar locuise acolo – şi că avea cunoştinţă despre gropi similare în Australia (1954) şi Franţa (1958) şi că era „convins că erau cauzate de o sondă spaţială". La început, Randall s-a implicat în caz cu binecuvântarea oficialităţilor, ceea ce i-a conferit o mare credibilitate. Aceasta a dus la o serie de interviuri şi apariţii TV, în care a afirmat că OZN-ul venea de pe Uranus.

Dar pe 23 iulie au fost dezgropate de la faţa locului nişte depozite de cristale de carbon neobişnuite, care au schimbat complet punctul

de vedere al armatei. Acum experţii militari susţineau că este vorba de detonarea unei bombe neexplodate din timpul celui de-al doilea război mondial, din cauza deteriorării chimice, detonare care a dus la tragerea în crater a plantelor şi a solului. Părea plauzibil; se potrivea şi cu apariţia subită a altor asemenea cratere, mai ales cu cele din Franţa şi Olanda (unde în timpul războiului căzuseră, de asemenea, bombe).

Sfârşitul poveştii? Nu tocmai. Dezbaterea s-a înteţit, pentru că indicaţiile instrumentelor arătau că pe fundul gropii se află un obiect metalic masiv şi *intact*. Atunci armata a scos ceva din groapă! Astronomul Patrick More, pe vremea aceea aproape tot atât de popular pe cât este acum, a fost adus la faţa locului, pentru a examina o bucată de rocă cântărind cam un sfert de kilogram. El a spus că ar putea fi un meteorit. Deci adio teoriei bombei detonate, dar şi celei a unui OZN prăbuşit. Doar că nici meteorit nu era. Roca a fost luată spre analiză de geologii de la British Museum, care au stabilit rapid că era minereu de fier obişnuit, cum se găseşte în multe locuri din Anglia. Deşi avea asemănări exterioare cu fragmentele de meteorit, nu exista nici o şansă ca piatra respectivă să vină din spaţiu. Dr. Claringbell, de la departamentul de mineralogie al muzeului, nu a fost în măsură să ofere o explicaţie pentru misterul craterului, aşa că iată-ne înapoi la oile noastre, mai precis la groapa noastră.

Între timp, Ministerul Apărării şi Forţele Aeriene Regale pun piciorul în prag şi pe 27 iulie comandantul unităţii militare se spăla pe mâini de problemă, confirmând că evenimentul era „încă neexplicat", dar susţinând că, nemaifiind vorba de o bombă, „nu face parte din responsabilităţile armatei limpezirea unor asemenea mistere".

Maiorul Sir Patrick Wall, membru în Parlament din partea Partidului Conservator şi membru al comitetului defensiv NATO (şi mult mai târziu, după pensionare, preşedinte al Asociaţiei Britanice de Cercetări OZN) a depus o interpelare parlamentară în problemă. Pe 30 iulie, ministrul forţelor armate, John Godber, a răspuns că „nu există probe concludente" pentru explicarea cauzelor craterului de impact, ci doar că e sigur că roca scoasă din groapă nu a cauzat-o pe aceasta.

Douăzeci de ani mai târziu, când câmpurile acestei părţi din sudul Angliei au început să fie dominate de cercurile misterioase din lanuri, gaura din câmpul fermierului Blanchard a început să fie din nou cercetată de investigatori. Un martor, Graham Brunt, i-a spus lui Paul

Fuller, editorul revistei *The Crop Watcher*, că găsise, la aceeași fermă, un cerc similar cu cele moderne, în 1951 sau 1952. El reconfirmat acest lucru la cercetările ulterioare. Dacă este adevărat, este într-adevăr un lucru curios.

Mai mult, Wallace Binns a scris în 1992 la *The Circular*, susținând cu tărie că, aflându-se în 1963 la ferma Manor, pe vremea apariției gropii circulare, a văzut un cerc aflat cam la 100 de metri de aceasta. Era un cerc mic, în care holdele fuseseră culcate la pământ, care a fost și el văzut și cartografiat de echipa de experți în explozibili a lui John Rogers, înainte de apariția hoardei de vizitatori, curioși, jurnaliști și entuziaști OZN care l-au făcut de nerecunoscut. El era sigur că era la fel cu cercurile moderne, cu spicele de la margine stând în picioare, iar cele din interior culcate la pământ într-un vârtej în sens antiorar.

Paul Fuller a descoperit o relatare care susținea această poveste, cu ajutorul unui raport scris de Patrick Moore. Acesta a fost trimis la *New Scientist* pe 22 august 1963. Moore se referea la un câmp apropiat, cu „zone circulare sau eliptice, în care cerealele fuseseră culcate. Le-am văzut eu însumi... și erau cu siguranță ciudate... Erau semne că avusese loc o «aplatizare spirală»". Relatarea era mai întinsă, dar nu încape nici o îndoială că binecunoscutul critic al fenomenului OZN a văzut în persoană și a descris ceea ce pare să fi fost un cerc în lanuri modern, cu 17 ani înainte ca însuși termenul să apară; asta deși pare să fie unul cu o explicație lumească.

La două zile după scrisoarea lui Moore către *New Scientist*, dr. Randall a fost intervievat de *Daily Sketch*. El a explicat de ce teoria lui despre o navă venită de pe Uranus este cât se poate de solidă. În fapt, el chiar întâlnise un uranian care ieșise dintr-o navă aterizată la Lammermuir, în Scoția. Din nefericire, doctorul a încercat să scoată dispozitivul de încălzire al entității, declanșând astfel un dispozitiv termic care l-a „prăjit" pe extraterestru. „A fost un lucrul prostesc din partea mea", a adăugat dr. Randall. Avertismentele lui repetate, adresate inclusiv primului ministru Harold Macmillan, descriau o invazie extraterestră iminentă, dar au fost totalmente ignorate. Dr. Randall a remarcat că întreaga lui muncă a fost compromisă de persoane care au făcut „cele mai ridicole și incredibile afirmații" despre extratereștri.

În chiar zilele următoare, afacerea era deja rezolvată, cel puțin în ceea ce privește interesul publicului pentru ea. John Southern din

Wembley, Londra, a apărut în *News of the World* şi în ziua următoare în *Daily Mail* şi şi-a luat asupra sa vina, susţinând că era unul din cei trei glumeţi care au săpat craterul; ceilalţi doi nu doreau să se afle implicarea lor. Southern a spus că totul făcea parte dintr-un plan elaborat, care fusese doar parţial pus în aplicare. Trioul plănuise să lase o maşină la marginea gropii, cu probe că şoferul fusese „umflat" de extratereştri. La câteva zile după aceea, ar fi apărut ca să-şi ceară maşina şi să descrie cum fusese între timp la o „staţie spaţială".

Dat fiind că în 1963 „răpirile extraterestre" sau „visele spaţiale" nu apăruseră încă, planul era într-adevăr foarte îndrăzneţ şi cu mult înaintea timpurilor. Totuşi, apar semne de întrebare. Pe la sfârşitul lui august au apărut multe asemenea cratere, de la Southampton până în Scoţia; fără îndoială, unele erau farse, copii executate de oameni doritori să iasă cumva în faţă. Dar domnul Southern nu ştia nimic despre majoritatea lor. Şi nici nu a fost în stare să explice de ce instrumentele armatei indică existenţa sub pământ a unui obiect metalic masiv.

La câteva zile după mărturisire, autorul farsei a scris o relatare detaliată pentru *The Flying Saucer Review*, retractând totul. Acum spunea că a crezut că craterul era o farsă. Iniţial îşi asumase răspunderea pentru a afla cine sunt adevăraţii făptaşi, pentru că era sigur că aceştia nu-i vor lăsa lui gloria pentru munca lor. Dar nimeni nu a venit să-şi pretindă întâietatea, deci şi el a trebuit să tragă concluzia că craterul era autentic, posibil cauzat de un OZN.

Deşi s-au făcut încercări de determinare a ambelor ziare care au publicat mărturisirea iniţială a farsei să publice şi retractarea, ca şi motivul acesteia, nici unul din ele nu a fost de acord, săturându-se probabil de întreaga afacere. *Daily Mail* chiar a spus că dacă ar face acest lucru ar însemna să dea curs liber unor speculaţii nesfârşite. Cazul este un alt mister care probabil că nu va fi niciodată rezolvat, cu excepţia eventualităţii că ar fi vorba de o farsă, iar altcineva, implicat cu adevărat, ar recunoaşte-o în cele din urmă.

1963
UN OZN ATERIZEAZĂ LA O BAZĂ RAF

Unul din primele cazuri care au implicat o muşamalizare masivă din partea guvernului britanic a fost constituit de evenimentele

petrecute la baza RAF Cosford, în apropiere de Wolverhampton, spre sfârșitul anului 1963. Acestea au fost pentru prima dată discutate de Les Otley de la Societatea OZN Tyneside, în numărul din ianuarie 1964 al revistei acesteia. Mai târziu au fost dezbătute de presa locală și în cele din urmă au ajuns în *Flying Saucer Review*.

Conform acestor surse, în jurul datei de 10 decembrie 1963, doi „membri ai personalului RAF" au detectat un obiect prevăzut cu o cupolă, care a căzut în spatele unui hangar la o bază RAF. În timpul căderii, acesta a lansat un fascicul de lumină verde, care a măturat întreaga bază. Martorii au alergat să aducă ajutoare. La întoarcere, au descoperit că obiectul dispăruse. Și un acar al căilor ferate a declarat că a văzut obiectul căzând spre bază.

Conform relatării, a avut loc o interogare pe scară largă a martorilor, apoi s-a impus oficial tăcerea. Dar ce s-a întâmplat cu OZN-ul aflat la sol? Sursele vorbesc despre apariția neașteptată la bază a unui avion foarte mare, la numai două zile după incident. Să fi cărat acesta OZN-ul?

Redactorul-șef de la *Flying Saucer Review*, Waveny Girvan, a încercat să obțină informații mai întâi de la bază (care era o școală de antrenament pentru tinerii recruți RAF), apoi de la Ministerul Apărării din Londra. A fost purtat cu vorba într-un stil elaborat. Mai întâi i s-a spus (ca și ziarului local, care a acceptat afirmația) că nu s-a întâmplat absolut nimic. Apoi, după ce Girvan a informat autoritățile despre informațiile obținute de el pe căi particulare, linia oficială s-a schimbat, în sensul că urma să se efectueze o anchetă, după care au urmat acuzații de farsă împotriva a „doi tineri" din bază. Un funcționar al ministerului, B. Robson, a scris mai târziu că existau dovezi ale unor exagerări și că afacerea era încheiată.

Totuși, investigatorul de la BUFORA Wilf Daniels făcea propriile cercetări în satele dimprejurul bazei și a auzit o istorie cu totul diferită. El l-a întâlnit întâmplător pe capelanul bazei, locotenentul aviator Henry, care se afla în satul Albrighton, de lângă Cosford. Aceasta s-a întâmplat înainte de iscarea interesului în jurul OZN-ului și probabil înainte ca superiorii să-i ceară capelanului să păstreze tăcerea. Henry a fost foarte binevoitor și a spus că vorbise cu cei doi martori (elevi RAF) pentru a-i calma: amândoi erau foarte speriați de ce se întâmplase. Văzuseră obiectul în formă de farfurie aterizând lângă hangar și o ușă deschizându-se pe partea laterală. La acel moment, fugiseră să aducă

ajutoare. Mai târziu, au fost acuzaţi că fuseseră beţi, pentru că nu s-a găsit nici o dovadă fizică a aterizării; dar ei şi-au susţinut cu fermitate poziţia, iar capelanul părea să-i creadă.

Când Girvan a ajuns la bază, Henry nu putea fi contactat, iar un ofiţer al bazei a expediat repede subiectul cu o întreagă varietate de soluţii, inclusiv cu mărturia unui feroviar, care spusese că văzuse o locomotivă cu aburi (probabil reflectată pe plafonul jos de nori). Dar cuvântul de ordine al militarilor era păstrarea tăcerii. Nimeni nu-i putea intervieva nici pe locotenentul aviator Henry şi nici pe cei doi martori. Pe 6 martie, la bază soseşte un grup important de mărimi militare, între care Secretarul Aerului, Comandantul-şef al întregii RAF şi alţi vice-mareşali şi comandanţi de grupuri, în ceea ce s-a numit „o vizită neoficială" fără importanţă.

Cazul Cosford ne rămâne în continuare ascuns. Nu a fost niciodată dat cu adevărat publicităţii şi orice s-ar fi întâmplat (iar ceva s-a întâmplat, fie şi ceva greşit interpretat) a fost acoperit foarte eficient. Totuşi, sunt în măsură să adaug un post-scriptum interesant, obţinut spre sfârşitul lui 1988 de la un om care se temea foarte tare pentru securitatea proprie. Atât de tare se temea pentru propria persoană, încât eu şi Roy Sandbach am fost nevoiţi să ne mulţumim cu o întâlnire aproape conspirativă la o staţie service de pe autostrada M6, „departe de ochii curioşi". Omul – pe care am să-l numesc Don – nu a menţionat niciodată aterizarea de la Cosford, dar fusese implicat în alte evenimente de la bază cam în aceeaşi perioadă. Era improbabil să fie acelaşi eveniment şi pare să se fi întâmplat înainte de aterizare, dar oferă o înţelegere asupra grabei cu care RAF a reacţionat când s-a afirmat că un OZN a aterizat chiar lângă unul din hangarele sale.

Don locuia în Albrighton şi la vremea aceea era un adolescent. Înota într-un râu de lângă bază, împreună cu mai mulţi copii. Prietena lui a văzut un obiect straniu apărând deasupra bazei (ca şi cum ar fi apărut din senin). Avea formă de trabuc şi era înconjurat de o aură care îl făcea să strălucească într-o lumină curioasă chiar în timpul zilei. Obiectul era foarte aproape de sol. Fata i-a atras imediat atenţia lui Don, dar cei mai mulţi din copii erau prea departe ca să fie atenţionaţi până a fost prea târziu ca să-l mai vadă. Obiectul a rămas nemişcat un timp, după care a urcat într-o manieră ciudată, cu mişcări laterale, cum nici un aparat zburător nu se mişca, într-o ascensiune uluitor de

rapidă, dispărând apoi. Ceilalți copii nu au fost prea preocupați de problemă, văzând obiectul nu prea clar, dacă l-au văzut. Dar Don și fata s-au simțit destul de tulburați încât să meargă la bază și să dea o declarație în fața unui „fulg de nea" (cum era numită pe vremea aceea poliția militară). La început, polițistul a fost vădit sceptic, dar curând s-a convins că erau sinceri și a luat adresa fetei. Don tocmai furase niște mere de la o fermă locală și preferase să nu fie identificabil.

Peste cam patru ore, la casa lui Don au apărut doi ofițeri RAF și i-au interogat părinții. Unul s-a identificat drept locotenent aviator. Obținuseră adresa de la prietena lui, pe care tocmai o vizitaseră. I-au convins pe părinții lui Don să-i lase în grădină cu acesta și au stat atât de mult acolo, încât tatăl lui a început să se îngrijoreze. La început, ofițerii i-au testat abilitățile de observație. Apoi, aparent satisfăcuți, au spus că prietena lui avea o cu totul altă versiune a întâmplării. Dar, după ce el a menținut declarația, ofițerii au recunoscut că doar voiseră să-l verifice. Apoi întrebările lor au devenit stranii. Mai întâi, l-au întrebat pe Don dacă el și prietena lui mâncaseră afine. Apoi „a aterizat, a lăsat urme?", „s-a deschis vreo ușă?", „ieșea vreun fum colorat?" și „avea un miros ciudat?". Au lăsat impresia că ar ști uluitor de multe lucruri despre un lucru pe care Don l-a considerat un secret bine ascuns de guvernul britanic. La plecare, cei doi ofițeri i-au spus lui Don că problema era foarte secretă și l-au pus pe tatăl lui să semneze un angajament. În toți anii dinaintea morții sale, tatăl lui Don nu a încetat să-i amintească fiului că nu trebuie să vorbească niciodată despre acele lucruri, de unde și precauția lui în stabilirea întrevederii cu noi.

S-au făcut încercări de găsire a prietenei lui, care între timp emigrase în Australia. Dar, după spusele lui Dom, ea părea să nu vrea să fie găsită și a evitat toate antenele întinse de el.

1964

RENDEZ-VOUS CU EXTRATERESTRAI ÎN NEW MEXICO

Poate cele mai persistente zvonuri – în legătură cu care avem totuși cele mai puține dovezi – se referă la presupusa întâlnire cu extratereștrii de la Holloman, sau Elmendorf, o bază aeriană din New Mexico. Până și data este subiectul controverselor, una din surse declarând că a fost în primăvara lui 1964. Desigur, în spatele acestor povești s-ar putea să

nu se găsească nimic. Majoritatea cercetătorilor care se ocupă de relatările legate de prăbușiri OZN în Statele Unite au auzit această poveste cel puțin o dată, dar niciodată nu s-a ajuns până la sursa zvonurilor. Eu am auzit-o prima dată de la dr. J. Allen Hynek, cam prin 1981, și până și el o avea de la mâna a doua. În forma ei primară, aceasta descrie un fel de plan de relevare a adevărului către lume. Un producător de filme (nenumit) a fost abordat de USAF la începutul anilor '70 și dus să vadă un film nemontat despre un OZN aflat la sol, la o bază militară din deșert. Erau prezente și niște entități extraterestre, aparent vii. Filmul nu lăsa loc pentru nici un fel de ambiguitate asupra originii fenomenului și a faptului că guvernul american are știință despre el. Filmul trebuia să fie folosit de producător ca bază pentru un „program educațional" destinat unei rapide aduceri la cunoștința opiniei publice a adevărului despre OZN-uri. Programul avea să fie făcut și ținut la sertar până când va veni momentul propice – și se insinua că acest moment nu ar fi prea îndepărtat. Totuși, producătorul uluit nu a putut fructifica ocazia vieții lui, pentru că la scurt timp după aceea i s-a spus că filmul era un fals și că, în general, ar trebui să uite totul.

Conform unor surse „cu greutate" din mediul agențiilor de informații americane, care după apariția legii privind libertatea informațiilor s-au împrietenit cu unii ozenologi, avusese loc o bătălie între cei care doreau ca adevărul să fie dezvăluit și cei care nu doreau, iar cei din urmă câștigaseră.

În 1980, când am fost invitată să mă adresez politicienilor britanici în legătură cu subiectul OZN, am avut șansa unor scurte discuții cu niște personaje-cheie (inclusiv un fost prim-ministru, care nu a dorit să-i fie făcut public numele). Două surse separate mi-au spus că era în curs de perfectare un „program educațional" care mergea destul de lent și că producătorii de film erau implicați inconștient în asigurarea publicului că vom supraviețui unei vizite a extratereștrilor. Desigur, nu am nici un mijloc de a verifica aceste afirmații. Ar putea fi o glumă mai elaborată. Dar, peste doi ani, când și-a făcut apariția *ET* al lui Steven Spielberg, cu toate imaginile lui cu extratereștri, mi-am amintit de afirmațiile acelea curioase. Dacă ceea ce mi s-a spus este adevărat, atunci interesul pentru OZN-uri al lui Spielberg a fost pur și simplu folosit fără ca el să știe. Orice barieră care ar fi putut împiedica apariția unor filme „favorabile" ca *ET* au fost cu grijă înlăturate. El (și alții)

doar au făcut filmele pe care doreau să le facă. Într-adevăr, Spielberg era de multă vreme fascinat de OZN-uri (lucru atestat și de epopeea care a câștigat premiul Oscar, *Întâlniri de gradul III*). Mai mult, acest film din 1977 a fost făcut cu cooperarea lui J. Allen Hynek (care chiar a avut un rol mic dar notabil: el îi întâlnea pe extratereștrii mititei, cu capete în formă de ou, la sfârșit!).

În ianuarie 1994, rubricile de film din Statele Unite și Marea Britanie anunțau că Spielberg are intenția să creeze un nou film cu OZN-uri, a cărui lansare să coincidă cu cincizeci de ani de la primele observații din 1947. El ar fi urmat să se concentreze pe legătura dintre prăbușirile și recuperările OZN și guvernul american. În plus, ar mai fi vorba și de un film neprelucrat despre OZN-uri aflate la sol la o bază militară și care, spune scenariul, ar fi ajuns cumva la casa de filme a lui Spielberg și ar fi stârnit un imens interes. Știrea nu a fost nici confirmată, nici infirmată, dar interesul neștirbit al lui Spielberg pentru OZN-uri pare destul de sincer.

De asemenea, în martie 1994 mi s-a vorbit despre niște planuri aflate în stadiu incipient pentru un alt film, al altui cineast de primă mărime, care fusese intrigat de cazul unei aterizări forțate a unui OZN la o bază militară din Anglia, lucru întâmplat cu numai câteva zile înainte de acea zi extraordinară pe care am petrecut-o la Westminster în decembrie 1980. Este cumva un plan global, inteligent alcătuit, care se folosește de persoane care nu știu despre ce este vorba?

Robert Emenegger, producător de film, a contribuit la o carte din 1974, publicată simultan cu apariția filmului său: *UFOs: Past, Present and Future*, cu un capitol numit „Contacte". În carte, Emenegger descrie un episod de la baza Holloman. Aceasta se află în acel triunghi din deșert în care prăbușirile OZN par să fi fost un lucru obișnuit. Este, de asemenea, locul în care se dezvoltau tehnologiile aeriene secrete și rachetele americane. Emenegger susține că prezintă „un incident care s-ar putea petrece în viitor – sau care s-ar fi putut petrece deja". Acest „scenariu Holloman" al lui, după cum chiar el l-a numit, se referea la o aterizare OZN la Holloman, unde extratereștrii erau așteptați de înalte oficialități guvernamentale. Ofițerii superiori ai bazei comunicau cu străinii ieșiți din navă printr-un limbaj non-verbal. Iar întregul eveniment era filmat pentru posteritate. Ar fi fost un ultim caz, care ar fi pus capăt tuturor speculațiilor, dovada irefutabilă a realității OZN.

Emenegger a făcut un lucru interesant cu „povestea lui". A prezentat-o unor celebri sociologi și psihologi și le-a cerut să-i prezinte impactul unui asemenea film, dacă acesta ar apărea pe ecranele din toată lumea. Opiniile au fost foarte diferite. Unii au spus că cei care nu vor să creadă oricum nu vor crede, oricât de convingătoare ar fi dovada din film: vor bănui guvernul de o farsă.

În 1990, în timp ce lucram la *Looking for the Aliens* [În căutarea extratereștrilor], i-am cerut lui Emenegger o părere despre cât de convingătoare ar trebui să fie dovada unui contact cu extratereștrii. El mi-a răspuns că respinge poveștile cu contacte din anii '50 și că relatările moderne despre răpiri le consideră ca fiind ceva „în interiorul minții", dar că avea, cu toate acestea, impresia că vizitele extraterestre sunt „nu numai posibile, ci și foarte probabile, judecând după dovezile pe care le-am văzut". După care a adăugat, surprinzător, că „din informațiile mele, [aterizarea extratereștrilor] a avut loc în 1971... unele relatări o datează și pe 30 decembrie 1980, ambele la baze militare". Cea din urmă este evident presupusa întâlnire de la baza aeriană Woodbridge, din Suffolk, la care ne-am mai referit în carte și tratată mai departe. Prima ar fi, pot doar să presupun, legendarele evenimente de la baza Holloman/Elmendorf din New Mexico. Într-adevăr, este fascinant detaliul că unul dintre primii martori care au mărturisit legătura lor cu cazul Woodbridge și-a amintit de un alt aviator buimăcit, care repeta ca în transă: „nu se poate, încă o dată". Mai târziu, a reieșit că fusese prezent la un episod similar, la baza aeriană Elmendorf, cu câțiva ani înainte.

1964

TRILOGIA COMPLETATĂ: ÎNCĂ O RECUPERARE LA O BAZĂ AERIANĂ

După episoadele de la Cosford din Anglia și din New Mexico, la sfârșitul lui 1963 și începutul lui 1964, existența unei a treia declarații despre o aterizare OZN la o bază aeriană nu poate fi decât remarcabilă. Se pare că avem de a face cu o tipologie bizară, care compensează faptul că trilogia este completată doar pe baza a două declarații ale unor martori oculari. David a făcut declarația în fața lui Len Stringfield în 1978. El era de gardă la parcul de vehicule de la baza armatei din

Fort Riley, din Kansas. Data era de 10 decembrie 1964; era ora două noaptea (cel mai straniu amănunt, la un an, cu precizie de minut, după întâlnirea de la Cosford). El și alți trei oameni erau în jurul unui ofițer superior și primeau muniția suplimentară. Apoi au fost trimiși într-un colț depărtat al bazei, de unde trebuia să meargă pe jos ultimul kilometru, până la postul alocat. La sosirea lor, un elicopter mare cu un far lumina la sol un obiect ciudat. La fața locului se aflau mai mulți militari, printre care și un general-maior. Acesta i-a ordonat lui David să patruleze în jurul obiectului și să împuște pe oricine ar încerca să se apropie. David a fost foarte clar avertizat asupra a ceea ce i s-ar întâmpla dacă ar vorbi despre ceea ce vede. David și-a îndeplinit ordinele timp de două ore și jumătate, în timp ce elicopterul cerceta terenurile învecinate, de parcă ar fi căutat și alte resturi. Apoi a fost eliberat și trimis înapoi la bază, chiar înainte de ivirea zorilor.

Obiectul a fost descris ca un hamburger gigant, de circa 12 m diametru și 4,5 m înălțime, cu o linie întunecată de-a lungul marginii și o aripioară de stabilizare foarte fină la spate: un aspect foarte neobișnuit. Nu erau evidente nici uși, nici vreo formă de viață înăuntru, dar David spune că de câte ori se apropia simțea căldura obiectului, deși afară era frigul nopții. David a discutat problema fără tragere de inimă și în mare secret, dar mai târziu a reușit să se facă crezut, demonstrând că la timpul incidentului se afla la bază și arătând o scrisoare trimisă la vremea aceea. Aceasta era datată 11 decembrie 1964 și era destinată logodnicei sale, care locuia în alt stat. În scrisoare, el se referea la o „misiune specială", care îl dusese „în sălbăticia de la Fort Riley" și în care păzise „un obiect ciudat pe câmp... probabil un nou tip de avion". După ce a făcut publică istorisirea sa, David a fost contactat de o altă persoană, care și-a amintit de un incident petrecut pe la ora 7, în aceeași dimineață și care nu se mai gândise la acest lucru de atunci.

Omul, care în cele din urmă l-a contactat pe Len Stringfield ca să-i confirme declarația, dar care era clar dornic să nu iasă în față, condusese mașina în aceeași zonă a bazei și aștepta ora micului-dejun ca să pornească. Ajunsese la o zonă cu acces limitat, dar fără gărzi, și mersese în jurul acesteia până întâlnise câțiva oameni înarmați și primise ordinul lipsit de orice echivoc să se îndepărteze. Dar înainte de a pleca a remarcat un trailer mare pe care se afla un obiect rotund, complet acoperit cu o prelată, astfel încât să nu se poată vedea ce fel

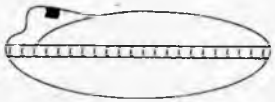

River Rogue, Oregon
24 mai 1949
(Arhive oficiale SUA)

Ramridge School, Bedfordshire
1957, vara
(schiţată în detaliu
de martorul ocular Bill Dillon)

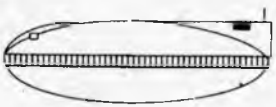

Comparaţie între OZN-urile văzute la Rogue River, Rambridge şi Fort Railey.

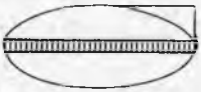

Fort Riley, Kansas
noiembrie 1964
(pe baza relatării
unei recuperări OZN)

de natură are. Pe trailer se afla o jumătate de duzină de oameni în costume albe şi cu măşti pe faţă (costumaţi ca pentru războiul biologic).

Dacă această relatare este sinceră, atunci ea o susţine pe cea a lui David şi constituie o probă serioasă că de la locul respectiv a fost ridicat un obiect oarecare. Evident, aceasta nu atestă natura extraterestră a acestuia. Există în continuare posibilitatea ca obiectul să fi fost ceva în genul farfuriei zburătoare circulare AV Roc, proiectat pentru uzul armatei în 1960. Această posibilitate este totuşi puternic contracarată de descoperirea faptului că obiectul, sau o clonă perfectă a lui, fusese văzut de mulţi martori independenţi, o lungă perioadă de timp, deci nu putea fi un prototip secret de avion, nu atât de mulţi ani şi nu în atât de multe locuri.

Prima dată am aflat de această formă dintr-o relatare făcută mie de martorul Bill Dillon din Luton, care a văzut obiectul zburând deasupra şcolii din Ramridge la vremea prânzului, în mai 1957. Descrierea lui detaliată şi schiţele făcute de el mi-au parvenit înainte de apariţia relatării lui David. Dar, îndată după publicarea cazului Fort Riley, asemănarea a devenit evidentă. Chiar înainte de informaţia lui Dillon primisem o copie a unui dosar de investigaţii al USAF, dat publicităţii sub incidenţa legii privind libertatea informaţiilor, în 1978. Acest al treilea caz includea o relatare detaliată şi desenele unui obiect văzut de nişte pescari la Rogue River, în Oregon, în mai 1949. Descrierea

formei, performanțelor și diverselor detalii de formă ale navei lasă loc pentru puține dubii că este exact aceeași formă, văzută de trei ori, pe parcursul a 15 ani. Mai există și câteva fotografii, aflate însă în dispută, luate în Michigan în ianuarie 1967, care par să arate același tip cu totul particular de navă.

Dacă ar fi fost vorba de o anchetă a poliției în căutare de mărturii privind un anume tip de vehicul, aceste cazuri ar fi constituit probabil o dovadă de observare multiplă. Nu vorbim despre o serie de descrieri cu vagi asemănări pe un stereotip comun, ci avem de a face cu descrieri identice al unui tip unic și distinct de OZN.

Iar asocierea acestei situații cu recuperarea de la o bază militară nu poate să nu intrige. Dar de ce aceste trei relatări independente se referă la un obiect aflat la sol în interval de exact douăsprezece luni? Întrebarea este cu atât mai incitantă cu cât există indicii că cel puțin unul dintre aceste evenimente a implicat comunicații cordiale între autorități și extratereștri, asemănătoare cu scena de tipul celei cu care culminează *Întâlniri de gradul III.*

1965
PRIMA FOTOGRAFIE

În cercurile OZN s-a iscat o mică furtună când, la începutul lui 1965, s-a prezentat pentru prima dată o fotografie care înfățișa un OZN prăbușit, luată din aer. Și, mai mult, pentru a ajunge la ozenologi, această fotografie reușise să încalce secretul impus de militari.

Conform presei din America de Sud, incidentul s-a întâmplat la începutul lui ianuarie 1965 la San Miguel, pe dealurile de la poalele Anzilor, în apropiere de Mendoza, Argentina. Mai mulți fermieri locali anonimi au descris cum văzuseră OZN-ul coborând și cum în jurul lui se învârteau niște creaturi mici. Aceste ființe purtau costume de scufundători și emiteau o lumină verde fosforescentă. Începutul nu era prea încurajator!

Dar, conform relatărilor de presă, la fața locului a fost trimis un Cessna al autorității aviatice locale. Locul era destul de sălbatic și de îndepărtat. Echipajul a fost imediat atras de o sclipire a obiectului și a avut prima vedere aeriană de aproape a obiectului în timp ce treceau pe deasupra acestuia. Avea o formă de trabuc sau de tub și avea o

lungime de circa 8 m şi o lăţime de aproximativ 1 m. Primele speculaţii au vorbit despre resturile unei misiuni spaţiale căzute înapoi pe Pământ, deşi obiectul părea relativ intact.

Ziarele locale nu au publicat nici una din nepreţuitele fotografii, susţinând că şeful poliţiei din Mendoza dăduse un ordin special în această direcţie. Între timp, se spune că la faţa locului au sosit Forţele Aeriene Argentiniene, care au dus dispozitivul la centrul naţional spaţial de la Córdoba. Aici s-a văzut că avea doar pe jumătate mărimea estimată din aer. La prima vedere, semăna cu un motor de avion. Totuşi, zvonurile vorbesc despre părţi laterale care arătau urmele unui impact, sugerând o intrare în atmosferă. Mai mult, metalul din care era făcut nu a putut fi identificat. În cele din urmă, ufologul argentinian Oscar Galindez a putut să obţină o copie a unei copii a uneia dintre fotografii. În ciuda proastei calităţi, aceasta reprezenta un obiect aşezat pe un teren nisipos şi lăsând o umbră întunecată, semănând mai mult sau mai puţin cu obiectul descris de istorisiri.

Totuşi, ufologii au arătat reticenţe faţă de acest caz. Presa sud-americană era cunoscută în anii '60 pentru tentativele diverselor ziare de a se dezinforma unele pe altele prin farse bine puse la punct. Nici una din sursele invocate nu a ieşit la suprafaţă să confirme istorisirea şi nici unul din fermierii fără nume nu a venit să spună că aşa au stat lucrurile. Iar în ceea ce priveşte fotografia, nici un fel de analiză nu se poate face pe copia unei copii, dar şi aşa există semne de întrebare. Obiectul le pare analiştilor mult mai mic decât în descriere – poate nişte zeci de centimetri, deşi este imposibil să fii sigur. Dacă era atât de mic, atunci, departe de a fi obiectul căzut din cer şi fotografiat din aer, ar fi mai degrabă un model pus pe o masă, fotografiat de aproape. Într-adevăr, fotografia are unele asemănări cu una din 1950, care se spune că ar arăta un OZN aterizat şi un ocupant al lui în costum de cosmonaut aflat în picioare lângă el. Deşi a fost declarată ca fiind făcută undeva în Alpii italieni, se consideră că de fapt este un model mic, manufacturat, fotografiat de la câţiva metri distanţă.

S-ar putea să nu avem niciodată certitudini asupra cazului San Miguel, fără martorii la prima mână şi fără negativele pe care să se poată evalua imaginea. Chiar dacă avem un caz autentic, fără aceste atribute el nu poate fi luat în serios. Trebuie să spunem că puţini ozenologi mai cred că acest caz este unul remarcabil, capabil de a ne

îmbogăţi cunoştinţele. Prima – şi pentru mulţi ani singura – fotografie a unui OZN recuperat, aflat la sol, este prin urmare o mare dezamăgire.

1965

BOLIDUL DIN ZONA MARILOR LACURI

Pe 9 decembrie 1965, pe la 4:45 după-amiaza, sute de martori din Canada, Michigan, Ohio şi Pennsylvania au observat prăbuşirea unui OZN apărut pe cer. Din multele descrieri care vorbesc despre o masă incandescentă care lăsa urme de fum, la prima vedere pare a fi vorba – şi fără dubii – de un meteorit strălucitor. Dar este vorba de un meteorit din cele mai stranii, care, 30 de ani mai târziu, încă este dezbătut aprins de diverşi experţi. Într-adevăr, pentru mulţi acest caz este un alt Roswell – dovada incontestabilă a unei vizite extraterestre.

Nu încape nici o îndoială că ceva s-a întâmplat în după-amiaza aceea; mult prea mulţi martori independenţi au văzut obiectul, iar evenimentul a fost imediat raportat ziarelor. Teoria unui bolid strălucitor a fost imediat propusă şi a fost atât de puternică, încât altele nici nu au apucat să apară. Apoi, în martie 1966, omul de ştiinţă Ivan Sanderson a coroborat mai multe declaraţii ale martorilor oculari şi a scos pentru prima dată în evidenţă problemele ridicate de teoria bolidului.

Observaţiile au putut fi analizate în detaliu, recunoscându-se unele caracteristici. Obiectul prezenta o traiectorie clară de la nord-vest spre sud-est. Cu totul, trecerea lui a durat cel puţin şase minute, ceea ce indică o viteză mult prea mică pentru un meteorit, care ar arde în atmosfera superioară şi ar trece în doar câteva secunde. Sanderson a calculat o viteză de numai 1600 km/h, care, dacă ar fi precisă, ar exclude cu totul meteoritul (sau bolidul, cum se numeşte în termeni tehnici). Dar, luând în consideraţie traiectoria observată de circa 800 de kilometri, această viteză ar fi dus la un timp mai lung de observaţie, deci a fost o subestimare.

Observaţiile au fost făcute nu numai de martori aflaţi la sol – care au raportat o flamă portocalie, urma de fum şi bucăţi căzând din obiect –, ci şi de câţiva piloţi, care au declarat că au fost atinşi de unda de şoc pe când obiectul îi depăşea. Acest lucru este unic, pentru că în toate cazurile anterioare de bolizi, aceştia se aflau în atmosfera superioară, departe de orice navă aeriană. Există şi relatări despre un bang sonic

(de exemplu, la Port Clinton, în Ohio) și despre vibrații terestre, ca la cutremur (la Acme, Pennsylvania). Dâra de fum a fost atât de intensă, încât a rămas vizibilă timp de 20 de minute și a fost filmată la Pontiac, Michigan. La Lapeer, Michigan, pe pământ au fost descoperite resturi argintii, despre care s-a crezut că au căzut din obiectul în trecere. Dar analizele ulterioare făcute la Forțele Aeriene au arătat că era vorba de foițe de aluminiu din acelea folosite pentru păcălirea radarelor în timpul exercițiilor aeriene, prin producerea de reflexii multiple.

Un alt motiv pentru care Sanderson a atacat concluzia oficială grăbită că obiectul ar fi fost un bolid a fost că pe ultimii câțiva kilometri ai traiectoriei observate obiectul a arătat clar o întoarcere spre est. Schimbarea cursului unui bolid în cădere este imposibilă, dar, să ne amintim, este exact ce s-a întâmplat și lângă Tunguska în 1908.

Nu există relatări despre obiect la sud de Pennsylvania; câțiva oameni din Kecksburg, lângă Mount Pleasant, la circa 30 de kilometri sud-est de Pittsburg, l-au văzut și l-au auzit prăbușindu-se într-o zonă împădurită din apropiere. Doi copii care se jucau în pădure au spus că au văzut o „stea care arde" care a căzut din cer și a explodat. Ei și-au convins mama să telefoneze poliției statale, care, natural, a interpretat apelul (ca și pe multe altele primite) drept o prăbușire de avion. După ce au chemat pompierii, polițiștii au pornit spre pădure. Dar aproape că au fost luați la bătaie la fața locului de militarii care deja ajunseseră acolo și care păreau să știe totul despre prăbușire. Polițiștii și pompierii au fost somați să plece din pădure. Câteva ore mai târziu, militarii au spus că nu au găsit nimic. Ei au tras concluzia că a fost un meteorit și au rugat toată lumea să de ducă să se culce și să uite de eveniment. La 2 noaptea, militarii au părăsit și ei zona.

Timp de mulți ani, asta a și fost povestea incidentului: un bolid nepericulos a iscat mai multe relatări îngrijorate și s-a prăbușit la Kecksburg, singura parte interesantă fiind rapiditatea cu care militarii reacționează la orice eveniment care dă cel mai mic semn că s-ar putea recupera ceva căzut din cer.

Ca tot restul lumii, cercetătorii OZN au uitat și ei de caz. Dar evenimente ulterioare aveau să le arate că nu au făcut bine. Din fericire, nu a fost nevoie să treacă 30 de ani, ca la Roswell, pentru ca importanța afacerii să fie recunoscută. La vremea când au început să apară dubiile, încă se mai puteau găsi mulți dintre cei care au fuseseră direct implicați.

În ianuarie 1980, investigatorul OZN Clark McClelland a vorbit cu

asistentul şefului pompierilor din Kecksburg (James Mayes) şi cu un alt pompier (Melvin Reese). Cele spuse de ei au fost foarte interesante. Echipa pompierilor ajunsese cam la 50 de metri de obiect, înainte să fie întoarsă din drum de militari. Ei au apucat să vadă lumini albastre sclipind, dar în pădure nu era nici un incendiu. Dar ceva se găsea la sol, ceva care îşi făcuse drum prin copaci şi se înfipsese în pământ. Mayes a arătat cum militarii au făcut un cordon în jurul pădurii şi şi-au făcut o bază temporară la pichetul de pompieri, cu legături de comunicaţii direct cu autorităţile înalte. E cam greu să împaci asta cu căutarea unui meteorit, cum au fost informaţi mai târziu pompierii. Mayes a văzut şi un camion-trailer ieşind din pădure câteva ore mai târziu, purtând un obiect acoperit cu prelate. În cele din urmă, investigatorii l-au găsit şi pe şeful pompierilor (Robert Bitner). Acesta a spus că văzuse obiectul foarte limpede. Avea cam 2 metri înălţime, 2 metri lăţime şi o lungime de cam 5 metri şi stătea faţă de sol într-un unghi, de parcă nu ar fi coborât vertical, ci orizontal. El a văzut obiectul de la 5-10 metri, înainte ca militarii să-l gonească.

Aceste rapoarte au făcut cazul să devină mult mai interesant, iar Stan Gordon, un respectat cercetător al paranormalului din Pennsylvania, a preluat cercetările. În 1987, el a vorbit cu „Pete", unul dintre ceilalţi pompieri aflaţi la locul prăbuşirii, care a confirmat că echipa crezuse că are de a face cu o prăbuşire de avion, până ce au ajuns acolo şi au văzut obiectul şi au remarcat interesul deosebit al militarilor. El l-a descris ca fiind ca „o ghindă uriaşă, înfiptă mult în pământ", adăugând că părea să fi căzut sub un unghi de 30 de grade, rupând vârfurile copacilor şi culcând la pământ un copac la locul impactului; dar că arăta surprinzător de intact. Era culcat pe o parte şi i se putea vedea baza, pe care se găsea un ansamblu de inele sau bare circulare în care erau inscripţionate simboluri picturale „ca hieroglifele".

Avem din nou această remarcabilă referire la acelaşi tip de scriere picturală ciudată, notabilă încă de la prăbuşirile din epoca victoriană – deşi trebuie remarcat şi faptul că în 1987, când Pete şi-a făcut declaraţia, cazul Roswell devenise public. Totuşi, el nu a făcut nici o referinţă la Roswell în mărturia lui.

Apăruseră pe vremea aceea speculaţii că obiectul ar fi fost o navă spaţială rusească, iar Pete a fost întrebat despre aceasta. Fiind de origine

poloneză, el știa să citească rusește. Era foarte categoric că nu era scris pe rusește. Mai mult, el i-a șocat pe investigatori, spunând: „pot să garantez cu viața mea: obiectul nu era făcut de oameni."

Pe când ancheta lui Stan Gordon avansa, Ray Boeche s-a prevalat de legea privind libertatea informațiilor și a cerut documentele oficiale legate de recuperarea obiectului. Acest lucru s-a dovedit destul de dificil; în 1985, el a obținut 30 de pagini de documente. Informația nu era deloc lămuritoare, cuprinzând mai mult scrisori oficiale de ordonare de anchete și câteva declarații ale martorilor care văzuseră lumina pe cer. Exista acolo și o însemnare interesantă: un raport scris de un investigator USAF atașat Proiectului Blue Book și trimis superiorului său de la baza Wright Patterson din Dayton, Ohio. Acesta vorbea despre trimiterea unei „echipe de trei oameni la [Kecksburg] pentru cercetarea și ridicarea unui obiect care a cauzat un incendiu". Cu alte cuvinte, este confirmarea scrisă că, încă dinainte de a ajunge la fața locului, autoritățile știau ceva despre obiectul care se prăbușise și care era recuperabil. Concluzia raportului neagă această idee. În dosarul primit s-au strecurat multe erori. Referirea la un incendiu nu este susținută de nici un alt martor sau document. De asemenea, dosarul vorbește despre producerea incidentului la 4:15 după-amiaza, în ciuda scrisorilor dinăuntru, care dădeau ora precisă. Concluzia finală a dosarului este că obiectul a fost un meteorit și că nu s-a descoperit nimic și că, după efectuarea verificărilor, „nici un fel de resturi ale obiectului din spațiu care a intrat în atmosferă pe 9 decembrie 1965" nu au ajuns la pământ. Ceea ce pare să înlăture teoria cea mai populară: aceea că dispozitivul era un fel de navă spațială. Desigur, forma de clopot, de con sau de ghindă la mărimea raportată este compatibilă cu ideea de capsulă spațială. Unitatea militară implicată în presupusa recuperare a fost identificată cu Unitatea Radar de la Oakdale, cu baza lângă aeroportul din Pittsburg. Cercetările ulterioare au arătat că de fapt militarii fuseseră de la Comandamentul de Apărare Aerospațială, special antrenați pentru misiuni spațiale. Se știe că în noaptea aceea s-au stabilit legături directe între pichetul de pompieri din pădure și NORAD (NORAD fiind radarul care are misiunea de a descoperi orice urmă de pătrundere de pe orbită, inclusiv a sateliților inamici și a mișcărilor spațiale, ca și a rachetelor balistice intercontinentale).

Un timp, s-a crezut că acest amănunt oferă un indiciu. Se știa că un satelit militar rusesc (Cosmos 96) fusese adus înapoi pe Pământ pe

data de 9 decembrie, sau în jurul acesteia. Speculațiile spuneau că americanii îl recuperaseră de fapt pe acesta, poate chiar și reactorul nuclear care-i asigura energia.* Dacă această ipoteză este corectă, atunci ea ar putea explica secretul care înconjoară afacerea și necesitatea recuperării și transportării cât mai rapide a obiectului în siguranța unei baze militare.

Necazul cel mai mare cu această poveste este acela că resturile ar fi trebuit să ardă la reintrarea în atmosfera superioară. În zilele noastre resturile sateliților cad ploaie pe Pământ, acum, că avem mii de sateliți pe orbite temporare. Uneori, ajung la sol mici bucățele ale epavelor (cum ar fi o componentă radioactivă a unui satelit rusesc căzut în Canada spre sfârșitul lui 1977), dar este foarte improbabil ca un întreg satelit mare să poată străbate infernul temperaturilor mari și teribilul șoc de la reintrarea în atmosferă.

În cele din urmă, după multe tergiversări ale autorităților, NASA a făcut publice datele despre Cosmos 96. Într-adevăr, acesta intrase în atmosferă pe 9 decembrie, dar la ora 3:15 dimineața (ora din Pennsylvania). Aceasta înseamnă 13 ore mai devreme decât evenimentele OZN și pare să înlăture și această ipoteză ca o soluție la afacerea Kecksburg.

Cercetările lui Stan Gordon din Kecksburg și din împrejurimi de la sfârșitul anilor '80 au dus la descoperirea încă unui martor, Jack, care a fost în măsură să dea o relatare la prima mână a evenimentelor din noaptea aceea. Se găsea în mașina lui, aproape de casa lui, care era foarte apropiată de punctul de impact, și a văzut lumini în pădure. A condus pe un drumeag (numit astăzi Meteor Road, din cauză că în noaptea aceea a fost aglomerat cu mașini de poliție, de pompieri și militare care căutau „meteoritul"). Jack a văzut un grup de oameni care înconjuraseră un obiect asemănător cu un glonte uriaș înfipt în pământ. El a folosit farurile mașinii pentru a lumina locul. Pe suprafața dintr-un metal ciudat a obiectului apăreau sclipiri albastre ciudate, care au mai continuat câteva minute, după care au murit.

În septembrie 1990, cazul a apărut în serialul american *Unsolved Mysteries*. După aceea, au mai apărut doi noi martori, cu istorisiri care

*)Sateliții din seria Cosmos au greutăți maxime de ordinul tonei, ceea ce exclude ideea unui reactor nuclear. Mult mai plauzibilă este varianta unei pile atomice, care să furnizeze energia pe baza dezintegrării radioactive (n.t.).

par foarte plauzibile, în lumina a ceea ce ştim acum. Unul este un ofiţer USAF de la baza aeriană Lockbourne, de lângă Columbus, Ohio (la circa 250 km vest de locul recuperării). Dimineaţa devreme, în ziua de 10 decembrie, la una din porţile puţin folosite, din spate, ale bazei a sosit un camion. El a fost unul dintre militarii care au asigurat paza permanentă a camionului, timp de câteva ore. Era un camion cu platformă, pe care o prelată uriaşă acoperea un obiect de o formă oarecum conică. I s-a spus să împuşte pe oricine ar încerca să se apropie! A fost eliberat la ora 7 dimineaţa, iar 30 de minute mai târziu camionul dispăruse. I s-a spus că fusese trimis la Wright Patterson.

Baza aeriană Wright Patterson, despre care se spune că ar găzdui şi alte OZN-uri prăbuşite, este alegerea firească pentru trimiterea acestui obiect recuperat, orice ar fi fost el. Baza, care găzduieşte Divizia de Tehnologii Străine (sau FTD), are facilităţile necesare pentru analizarea dispozitivului. De asemenea, întâmplarea face ca ea să se găsească la numai 300 de kilometri de Kecksburg. Iar Lockbourne se găseşte exact pe drumul dintre locul evenimentelor şi Wright Patterson şi pare logic să fi fost folosită drept un punct sigur de popas.

Celălalt martor este un antreprenor de construcţii, care a spus că, două zile mai târziu, pe 12 decembrie, i s-a cerut să aducă un lot de 6500 de cărămizi speciale lângă un hangar din interiorul bazei Wright Patterson. Acesta era bine păzit, dar el a reuşit să arunce o privire înăuntru, înainte de a fi dat afară de militarii înarmaţi. Era un obiect bine finisat, cam de 4 metri înălţime, în picioare, cu vârful acoperit cu o cupolă ca de paraşută, parţial îndepărtată. Câţiva oameni îmbrăcaţi în costume de protecţie contra radiaţiilor inspectau obiectul. Relatarea este similară cu cea a ofiţerului care vorbise despre oameni îmbrăcaţi în acelaşi mod care lucrau la nava de la Fort Riley, Kansas, câţiva ani mai înainte. Apoi, după ce a fost escortat afară din hangar, un gardian i-a spus că a văzut un obiect care o să fie cunoscut de toată lumea „cam peste 20 de ani". Din nefericire, este evident că nu prea e cazul.

1967
NEBUNIE DE VARĂ

Semne de avertisment apăruseră cu doi ani înainte, dar ele nu au împiedicat apariţia unuia din cele mai mari mistere ale tuturor timpurilor. Pe 13 septembrie 1965, poliţiştii din sudul Londrei a primit un apel neobişnuit de la muncitorii unei centrale electrice, care le cereau să se ducă pe malul Tamisei, aproape de tunelul Dartford. Motivul? În apa noroioasă se vedea o farfurie zburătoare (sau mai degrabă o farfurie *plutitoare*), prea departe de mal pentru a putea fi recuperată. Sosiţi la faţa locului, poliţiştii şi-au dat seama uluiţi că nu era o farsă. Era, într-adevăr, un obiect mare, conic, care plutea pe apă. Au trimis o patrulă să cerceteze zona, dar n-am găsit decât nişte tineri care se jucau de-a localizarea navelor prin copaci.

În cele din urmă, obiectul a fost adus la mal. Era un con de aluminiu, pe un schelet de lemn, înalt de cam 2 metri, care arăta ca o capsulă spaţială miniaturală. Pe el era inscripţia „HOR 25-2". După ce l-au deschis cu grijă, poliţiştii au descoperit înăuntru nişte tuburi de cauciuc care îi permiteau să plutească şi o notă care cerea ca obiectul să fie returnat studenţilor de la Colegiul Tehnic Regal de Aviaţie de la Farnborough. (Ironia soartei, Farnborough este locul în care au fost făcute, după spusele unor surse din RAF, cercetări secrete OZN, la mijlocul anilor '50, fiind deci echivalentul britanic al bazei Wright Patterson din America.) Mai târziu, Peter Mucci, preşedintele comitetului studenţesc (unul dintre tinerii găsiţi în copaci!) a venit şi a explicat că era o mică reprezentaţie, destinată obţinerii de fonduri. El şi alţi cinci studenţi aduseseră conul la râu în timpul nopţii cu ajutorul unui camion şi apoi aşteptaseră să vadă ce se întâmplă. Litera H venea de Herbert, porecla lor dată OZN-urilor, OR erau de la literele de la numerele de înmatriculare ale maşinilor din zona Farnborough, iar 25-2 reprezenta următoarea lor săptămână de serviciu – de la 25 septembrie la 2 octombrie.

Asemenea glume sunt mereu posibile, dar aceasta s-a jucat pe fundalul interesului privind misiunile spaţiale NASA ale vremii, ca şi pe cel al misterului OZN. Construcţia conului ar costa în zilele noastre cam 100 de lire sterline. A fost construit într-un garaj. Din fericire, poliţia a văzut partea nostimă a lucrurilor, iar studenţii au avut parte de toată publicitatea pe care şi-o doreau.

Doi ani mai târziu, valul OZN a lovit Marea Britanie cu furie. Impactul principal a avut loc în octombrie 1967, provocând dezbateri importante în Parlament; dar în săptămânile care îl precedaseră avusese avut loc o escaladare gradată a observațiilor. Discuțiile au fost reaprinse de încă o remarcabilă descoperire, atât de bizară, încât era improbabil să fie o farsă.

Îndată după ivirea zorilor, pe 4 septembrie 1967, un băiat din Clevedon, lângă Bristol, a descoperit pe un câmp un obiect straniu. Era o farfurie zburătoare clasică în toate privințele: formă de disc, diametru cam de 1,5 m, cenușie, imobilă. Aceasta a fost luată de poliție și înmânată inginerului-șef de la divizia de arme ghidate de la British Aerospace, care a recunoscut că este uluit. El a estimat că dacă e vorba de o farsă, atunci este o farsă scumpă: construirea unui astfel de disc ar costa, în banii de azi, cam 350 de lire sterline. Curând s-a dovedit că povestea nu se rezuma la această farfurioară: cinci obiecte identice au fost descoperite în întreg sudul Angliei!

Dispozitivele fuseseră găsite pe terenuri de golf sau pe câmpurile fermierilor. După cum s-a descoperit mai târziu, acestea au fost plasate pe o linie dreaptă lungă de 350 de kilometri, pe exact aceeași paralelă geografică. Ele fuseseră plasate de la Clevedon, în vest, până în insula Sheppey, aflată în estuarul Tamisei, în Kent. În fiecare loc, reacția a fost diferită. La Chippenham, în Wiltshire, a fost chemată echipa de artificieri care fusese la craterul de la Charlton. După ce au dat târcoale farfuriei o vreme, ei au dus-o la groapa de gunoi locală și au aruncat-o în aer. Aceasta a arătat în bună parte natura adevărată a navei spațiale, dar a fost mai degrabă o acțiune de prevenire, pripită.

La Welford a apărut și interesul USAF; un ofițer de informații a făcut fotografii, fără îndoială pentru a le trimite la Proiectul Blue Book, în Statele Unite. Chimiștii Ministerului de Interne au luat și ei cu mare precauție niște eșantioane dintr-un lichid care supura, mirosind a ouă clocite. Acestea au fost trimise la departamentul pentru război chimic, pentru un studiu aprofundat.

RAF a trimis în insula Sheppey un elicopter și a instituit în jurul locului un cordon militar, după care a transportat obiectul pe calea aerului la baza Manston, din Kent.

Dar nu s-a iscat panica în masă, în ciuda celor spuse de profeții apocalipsei, care susțin că dovada contactului cu extratereștrii va scoate

oamenii isterizați în stradă. Mai degrabă, afacerea a scos din case lumea din zonele rurale, în căutarea altor nave spațiale, deși în primele ore situația a fost luată foarte în serios, de parcă extratereștrii chiar ar fi aterizat în sudul Angliei. La Bromley, în Kent, OZN-ul a fost dus de polițiști la biroul de obiecte pierdute de la gară, unde a fost examinat de un expert de la Ministerul Apărării. Obiectul, ca și alte câteva, emitea un piuit, care la deschidere s-a dovedit a fi produs de un difuzor și un circuit electronic artizanal, alimentat de niște baterii.

Bineînțeles, adevărul a ieșit, treptat, la iveală. Obiectele fuseseră toate turnate din fibre de sticlă și erau foarte ușoare. Lichidul urât mirositor era un amestec de făină și apă. Fiecare farfurie costase mult mai puțin decât estimase expertul în arme ghidate (probabil cam 100 de lire sterline cu totul în prețurile de azi). Farfuriile fuseseră transportate cu mașina, după un plan coordonat, care a implicat cam 15 persoane. Dacă nu ați ghicit încă, a fost o nouă farsă bine pusă la punct de doi dintre studenții de la Farnborough care luaseră parte și la distracția din 1965. Totuși, de data asta efortul lor de a căuta surse de finanțare i-a costat mult mai scump. Deși din punct de vedere penal nu puteau fi urmăriți pentru nimic, ei au fost nevoiți să plătească o notă foarte încărcată, care cuprindea activitățile poliției, oamenilor de știință și ale militarilor din ziua aceea. Coordonatorul misiunii, Chris Southall, a recunoscut că el era convins că „farfuriile zburătoare vor ateriza cândva pe Pământ" și că exercițiul era destinat „să ofere puțină practică poliției și experților".

Din acest balamuc se pot extrage învățăminte prețioase. Deși s-a stabilit destul de repede că e vorba de o glumă – tipică pentru umorul britanic al vremii – ar fi putut foarte bine să nu fie așa. Reacția la o adevărată aterizare extraterestră nu poate să fie prea deosebită de cea de la această farsă. Se pune întrebarea cum ar fi putut să fie instituită o acoperire oficială a unei aterizări multiple.

Dacă s-ar fi întâmplat în Statele Unite, pentru USAF ar fi fost un „scenariu de coșmar", care ar fi reușit probabil să arunce cortina peste fapte. Faptul că povestea a apărut în mass-media din Marea Britanie la câteva minute după descoperire ridică serioase întrebări asupra viabilității unei acoperiri oficiale. Repetata ascundere de către autoritățile americane a navelor extraterestre pare cam improbabilă, după ce am avut de a face cu acest caz. De asemenea, dat fiind că un

grup de oameni hotărâți și cu voință au fost în stare să creeze o farsă de o calitate atât de bună doar ca să se distreze trebuie să-i determine pe oamenii de știință să nu mai susțină că un caz sau altul nu ar putea să fie o farsă, din cauza marii complexități sau a aparentei lipse a mobilului. Iar în Marea Britanie orice caz petrecut la începutul toamnei ar trebui urmărit cu ochii în patru la frățiile studențești!

6

ANII LINIȘTIȚI

Din cine-știe-ce motiv, anii '70 au fost ciudat de lipsiți de rapoarte ale unor prăbușiri OZN. Într-adevăr, au supraviețuit din acei ani doar două cazuri, legate între ele prin fire delicate. Acest lucru are mai multe explicații. Poate că pur și simplu nu s-au mai prăbușit OZN-uri. Sau poate că pur și simplu autoritățile și-au îmbunătățit tehnicile de ascundere a probelor. Un alt factor ar putea fi abandonarea de către USAF a studiului OZN-urilor în 1969, ceea ce ar putea duce și la scăderea interesului publicului pentru subiect pentru mai mult de un deceniu. Oricare ar fi explicația, deceniul respectiv se potrivește foarte bine cu descrierea de „deceniul liniștit".

Trebuie totuși remarcat că a apărut o altă distracție la orizont. Răpirile extraterestre și fenomenele colaterale. Poate că acestea au îndepărtat cercetătorii de la căutarea datelor despre recuperări de OZN-uri prăbușite, spre un domeniu care promitea rezultate mai spectaculoase. Să ne amintim că în cea mai mare parte a deceniului cuvântul *recuperare* era un cuvânt rușinos și că nimeni nu lua în serios prăbușirile OZN – nici măcar ufologii! Dar reculul a fost doar de scurtă durată. În perioada de după 1978, Legea privind libertatea informațiilor a permis să i se smulgă documente guvernului Statelor Unite, permițând deschiderea unor cazuri mai vechi. Curând, Len Stringfield și alții scotoceau de zor dosare, în căutarea unor martori ai marilor mușamalizări. Aceste eforturi au fost urmate

de publicarea, în 1980, a cărții *Incidentul Roswell*, de William Moore și Charles Berlitz, după care a început adevărata vânătoare de istorisiri cu OZN-uri prăbușite.

1974

NOAPTEA ÎN CARE A EXPLODAT MUNTELE

Prin anii 1975-80, familia prietenului meu avea o rulotă la Llandrillo, un sătuc de pe malul râului Dee, la jumătatea distanței dintre Corwen și Bala Lake, în Clwyd, în nordul Țării Galilor. Ne plăcea acolo, pentru că era foarte liniștit. Puteam merge acolo de la Chester cu motocicleta lui marca *Triumph* și să ne petrecem ziua plimbându-ne pe cărările din munții Berwyn sau odihnindu-ne la malul râului. Acolo am și redactat o parte din primele mele trei lucrări despre OZN-uri.

Îmi amintesc că odată am vizitat o cârciumioară din sat și am auzit acolo despre noaptea când a explodat muntele. Aceasta m-a intrigat și, deși localnicii nu erau prea comunicativi cu „străinii" din Anglia, un bătrân ne-a vorbit, pentru că eram totuși niște obișnuiți ai locului.

Evenimentul se petrecuse într-o iarnă rece de iarnă, în 1974. A fost un bubuit îngrozitor. Satul întreg l-a auzit și s-a gândit că a explodat ceva. Lumea a ieșit afară și a văzut lumini albastre și portocalii plutind în cerc în jurul lui Cader Bronwen, muntele care se ridică la răsărit de sat. Bătrânul mi-a spus că pentru câteva minute s-a auzit și un bâzâit ciudat, ca al unui roi de albine. L-am întrebat dacă a ieșit afară să vadă ce se întâmplă înainte de dispariția luminilor, dar mi-a răspuns că nu. Mai târziu, noaptea, li s-a spus că se prăbușise un avion și că guvernul avea situația sub control. Nu mi-am amintit de nici o prăbușire de avion în zonă, dar îmi erau familiare zborurile la joasă altitudine ale RAF deasupra campingului nostru, urmărind contururile văilor. Știam că zboară de la baza RAF Shawbury la cea din Shropshire. Probabil că unul din acestea avusese un accident.

Apoi bătrânul mi-a spus că nu avusese loc nici un accident aviatic. Li se spusese acest lucru ca să fie ținuți departe de munte. L-am întrebat ce vrea să spună, intrigată. El a zâmbit și mi-a spus: „Nimeni nu știe precis. Ne-au spus după aia că au crezut că e un meteorit, dar că n-au găsit nimic." Aceste cuvinte m-au făcut să-mi amintesc de o poveste care a ținut scurt timp prima pagină în presă, cu câțiva ani înainte. Nu

făcusem niciodată legătura cu Llandrillo, știind că în nordul Țării Galilor nu se întâmplase nimic.

După aceea, am cercetat puțin cazul, dar nimeni nu a dorit să vorbească cu mine. Ca să fiu sinceră, la vremea aceea nu am prea luat cazul în serios; aveam să fiu supărată pe mine însămi că fusesem la fel de oarbă cu tot restul lumii. Totul în această afacere indică un nou Kecksburg (a se vedea capitolul respectiv) și apar tot mai multe dovezi că acesta este cel mai bun exemplu de recuperare OZN din Marea Britanie.

Imediat după incident au apărut mai multe relatări în presa locală și chiar în câteva ziare naționale. Știrea a ajuns și la TV, chiar în noaptea în care s-a produs evenimentul (23 ianuarie 1974) și în presa națională de a doua zi. Ceea ce urmează este rezumarea a diferite rapoarte, inclusiv unele la primă mână obținute de Tony Pace (astronom de la BUFORA) și Eileen Buckle, pe vremea aceea secretară la revista *FSR*. La vremea aceea, toată lumea părea să creadă că a fost un bolid; drept care, nu s-a făcut nimic în plus față de căutarea de resturi materiale.

La câteva minute după 8:30 seara, a avut loc o explozie uriașă. Din diferite relatări, aceasta a precedat (unii spun că cu două-trei minute) o scuturare violentă a pământului, ca un cutremur de intensitate medie – obiectele căzând de pe rafturi. A fost afectată doar o mică suprafață. În nordul Țării Galilor, cutremurele sunt ceva obișnuit. Falia instabilă Bala trece prin nordul Țării Galilor. Toate cutremurele sunt slabe, dar localnicii le simt.

Dacă explozia a avut loc înaintea cutremurului, cum spun toate relatările, atunci avem a face cu un lucru interesant. Acesta sugerează că a existat un bang sonic, o undă de șoc produsă de un obiect care a atins muntele cu o viteză foarte mare, cauzând cutremurul. Desigur, obiectul ar fi putut fi o navă spațială, un avion, sau un meteorit.

Probele clare ale cutremurului le-am obținut de la departamentul de seismologie al Universității din Edinburgh. Înregistrarea s-a făcut la 8:39 seara. S-a presupus imediat că e vorba de un cutremur banal și, în virtutea capacității de măsurare care se întinde cam la 400 de kilometri, s-a stabilit că focarul se află în zona Bala.

Rapoartele privitoare la lumini sunt încurcate, pentru că la 9:58 seara un bolid foarte strălucitor (sau cel puțin asta cred astronomii că a fost) chiar a traversat cerul britanic dinspre est, pe deasupra nordului

Țării Galilor, unde a fost văzut de oamenii încă aflați afară după explozie și cutremur. Rapoartele ulterioare au avut tendința de a concentra toate cele trei evenimente într-unul singur, iar bolidul de foc a fost considerat în mod eronat ca fiind în coincidență cu celelalte două. De exemplu, garda de coastă de la Holyhead, Anglesey, a văzut obiectul și l-a descris ca pe un mormoloc uriaș din care ieșeau flăcări, ceea ce se potrivește cu diagnosticul de meteorit. Pentru noaptea aceea s-ar fi putut invoca și vechea explicație cu resturile unui satelit, dar nu a avut loc nici o reintrare în atmosferă.

Luminile de pe munte erau diferite, dar au fost neglijate, în favoarea lucrului mai spectaculos de pe cer. Este păcat, pentru că ele erau în mod sigur legate de ceea ce a lovit muntele. Tony Pace a făcut în mod inteligent distincția dintre cele două fenomene luminoase și a tras concluzia că sunt independente unul de altul, așa că chiar în septembrie 1974 a putut să sugereze că sclipirile de pe Cader Bronwen erau „acel fenomen electric atât de puțin cunoscut asociat cu mișcările telurice – acele stranii lumini de cutremur".

Eileen Buckle era mai deschisă la ideea unui OZN și a asociat un număr de observații OZN din cele trei zile care au precedat explozia pentru a-și sprijini teoria, inclusiv una la Durham, la 240 de kilometri nord-est de Bala. Dar în final și ea a trebuit să recunoască că nimeni nu știe ce s-a întâmplat.

Desigur, cel mai curios lucru din toate este conținut de relatările din presa de pe 24 ianuarie (susținute și de bătrânul din cârciuma satului, ani de zile după aceea) că autoritățile au acționat foarte rapid. Poliția a primit apeluri care raportau prăbușirea unui avion (prima variantă auzită de săteni), dar verificările la RAF (se pare la baza Valley) au dus la concluzia că a fost un meteorit. Cu toate acestea, reacția a fost remarcabil de promptă. Muntele a fost încercuit cu un cordon, iar la fața locului a urcat o echipă a poliției, urmată de experții RAF într-un elicopter. Apoi nimeni nu a mai avut voie în zonă, nici măcar poliția. Dat fiind că zona este dintre cele mai nepopulate din întregul Regat Unit, această precauțiune ar putea să pară exagerată. Iar restricția a rămas în vigoare câteva zile.

Mass-media nu a urmărit deloc acest aspect. RAF a declarat că era în căutarea resturilor meteoritului prăbușit, apoi că nu a găsit nimic. Punct. Dar acum, privind retrospectiv, pare ciudat că RAF s-a ostenit

atâta să protejeze o zonă în care oricum nu prea avea cine să se aventureze. Şi este greu de crezut că ar fi cheltuit atâta timp şi bani ca să găsească o bucată de piatră. Nu. Reacţia aceasta arată că este vorba de ceva mai mult decât un meteorit ajuns pe munte. Sugerează că este vorba de ceva ce RAF – spre deosebire de echipele de salvare ale poliţiei, care au fost trimise acasă – avea tot interesul să ţină secret.

În 1981, Paul Devereux şi-a amintit de caz în timp ce aduna date pentru volumul său epic *Earthlights*, în care afirmă că multe OZN-uri sunt produsul energiilor eliberate de faliile active. Bineînţeles că a considerat că respectivul caz este un bun exemplu pentru teoria sa. Devereux notează că luminile văzute de localnici erau centrate pe Masa lui Arthur, un deluşor de pe versantul dinspre Llandrillo al lui Cader Bronwen. Acolo se află, în mijlocul unor mlaştini, o interesantă piatră circulară. Aceasta se potriveşte cu ipoteza lui, pentru că el vede o relaţie între aceste străvechi locuri de cult şi energiile încătuşate în roci. Probabil că strămoşii zeificau locurile în care aveau loc apariţiile acestor vedenii, construind acolo cercuri ceremoniale. Unul din cercetătorii lui Devereux a descoperit că în noaptea aceea de ianuarie din 1974 a fost o abundenţă de mingi de foc. El vorbeşte despre o lumină albă deasupra insulei Man şi multe mingi luminoase pe cerul de deasupra Canalului Bristol. Mai aproape de Bala, oamenii vorbeau de „lumini ca-nişte discuri roşii, care înconjurau muntele". Totuşi, cea mai importantă este descoperirea lui, făcută cu ajutorul lui Keith Critchlow, că la câteva zile după incident – după plecarea RAF – doi oameni de ştiinţă au vizitat cercul de pietre, pentru o verificare de rutină. Ei au descoperit în zonă un nivel neobişnuit de înalt al radiaţiilor. Acesta este cu certitudine primul indiciu evident că acolo chiar s-a prăbuşit ceva. Desigur, ne putem gândi la un avion care s-a prăbuşit cu o bombă nucleară la bord. Aceasta ar fi justificat, fără îndoială, importanta operaţie de muşamalizare efectuată de RAF.

În 1985, am fost invitată împreună cu Peter Hough să vorbim la clubul ofiţerilor de la RAF Shawbury. Erau prezenţi mulţi reprezentanţi ai aviaţiei cu grade foarte înalte, dintre care unul ne-a spus că venise de la RAF Valley cu un avion particular numai ca să ne asculte. După aceea, toată lumea s-a destins şi s-a vorbit despre incidente OZN, inclusiv o vizualizare radar lângă Nottingham, în aprilie trecut, care fusese ţinută într-un secret strict. La singura mea menţionare a afacerii Llandrillo, s-a

lăsat o tăcere de câteva secunde, urmată de o rapidă schimbare a subiectului. Poate că nu a fost nimic, dar mie mi s-a părut ciudat.

Între timp toată lumea a uitat de Llandrillo – inclusiv ufologii. Eu am primit mai târziu un vraf de materiale datând de la sfârșitul anilor '70, în care cazul era luat foarte în serios. Materialul provenea de la o curioasă organizație care se numea APEN (*Aerial Phenomena Enquiry Network* – Rețeaua de Cercetare a Fenomenelor Aeriene). Nu și-a dat niciodată adresa și a folosit în contacte numai pseudonime, dar a dat multora de lucru în domeniul OZN între 1974 și 1981, când a dispărut de pe scenă. A mai avut o apariție scurtă în timpul afacerii Bentwaters/Woodbridge din 1983-84 , iar după aceea a dispărut din nou.

Am scris mult despre APEN într-o serie de articole pentru *The Unknown*, în 1986. Nimeni nu a reușit să descopere adevărata lor identitate. Singura ocazie când APEN a discutat o situație OZN a fost în legătură cu afacerea Llandrillo. Mai întâi a fost o scrisoare pe care am primit-o în primăvara lui 1974, atât de evazivă, încât abia acum, retrospectiv, îmi dau seama ce au vrut să spună. APEN folosea adesea cimilituri, cum ar fi o scrisoare care spunea: „Cod 7A=Caz Nr 174L 74-71/349 ST Clasificare acum=Jasmine=data de autorizare 02 decembrie 1974. Toate unitățile interesate să coopereze cu [Randles] în privința incidentului până la noi ordine".

În cele din urmă, APEN a promis detalii legate de ceea ce numea acum „aterizarea din nordul Țării Galilor", după ce au renunțat la „Northern Control" (folosirea unor nume fictive, a metodelor birocratice perverse, a unor ștampile personalizate etc. erau tactici comune ale APEN). Se foloseau de slăbiciuni omenești, pe care le depistau nu se știe cum și apoi deschideau o adevărată cutie a Pandorei care incrimina oameni nevinovați... dar asta e altă poveste!

După câteva alte starturi false (inclusiv promisiuni privitoare la un „Raport microbiologic" al cazului, care nu a sosit niciodată), mi-a parvenit un dosar de șase pagini, pe aceeași cale a coletelor anonime. Era expediat cu aprobarea „Comandantului suprem" al APEN – un anume J.T. Anderson – american, pare-se (vocea lui apărând pe mesajele ulterioare pe bandă). Am remarcat că Anderson folosea datarea 04.12 pentru 4 decembrie, după obiceiul britanic, în timp ce americanii ar scrie în mod obișnuit 12.04 pentru indicarea aceleiași date. Raportul în sine se declară un preambul scris la fața locului trimis

prin telex de unitatea secretă APEN aflată pe teren. Este datat 24 ianuarie 1974 (ziua de după prăbușire) și se referă la loc ca la Llan – restul literelor fiind înnegrite. Jumătate din satele din Țara Galilor încep cu acest prefix, dar este clar că se referă la afacerea Llandrillo, pe atunci uitată (și pentru cei mai mulți lipsită de interes). Este interesant și amănuntul că pentru mass-media Bala avea tendința de a atrage atenția, fiind orașul cât-de-cât mai mare situat aproape de locul prăbușirii; nu și pentru APEN.

Relatarea, scrisă în stilul bombastic obișnuit, aparține domnului W, un martor despre care se dau informații detaliate. Presupunând că domnul W există, avem a de face într-adevăr cu un dosar de caz foarte impresionant. Am păstrat intenționat în afara prezentei cărți unele detalii despre el. Pot să spun doar că era un fost ofițer al armatei, care locuia pe versantul muntelui, într-o cabană izolată; dar tot ce aveam să aflu ulterior despre el se potrivea cu cele din dosarul APEN. La vremea aceea nu era o persoană cunoscută, nici măcar pentru ufologi.

Relatarea susține că un OZN – „discoid, cu cupolă și tren de aterizare în trepied, 4 hublouri, 200 de picioare (61 m) pe 50 de picioare (15 m) mărime și metalic lustruit" – coborâse pe „dealul cunoscut de localnici sub numele de munte" (așa și este). Agentul de teren credea că este „un contact (aproape dovedit)" și sugera „hipnoză temporală regresivă", care în 1974 nu fusese folosită în Marea Britanie la nici un caz. Ofițerul de teren cerea echipament suplimentar pentru a merge la locul aterizării, inclusiv „un Landrover (cu garda la sol joasă), teodolit, stroboscop, senzori în infraroșu/ultraviolet și cinci radiouri portabile". Erau ceruți încă patru investigatori, inclusiv o femeie. Cercetări OZN de tip James Bond, cu 349 de „agenți" mereu gata de acțiune pare ceva absurd, dar și mai fantastic sună afirmația că extratereștrii din nava aterizată/prăbușită i-au spus domnului W să contacteze numai și numai pe APEN. Ba chiar i-au dat și un număr de telefon pentru aceasta!

Evident, cea mai plauzibilă explicație este că totul este o farsă bine regizată. Totuși, persistența de-a lungul atâtor ani și natura curioasă a documentelor constituie o serioasă provocare. Mai mult, este curios că în cei șapte ani de comunicări singurul caz tratat serios de APEN a fost unul care, privit retrospectiv, pare să fie mult mai important decât oricare altul. Într-adevăr, este greu de ignorat faptul că APEN pare să posede date credibile despre acest caz (ca și capacități care par absurde

de urmărire și de susținere a lui) la o vreme când lumea nu știa nimic – și îi păsa chiar mai puțin – despre ce se întâmplase.

De asemenea, faptul că singura dată când APEN a mai ieșit la suprafață a fost în timpul afacerii Bentwaters – singurul caz care rivalizează cu Llandrillo în ultimul sfert de secol ca importanță militară, în Regatul Unit – este și el de remarcat. Din nou, APEN s-a interesat de caz înainte ca majoritatea ozenologilor să-i înțeleagă importanța. Am fost invitată la întâlniri clandestine, în locuri dubioase, noaptea târziu, la care, ca să fiu sinceră – dată fiind reputația APEN – am refuzat să mă prezint.

La aproape 20 de ani după aceea, o cercetătoare OZN cu adevărat pasionată, Margaret Fry, a fost în măsură să audă prima mărturie directă asupra acestui dramatic eveniment. „Pensionându-se", ca s-a mutat într-un sat cam la 20 de mile de zonă. În urma aparițiilor ei la TV și a unor lecturi la un colegiu local în 1993, ea a fost contactată de câțiva martori direcți în legătură cu afacerea încă neintrată în discuții. O femeie lucrase la un hotel din Bala în ianuarie 1974. Ea își amintea de cutremur foarte bine, pentru că obiectele de pe rafturi căzuseră, iar sticlele se spărseseră. De asemenea, auzise și explozia. A descris cum poliția și armata au blocat singurul drum practicabil către munții Berwyn dinspre Bala și speculațiile legate de aceasta. Dar, poate cel mai interesant amănunt, ea a spus că peste o zi la hotel a sosit un grup de oameni ciudați, care au stat câteva zile. Aceștia au făcut excursii pe munte, dar au evitat toate întrebările despre ce făceau ei acolo. Acești oameni nu erau localnici și au fost remarcați pentru că au umplut hotelul într-o perioadă a anului când acesta era în mod normal aproape gol.

O altă femeie, pe când vorbea despre altceva, i-a spus lui Margaret că ea și fratele ei îl duseseră pe tatăl lor în vizită la rude, în satul Llanderfel, aflat la jumătatea distanței dintre Llandrillo și Bala, în „iarna lui '74". Plecând noaptea târziu, ei au zărit o licărire portocalie pe vârfurile munților Berwyn, aflați la vest. Pentru a ajunge acasă, trebuia să meargă pe lângă munte și au fost surprinși să vadă multe mașini la capătul unui drum care o lua printre dealuri. Au încercat să meargă pe acel drum, dar au fost imediat deturnați de un grup de soldați. Au auzit vorbindu-se de un OZN.

O poveste aproape identică i-a spus lui Margaret o tânără care lucra la un atelier tipografic din Wrexham, care a copiat pentru ea un dosar OZN (nelegat de incident). Tânăra i-a spus că mama ei văzuse o lumină

clipitoare pe munții Berwyn în ianuarie 1974. A încercat să se apropie, dar a fost împiedicată de militari. Din păcate, în ciuda repetatelor cereri, mama tinerei a refuzat să discute cu Margaret despre aceasta.

Dar cea mai interesantă relatare aparține unei surori medicale care locuia la Llanderfel. Aceasta și-a amintit că în noaptea cu explozia și cu cutremurul i s-a telefonat de la sediul poliției din Colwyn Bay și i s-a cerut să se ducă la locul prăbușirii unui avion, aproape de casa ei. Și-a luat trusa medicală și, deoarece nu avea pe nimeni care să stea cu fiicele ei adolescente, le-a luat și pe ele la locul descris de poliție. A luat-o pe drumul B4391, de la Bala la Llangyong, care trece prin sudul zonei Cader Bronwen. Nu erau alte mașini pe șosea, pentru că era în jurul orei 10, într-o noapte de iarnă. A luat-o pe drumeagul care ducea spre munte și s-a apropiat foarte mult de ceva așezat pe sol și care „m-a speriat de moarte". A descris obiectul ca fiind „cât se poate de intact"; era evident că nu se prăbușise, cel puțin nu în felul în care s-ar fi lovit un avion de versantul muntelui. Era foarte mare, circular și emana o lumină pulsatorie portocalie. Sora și fiicele ei au stat la câteva sute de metri de obiect cam 10 minute și nu exista nici o posibilitate de eroare. Era categoric un OZN. Poliția și militarii, care fuseseră chiar mai aproape de obiect, au trecut de ea în coborâre. Ea le-a explicat de ce se află acolo și a întrebat ce se întâmplă. Nimeni nu i-a răspuns la întrebări, ci doar i s-a spus că trebuie să plece. Au escortat-o până la drumul principal. Fiindu-i teamă pentru securitatea fiicelor ei, nu a ripostat și a plecat. Până astăzi se întreabă ce a văzut acolo. Timp de câteva zile, drumul a fost închis. A auzit de plângerile unor oieri, care nu au fost lăsați să meargă să-și vadă de turme, ceea ce i-a înfuriat foarte tare. Ea este categorică atunci când declară că a existat o operație masivă de acoperire a incidentului încă neclarificat petrecut pe acel vârf de deal pleșuv. Faptele sugerează că are dreptate. Martorii nu sunt anonimi, dar am decis să-i protejez de intruziuni nedorite. Faptul că Margaret Fry a găsit acești oameni din întâmplare mă duce la gândul că un efort concertat în această parte izolată a Țării Galilor ar fi foarte fructuos. Cine știe câți alți martori ar mai putea adăuga noi piese mozaicului? S-ar putea să nu fie prea târziu ca să aflăm ce s-a întâmplat în realitate în noaptea în care a explodat muntele.

1977
FARFURIE ZBURĂTOARE DEASUPRA LUI VICTOR ALERT

NATO are multe baze strategice în Europa, inclusiv cea de la Aviano, din nord-estul Italiei. În primele ore ale lui iulie 1977, aceasta a fost scena încă unei întâlniri apropiate cu militarii.

Cazul a fost investigat de Antonio Chiumiento, de la grupul OZN numit CUN, care trăiește aproape de baza NATO. Dar nu a fost o istorie ușor de urmărit, pentru că oficial nu s-a întâmplat nimic. Dar, în același timp, a fost o poveste pe care autoritățile nu au putut-o ascunde complet, iar zvonurile au ajuns la Chiumiento din diverse surse. Apoi au început să apară și martori oculari. O sursă esențială a fost un ofițer al Forțelor Aeriene Italiene, care a acționat ca intermediar și a vorbit cu alte persoane de la bază implicate, transmițând în secret informațiile lui Chiumiento.

Pe 1 iulie 1977, baza sistase zborurile, pentru că se pregătea o paradă importantă. Dar pe la trei noaptea o sentinelă de la USAF a zărit ceva straniu exact deasupra a ceea ce se numea „Victor Alert", un hangar bine păzit, care găzduia două avioane reactoare care aveau nevoie de o protecție specială. Obiectul arăta ca o sfârleză, cu un diametru de circa 45 de metri, și plana sfidător deasupra hangarului. Pe partea superioară avea o cupolă. În timp ce se rotea, OZN-ul emitea lumini albe, roșii și verzi și un bâzâit greu ca un murmur sau un roi uriaș de albine.

Pentru că era ceva grav și legat și de securitatea avioanelor, sentinela a raportat imediat evenimentul. A sosit comandantul bazei, iar un detașament mare de militari a fost trimis în hangar. Zona a fost înconjurată, apoi cercetată. A fost chemat și ofițerul radar, învoit din lipsă de zboruri programate. Se pare că a reușit să prindă obiectul pe ecran spre sfârșitul prezenței acestuia, deși anterior baza suferise o dramatică pană de electricitate: era ca și cum OZN-ul voia să-și demonstreze superioritatea tehnologică față de forțele NATO ignorând atât de sfidător zona de securitate strictă.

Conform surselor lui Chiumiento de la baza aeriană, a fost anunțat inclusiv cartierul general al NATO de la Bruxelles, într-atât de serioasă a fost considerată problema. Deși afacerea nu a fost deloc menționată

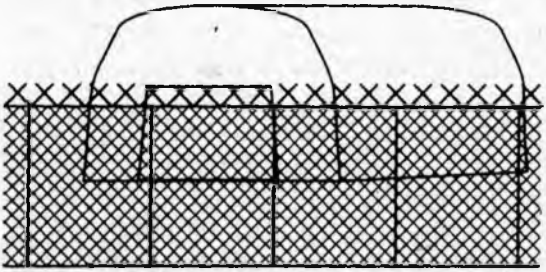

OZN-ul de deasupra bazei NATO de la Aviano, Italia.

în mass-media, investigațiile din jurul bazei Aviano au arătat că și oamenii din afara bazei văzuseră ceva în noaptea aceea.

Benito Manfre, paznic de noapte la Castello d'Aviano care își terminase tura, a spus că a fost trezit de câinele lui ciobănesc în miez de noapte. Ieșind afară cu pistolul în mână să vadă ce se întâmplă, Manfre a văzut că baza NATO aflată în apropiere se scufundă brusc în întuneric. Dar un loc (despre care Manfre nu știa pe vremea aceea că era zona Victor Alert) avea deasupra lui un obiect masiv, care aproape îl atingea. Câinele a continuat să latre furios, deși Manfre nu auzea nici un zgomot venind de la OZN. După câteva minute a văzut obiectul zburând peste munți. La vreo 10 secunde după ce a urcat la cer, baza s-a luminat din nou, iar câinele ciobănesc s-a oprit din lătrat.

Desigur, nu este nici prăbușire, nici o recuperare în sensul acceptat al cuvântului, dar merită amintit, pentru că pare să fie un caz standard: intrarea în confruntare directă cu militarii, în spațiul aerian strict interzis. Întrebați despre eveniment de investigatori, oamenii USAF nici măcar nu au încercat să nege. Nu au comentat nici întreruperea energiei electrice, ci doar au spus că respectiva întâlnire care a durat cam o oră a fost o percepere greșită a lunii care străluceа printr-un nor aflat la joasă altitudine. Nu mai e cazul să spun că Chiumiento a găsit această concluzie greu digerabilă.

1979
VÂNĂTOARE AERIANĂ PRIN TREI COMITATE

Pe 24 februarie 1979, telefonul a început să sune în miez de noapte. Eram sunată de Mike Sacks, croitor din estul comitatului Lancashire, care obținuse numărul meu de la Centrul Spațial Jordell Bank. Voia să-mi descrie ceva ce tocmai i se întâmplase.

Mike și soția sa erau treji la o oră târzie, îngrijindu-și băiatul care avea amigdalită, când pe fereastră s-a putut vedea un obiect uimitor, scăldat într-o lumină portocalie. Acesta a luminat camera, coborând încet și tăcut din cer spre Rossendale Valley – o zonă rurală, deluroasă, cam la 30 de kilometri nord de Manchester și atât de bogată în observații, încât localnicii îi spuneau „Aleea OZN". Mike și soția lui au văzut cum lumina plonjează, apoi stă nemișcată pe cer și schimbă instantaneu cursul. Lumina a dispărut și a lăsat să se vadă o suprastructură care conținea un arc albastru luminos și trei inele roșii sub acesta. Obiectul a căzut la pământ. Mike și-a dat cu părerea că a căzut într-o carieră dezafectată dintre Stecksteads și Bacup, aflată în spatele casei sale. Cunoșteam bine zona, fiind născută și crescută chiar în Stacksteads. Cei 8 kilometri dintre oraș și Todmorden, exact pe granița cu Yorkshire, erau de obicei ticsiți cu observații OZN, incluzând și cel mai faimos incident al zonei: aventura spațială a ofițerului de poliție Alan Godfrey, din 1980.

„Aterizarea/prăbușirea" de la Stacksteads avusese loc imediat după ora două noaptea. Iar Mike m-a sunat la scurt timp după aceea. Mi-a spus că se duce să ia aparatul foto de la fratele lui, lăsându-și soția să supravegheze cariera. OZN-ul nu a ieșit. Nu am putut face mare lucru, aflându-mă la 50 de kilometri și fără mașină. Am regretat tot restul vieții acest lucru.

Pe la 2:45, Mike s-a dus la carieră cu aparatul cu film nou, sperând să găsească o dovadă a existenței OZN-ului. Era convins că se află acolo. Dar cariera părea să fie goală. Mike se afla într-o stare ciudată. Mai târziu a spus că a văzut un șir de ferestre pe pământ și o voce stranie îi repeta în minte: „Porta-cabin... Porta-cabin [rulotă]", asigurându-l parcă de faptul că ferestrele respective sunt cât se poate de normale, nu sunt mare lucru. Dar la venirea zorilor, s-a dus iar la carieră și și-a

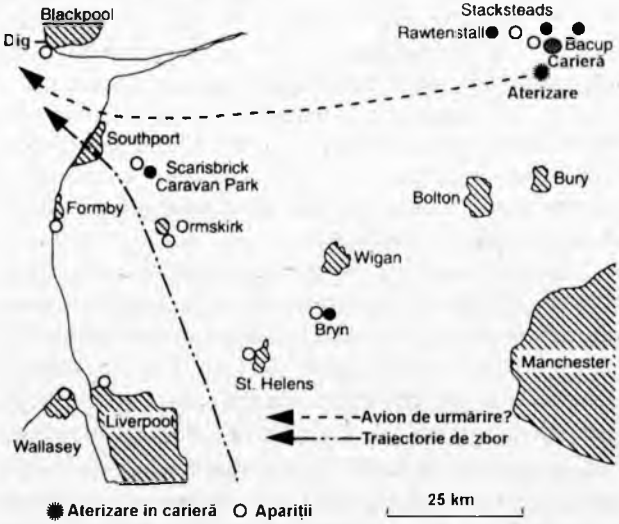

Hartă care arată traiectoria din februarie 1979 a unui obiect deasupra nord-vestului Angliei.

dat seama că nu există nici o căsuță portabilă din acelea pentru muncitori în toată cariera. Și nu se găsea nimic care să explice ce văzuse.

Dar Mike nu fusese singur în prima sa vizită în carieră. În timp ce intra, a văzut două siluete în întuneric, cu lanternele aprinse: polițiști care se aventuraseră și ei pe pantele riscante din carieră. Intervievați mai târziu, ei au arătat că pe la 2:40, în timp ce Mike se îndrepta spre carieră, ei se întorceau din patrularea de-a lungul drumului care urma valea între Bacup și Rawtenstall. Deasupra lor a apărut o lumină stranie, strălucitoare, care apoi a dispărut peste dealurile aflate la vest. Nu au avut impresia că ar avea probleme sau că s-ar pregăti să aterizeze, dar, fără să știe de ce, s-au hotărât să părăsească mașina și să meargă pe jos spre versantul deluros izolat.

Acesta ar fi putut fi sfârșitul poveștii, dacă evenimentele din Rossendale ar fi fost singurele – deși Mike Sacks a mai găsit alte persoane care văzuseră ceva în noaptea aceea în vale, cum ar fi fermierul Alf Kyme, care se găsea afară cu o vacă gestantă și care, împreună cu câțiva angajați, văzuse un obiect masiv în formă de cupolă, înconjurat la partea inferioară de inele roșii și care căzuse în carieră. Dar povestea a continuat, mai la vest. Într-adevăr, relatări mai apăreau și la 15 ani după evenimente. Surse independente spun că între 2:40 și 2:50

noaptea s-a văzut o sferă luminoasă portocalie. Nici una din relatări nu a descris structura tăcută văzută cu 45 de minute înainte de Mike și de soția lui – unele s-au referit chiar la un zgomot greu, ca un muget.

Un pompier care lucra noaptea ca taximetrist se afla la Bryn, în apropiere de Wigan, transportând o pasageră. El a încercat să urmărească obiectul în drumul spre vest, dar l-a pierdut. O mașină de poliție din St. Helens a avut o întâlnire similară. Mai aproape de coastă, la Ormskirk, un cuplu de amorezi a trebuit să sară din mașină, temându-se să nu fi luat foc, atunci când interiorul s-a luminat în portocaliu. Deasupra lor se afla sfera de foc, care se îndrepta spre nord-vest. Dar cel mai dramatic episod a fost la un parking de rulote din Scarisbrick, oraș de coastă aflat lângă Southport. Acolo, ocupanții au fost sculați din pat de zăngăneala ușilor și a ferestrelor și pe deasupra lor a trecut, la foarte mică altitudine, o sferă de foc urlătoare. Parlamentarul local, Robert Kilroy-Silk, a văzut relatările și a decis să acționeze.

Mai întâi, CAA (Autoritatea Aeriană Civilă) a spus că este foarte limpede că mingea de foc care aproape că a distrus parkingul de rulote nu era altceva decât un avion cu reacție care folosea postarderea pentru a accelera rapid. Acest lucru nu ar fi trebuit să se întâmple deasupra unei zone locuite cu trafic civil intens, dar ar fi putut să se întâmple accidental. Dar ulterior CAA avea să-și retragă sugestia. Ministerul Apărării și-a făcut publică poziția într-un document scris, o capodoperă a ambiguității. Se confirma că avusese loc un „exercițiu special" al USAF, cu reactoare F-111 pornite de la Upper Heyford, din Oxfordshire; dar s-a ferit să spună clar că vina ar aparține unui avion USAF, lăsând pe cei mai mulți să tragă singuri concluzia. Bănuiesc că Kilroy-Silk s-a mulțumit cu atâta, căci, la urma-urmei, pagubele nu fuseseră prea mari. Nu a mai insistat. Totuși, ufologii nu se mulțumeau cu această explicație.

Colonelul Shrihofer, comandantul bazei de la Upper Heyford, a fost foarte direct. El s-a uitat în registrele sale și a spus: „Categoric, nu au fost F-111 – o declar oficial!" Această declarație fermă a fost prezentată Ministerului Apărării, care a spus că da, există „zone de evitare", cum ar fi acelea în care au avut loc observațiile; acolo nu se zboară la joasă altitudine: alt mod de a evita un răspuns clar. După o presiune continuă, ministerul a înghițit gălușca și mi-a scris despre ideea cu postarderea care ar fi cauzat observațiile: „În mod clar, sugestia noastră a fost eronată. Dar niciodată nu a fost prezentată cu titlu de

explicație." Evident, când sursele oficiale evită întrebările, ba chiar încearcă să-ți arunce cu praf în ochi, asta înseamnă că chiar s-a întâmplat ceva care trebuie să rămână ascuns. Probabil că au răsuflat ușurați când un parlamentar de statura lui Kilroy-Silk nu a avut destule fapte cu care să-i preseze mai tare în afacerea aceasta, pentru că le-ar fi afectat serios eforturile de acoperire.

Dar ce acoperea Ministerul Apărării? Înainte să întocmesc primul meu raport asupra cazului, am primit o scrisoare de la un paznic de la docul central din Blackpool, care nu avea cunoștință despre celelalte observații. Acesta mi-a relatat ce văzuse, dar nu am fost în măsură să-i cer detalii până când ne-am întâlnit în mai 1994 din întâmplare și am profitat de ocazie ca să sap mai mult.

Fusese de serviciu în jurul lui 2:45 (în scrisoare scrisese 3:15, dar era o greșeală pe care mi-a explicat-o când ne-am întâlnit: „Am fost uluit că știați ora precisă. Asta m-a convins că chiar s-a întâmplat ceva.") El a simțit brusc ceva ca un vânt cald și puternic, lucru care iarna nu este neobișnuit. Apoi a trecut pe deasupra lui un urlet și s-a grăbit să vadă ce este. Zgomotul se datora unui reactor aflat la sud, care urmărea spre nord-vest, peste Marea Irlandei, un obiect ca o minge portocalie. S-a gândit că nu este un avion, căci sunetul era separat de el, dar că ar fi putut fi postcombustia reactorului. Sau ar fi putut fi un OZN. Gardianul a remarcat și mirosul ciudat, ca al unui arc electric, sau al unei concentrații mari de ozon (care de obicei rezultă din ionizarea atmosferei de la câmpul electric asociat cu un OZN). Paznicul mi-a dat un timp eronat din cauza a ceea ce s-a întâmplat după aceea. A stat afară, gândindu-se la ce va scrie în raport. Nici mingea portocalie și nici avionul nu s-au întors. Dar, pe la 3:15, el a văzut încă un lucru ciudat: o serie de lumini albe ridicându-se din mare, la sud, la cel puțin 1,5 km de țărm. Păreau să fie separate, dar la unison, cam o jumătate de duzină cu totul. Au urcat în spirală și au dispărut. Paznicul petrecuse mulți ani în locul acela, dar nu a văzut nimic asemănător nici înainte, nici după. Combinarea celor două evenimente pe parcursul a numai o jumătate de oră i-a sugerat că ele sunt legate.

Punând împreună tot ce se știe despre acest caz, se poate extrage un scenariu foarte interesant. Mike Sacks și soția lui, fermierul și ceilalți din Rossendale menționează un obiect clar structurat, care a căzut în cariera Stacksteads pe la 2 noaptea. Obiectul nu a fost văzut plecând,

dacă nu cumva exact asta au văzut 35 de minute mai târziu cei doi polițiști și Mike, care au fost cumva „convinși" să nu-și amintească; dacă așa au stat lucrurile, obiectul a plecat spre vest. Între 2:40 și 2:50, un obiect care semăna cu un reactor în postcombustie încalcă toate regulile și zboară peste Lancashire și Merseyside de la sud, pe o traiectorie de interceptare a ceea ce părăsise cariera. Pare o presupunere plauzibilă că exact așa s-a întâmplat. RAF și USAF (sau amândouă) au știut ce s-a întâmplat la cariera Stacksteads și a fost trimis în grabă un reactor la viteză maximă pentru interceptarea pe cursul spre vest al OZN-ului. Iar parkingul de rulote de la Scarisbrick s-a întâmplat să fie în drum. Paznicul din Blackpool se pare că a văzut reactorul repezindu-se spre ținta radar deasupra Mării Irlandei. Dar a prins-o? S-ar putea să fim nevoiți să așteptăm până în anul 2009, când „regula celor 30 de ani" care protejează documentele oficiale ne va permite să aflăm.

Pe de altă parte, să se fi ascuns OZN-ul în mare, pentru a evita captura? Ar fi fascinant ca paznicul asta să fi văzut o jumătate de oră mai târziu: straniul aparat plecând în sfârșit, când coasta era liberă.

7

CONSPIRAȚII COSMICE

În anii '80, pe măsură ce noi documente erau date publicității, grație legii privind libertatea informațiilor din Statele Unite, se mărea și neîncrederea față de ceea ce știe cu adevărat guvernul.

Oficial, guvernul încetase să se mai intereseze de OZN-uri din 1969, când a închis Proiectul Blue Book. Dar documentele relevau o cu totul altă poveste. Un raport al unui ofițer american de prim rang (generalul de brigadă C. Bolender) din 1969 se referea la încheierea Proiectului Blue Book. Se arăta acolo că în dosarele Blue Book nu apăruseră niciodată cazurile importante (cele care afectau securitatea națională). Acestea erau evident tratate în altă parte, activitate care putea foarte bine să continue, deși publicului i se spusese contrariul.

De asemenea, și CIA a scos de secret documente care arătau că între aprilie și iulie 1976 – și probabil și după aceea – a avut oameni de la departamentul de analize științifice care lucrau la date OZN și foloseau drept sursă „supravegherea canalelor de raportare a OZN-urilor". CIA părea să se intereseze de tehnologia și de sistemele de propulsie și de progresele făcute în străinătate pentru rezolvarea acestora.

Până și ultrasecreta NSA (Agenția pentru Securitatea Națională), cu sateliții ei spion pe care îi invidiază toată lumea, are sute de dosare OZN, pe care însă a refuzat să le elibereze, deși activiștii legii privind libertatea informațiilor au târât-o prin cele mai înalte

instanțe ale țării între 1979 și 1982. Acest refuz ar putea fi legat de dorința de a nu deconspira metodele prin care își obține datele. Dar această explicație cade, pentru că NSA refuză și să releve conținutul mesajelor, fără referințe la modul în care aceste mesaje au fost interceptate. Mai mult, un judecător care a căpătat toate aprobările necesare pentru a studia aceste documente nu a apucat nici măcar să le vadă. Tot ce a obținut de la NSA a fost o declarație de 21 de pagini prin care aceasta justifica de ce trebuie să păstreze secretul documentelor sale; însăși această declarație a fost mai târziu declarată ultrasecretă și ținută ascunsă! În cele din urmă, s-a obținut o versiune a acestei declarații, după un apel în justiție, dar majoritatea materialului era ascuns sub o mare de cerneală neagră a cenzorilor. Totuși, se arăta că NSA privea dovezile OZN ca pe „materiale-surpriză" și că experții agenției elaboraseră mai multe lucrări lungi asupra subiectului, deși, bineînțeles, titlurile erau considerate ultrasecrete!

În fața dovezilor tot mai numeroase, putem înțelege de ce ufologii au ajuns să creadă că în spatele declarațiilor de neștiință ale oficialilor se pot ascunde informații foarte importante, între care poate chiar date de primă mână despre OZN-uri și despre ocupanții lor, obținute prin recuperări cum ar fi cea de la Roswell. Așa a pornit vânătoarea după „mâța-n sac", adică după dosare care să demonstreze că așa stau lucrurile. Până acum, vânatul a scăpat printre degete. Lucrurile au fost complicate de publicarea unui mare număr de documente contrafăcute, o dată cu documentația autentică. Afacerea MJ-12 este cel mai bun exemplu de tentativă a autorităților de a crea confuzie în comunitatea OZN.

S-a spus că MJ-12 (MJ de la Majestic) ar fi un grup secret creat după Roswell, în 1947, compus din savanți de înalt nivel și personal științific ajutător. Așa-numitul dosar al întrunirii MJ-12 a fost trimis lui Bill Moore,

investigator cheie în cazul Roswell, și colegilor Jaime Shandera și Stanton Friedman, de către un anonim, pe un film fotografic. Documentul făcea, chipurile, parte dintr-un document mai consistent, destinat informării președintelui Truman asupra subiectului, înainte ca acesta să preia funcția. Dar majoritatea detaliilor și anexelor lipsesc.

Documentele au fost făcute publice abia atunci când cercetătorul englez Tim Good le-a publicat în cartea sa *Above Top Secret*, în mai 1987 – spre surprinderea colegilor americani, care nu știau că primise și el un exemplar, de la o altă sursă anonimă. Acest fapt l-a obligat pe Moore să arate ce știe și astfel a început dezbaterea.

S-au ridicat îndoieli privitoare la autenticitatea semnăturii lui Truman. S-a găsit o semnătură autentică, identică cu cea din document, dar aceasta nu a făcut decât să scadă credibilitatea documentului, pentru că nu există două semnături absolut identice decât dacă una din ele este copia celeilalte. Controversa continuă. Deși au rămas multe semne de întrebare, majoritatea ozenologilor consideră că dosarele au fost produse de o sursă necunoscută și furnizat cercetătorilor ca Moore și Good, în speranța că aceștia le vor face publice. Ele ar fi urmat să discrediteze întreaga idee de OZN-uri prăbușite la sol, pentru cazul că adevărul ar ajunge cumva să fie cunoscut. Dar cine să vrea să facă așa ceva? Toată lumea s-a gândit la guvern, care ar fi îngrijorat de revelațiile făcute sub incidența legii privind libertatea informațiilor. Mie însămi mi s-a propus ceea ce ar putea fi dosarele MJ-12 complete, cu tot cu anexe (peste 500 de pagini cu totul), înainte ca ele să fie publicate. Aceasta se întâmpla în octombrie 1986, exact pe când redactam *The UFO Conspiracy*. Sursa mea era un ofițer britanic, care mi-a spus că le-a obținut de la baza aeriană Wright Patterson. Un civil le-ar fi găsit pe calculatorul lui, le-ar fi imprimat, iar apoi ar fi fost

prins, dar le-ar fi scos din țară înainte de a-i fi confiscate. L-am întâlnit pe ofițer împreună cu Peter Hough. Am primit o prezentare detaliată a conținutului dosarelor, dar nu le-am văzut niciodată, presupunând că ar fi existat. Mai târziu, când sursa nu s-a mai prezentat ca să ne predea materialul, ni s-a spus că fusese reținut la o bază militară, unde predase dosarele. Eu și Peter făcusem o mică anchetă asupra lui. Este greu de spus dacă aceasta a determinat comportamentul lui, dar oricum nu am fi acceptat dosarele doar după etichetă.

La scurt timp după aceasta, Tim Good a primit și a publicat rapid documentele MJ-12, care au făcut furori. S-ar putea să nu știm niciodată dacă totul a fost o coincidență și nici să aflăm vreodată adevărul despre afacerea MJ-12. Totuși, sunt destul de sigură că în această farsă nu a fost implicat nici un ozenolog. Dacă este vorba despre un fals, atunci cineva din afara comunității OZN a încercat să păcălească cercetătorii, dintr-un motiv oarecare.

La scurt timp după aceea, Bill Moore a șocat lumea OZN, recunoscând că el însuși lucrase într-o campanie guvernamentală de dezinformare, în care un vag serviciu de informații i-a prezentat unui alt ufolog american documente legate de un mitic „Proiect Aquarius". Ufologul a fost apoi supravegheat și și-a pierdut credibilitatea. Moore nu a făcut altceva decât să raporteze întâmplările, în schimbul a ceea ce el credea a fi informații autentice, primite de la niște „grei" din guvern care doreau să spargă acoperirea secretului. Uluitoarea confesiune a lui Moore despre micul lui rol jucat în dezinformare a fost un act de curaj. Mulți colegi au fost oripilați de faptele lui. Dar, dacă acest plan a fost inițiat de serviciile de informații, aceasta arată cât de departe pot ajunge oamenii guvernului pentru a păstra ceața din jurul subiectului recuperărilor. De acum, orice document „secret" spectaculos care ajunge în mod misterios în domeniul public trebuie considerat

suspect. Poate că acesta a și fost scopul: dacă faci ca până și ufologii să fie circumspecți la ceea ce pare să fie un document-bombă, atunci cât de în serios vor lua ei dosarele reale care mai pot apărea întâmplător în arena publică?

1980
AFACEREA PĂDUREA RENDLESHAM

Apogeul manevrelor de informare-dezinformare-informare parțială pare să-l reprezinte incidentul de la sfârșitul lui decembrie 1980, din pădurea Rendlesham. S-a scris despre acest caz mai mult decât despre oricare altul în ozenistica britanică. Ca și Roswell înaintea lui, și pentru acesta există planuri pentru un film cu buget mare la Hollywood, cu buget mare și se spune că un mare regizor specializat în filme cu intrigă și acțiune ar fi interesat să-l facă.

Este un caz de care sunt foarte legată, implicându-mă în el în ianuarie 1981, la câteva zile după ce s-a petrecut. Am fost prima care l-a prezentat publicului, într-un articol din *Flying Saucer Review* din primăvara aceluiași an. În acel moment, încă era un amestec de zvonuri și basme contradictorii, care nu prea dădeau semne că se vor închega într-o istorisire coerentă. În cele din urmă, am ajuns să scriu două cărți despre subiect. În prima, *Sky Crash*, am colaborat cu două localnice, Brenda Butler și Dot Street, care au cules toate poveștile care circulau prin satele dimprejur în zilele și săptămânile de după eveniment. Am publicat *From Out of Blue* mai târziu. Aceasta a fost rezultatul unui deceniu de cercetări și atât de explozivă, încât a trebuit să o public în Statele Unite!

Cazul a suscitat mai multe prezentări peste hotare, pe măsură ce martorii se emancipau treptat de constrângerile militare. Aceste prezentări includ o dramatizare japoneză de 90 de minute și emisiuni americane de primă mână, cum ar fi *Unsolved Mysteries* și *Sightings*, care au reconstituit evenimentele. În Marea Britanie mediatizarea a fost relativ redusă, situație care s-a schimbat după ce am lucrat la serialul *Strange but True?*

Cu atâți martori oculari care apar la TV sau plănuiesc să-și scrie propria carte, este greu de înțeles cum a fost între 1981 și 1983, când

Brenda, Dot şi eu eram doar trei glasuri care strigau în pustie – ocolite de aproape toţi colegii, care credeau sincer că nu e nimic de investigat.

Într-adevăr, în 1982 un grup de ozenologi chiar a publicat un raport în care ne atacau pentru că luam problema în serios, susţinând că evenimentele nu au substanţă. De asemenea, un important sceptic britanic a intrat în istorie, numind eforturile noastre „o jenantă neplăcere pentru ufologie". Ce era atât de controversat în acest caz, încât să se considere că facem de ruşine ufologia?

Nu pot prezenta decât un sumar al dovezilor, pentru că sunt implicaţi mai mult de 50 de martori. Fără îndoială, este cazul cel mai bine atestat de prăbuşire OZN din afara Statelor Unite. Există şi o susţinere oficială, sub forma unor documente, dar nu a apărut în primii trei ani, când culegerea de date a fost un coşmar.

Cazul nu s-a bucurat, în timpul evenimentelor, de nici o publicitate, nici măcar în presa locală. Prima referinţă în presă a apărut în mai 1981, când am menţionat în trecere cazul într-un interviu pentru *Evening Standard* din Londra. Acesta, ca şi un interviu dat de Dot Street la un post local al BBC-ului, au fost ignorate în mare măsură. Există speculaţii că guvernul ar fi trimis o „notiţă D", pentru curmarea discuţiilor ulterioare pe temă. Dar cred că mai degrabă este vorba de lipsa unor dovezi concrete, de tactica ridicării de ziduri de către militari şi Ministerul Apărării, plus confuzia generală, care au făcut ca nici un editor să nu riste publicarea de materiale despre eveniment.

Trebuie să amintim, de asemenea, că zona evenimentelor seamănă, din multe puncte de vedere, cu deşertul din New Mexico, pentru că găzduieşte numeroase facilităţi militare, inclusiv cele două baze aeriene NATO, Bentwaters şi Woodbridge, pe vremea aceea cu personal complet american. De asemenea, există acolo şi laboratoare cu activitate necunoscută, pe insula Orford Ness (unde NSA avea unităţi experimentale, cercetând oficial „observaţiile radar dincolo de orizont"), un loc în care se fac cercetări electronice (zvonurile spunând că este vorba de ceva extrem de interesant), plus o foarte mare şi foarte bine păzită bază RAF, Bawdsey Manor, unde măsurile de securitate sunt mult mai drastice decât în altă parte. În plus, aceasta este zona în care a fost inventat radarul, în anii '30, iar în timpul celui de-al doilea război mondial întregul sat Shingle Street a fost evacuat şi nu s-a mai făcut nici un act de stare civilă, din motive care au rămas necunoscute până

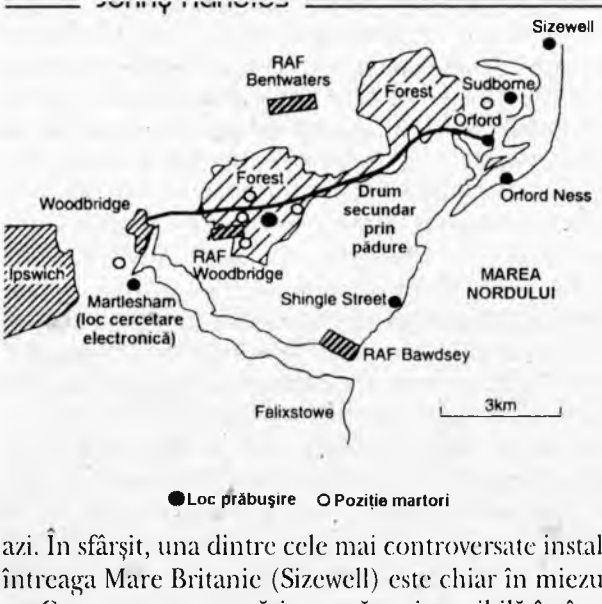

Hartă cu localizarea prăbuşirii OZN din pădurea Rendlesham, Suffolk, în decembrie 1980.

azi. În sfârşit, una dintre cele mai controversate instalaţii nucleare din întreaga Mare Britanie (Sizewell) este chiar în miezul lucrurilor.

Cu greu se poate găsi o zonă mai sensibilă în întreaga Europă de Nord; de aceea este tratată drept o glumă proastă afirmaţia oficială, făcută împreună de guvernele britanic şi american, cum că toate înregistrările legate de afacere conţin o singură foaie de hârtie – un raport sumar către Ministerul Apărării, întocmit de comandantul adjunct american de la Bentwaters.

Imediat după Crăciunul lui 1980, Brenda Butler, care cerceta de mai mulţi ani apariţiile fantomatice din zona Suffolk, a fost contactată de un prieten care era ofiţer la poliţia militară de la bazele gemene Bentwaters şi Woodbridge (conduse ca o singură entitate, deşi separate de circa o milă de pădure deasă, traversată doar de îngustul drum de categoria B dintre Orford şi Woodbridge). Prietenul Steve avea însărcinări speciale, legate mai ales de patrule antidrog. Dar în primele ore ale lui 26 decembrie fusese trimis, împreună cu alţi doi, în pădurea Tangham, la vreo şapte sute de metri de capătul dinspre Woodbridge al drumului. Fusese semnalată prăbuşirea printre copaci a unei lumini mari. Când poliţiştii au ajuns la loc, au fost uimiţi să descopere o navă în formă de disc, aşezată pe sol pe trei picioare. Au solicitat imediat ajutor. În următoarele câteva ore, au apărut ofiţeri superiori, veniţi

direct de la petrecerea de Crăciun. Între aceştia era şi comandantul de zbor al întregii unităţi, generalul de brigadă Gordon Williams (care nu a scos un cuvânt, iar mai apoi, la cercetări, a negat că ar fi fost acolo).

Steve a raportat că sub navă atârnau suspendate într-un fascicul de lumină câteva mici fiinţe, cu capete mari, piele cenuşie şi de cam un metru înălţime. Păreau că încearcă să-şi repare nava, afectată de impact. Un ofiţer superior (pe care Steve l-a numit Williams, afirmaţie contrazisă de toţi ceilalţi martori) a folosit limbajul semnelor pentru a încerca să comunice cu ei. Militarii au făcut rapid un cordon în jurul locului, împiedicând civilii să vină în pădure şi să fie martorii insolitei privelişti. Dat fiind că era un teren al Comisiei Forestiere Britanice, iar terenul adiacent era arendat pentru păşune unui fermier, exista un oarecare pericol ca incidentul să fi avut martori civili, chiar şi la 2 noaptea. Se presupune că întreaga întâmplare a fost filmată de militarii americani.

Există mai multe similitudini cu evenimentele despre care se spune că ar fi avut loc la baza Holloman, New Mexico, unde o aterizare extraterestră „aşteptată" ar fi fost păzită şi filmată de către USAF. Cât de relevantă este această asemănare, rămâne de văzut. Erau, totuşi, doar nişte afirmaţii neverificate, ale unui om care a insistat să rămână complet anonim – tipic pentru martorii recuperărilor. Într-adevăr, au trecut mulţi ani până ca Brenda să-mi dea până şi mie numele lui adevărat.

Numai cu atât, această poveste nu ar fi stârnit nici un fel de senzaţie. De la bun început, m-am tot întrebat de ce acest om care are o evidentă conştiinţă a datoriei a relatat asemenea întâmplări unei ozeniste entuziaste şi cum de întâmplarea fusese atât de bine ascunsă, dat fiind numărul mare de persoane implicate. Steve a explicat că avuseseră loc multe şedinţe, în care fuseseră ameninţaţi cei care ar fi fost dispuşi să vorbească; că unii dintre cei mai tineri militari avuseseră nevoie de asistenţă psihiatrică, fiind foarte tulburaţi de evenimente; că, de asemenea, cei mai vorbăreţi fuseseră detaşaţi la baze militare din întreaga lume pentru a diminua şansele unei scurgeri de informaţii – practică aparent comună pentru militari, când au ceva de ascuns.

Nu e de mirare că nimeni din lumea OZN nu s-a năpustit să investigheze această poveste. Dar a mai existat un motiv pentru care în februarie 1981, când am auzit pentru prima dată istorisirea de la Dot Street, colega Brendei, nu m-am numărat printre numeroşi sceptici. Eram deja pe urmele unor zvonuri independente despre ceva ce părea să fie acelaşi caz – potrivelile erau prea mari ca să fie o coincidenţă.

Povestea a ajuns la mine prin intermediul Paul Begg, un scriitor sceptic, a cărui legătură cu OZN-urile era minimă. Întrucât ne respectam reciproc munca, iar el nu avea ce face cu povestea, mi-a sugerat să fac cercetări. El obținuse informațiile pe o cale banală, de la o cunoștință făcută într-o cârciumă, cam la 80 de kilometri nord de pădure, într-un sat de lângă Norwich. Sursa, numită David, era un operator radar civil de la Watton, o bază mixtă civilă/militară, uneori cunoscută sub numele de Radarul de Est, care acoperă traficul în părțile de nord ale provinciei East England. În noaptea în cauză, David fusese liber, dar fusese prezent în ziua următoare, la un incident asemănător.

El mi-a spus că pe 27 decembrie (deși am motive să cred că de fapt în noaptea anterioară) a fost detectat un obiect care a traversat coasta la nord de Lowestoft. Era un obiect necuprins în orare, drept care a urmat procedura standard. Și alte stații radar îl reperaseră, dar Watton a pierdut semnalul, obiectul dispărând de pe ecran undeva în apropiere de baza Bentwaters. La Watton nu s-a putut determina dacă obiectul dispăruse pur și simplu sau coborâse sub altitudinea de detecție radar, deci a avut loc un schimb intens de mesaje cu Bentwaters pe această temă.

Povestea s-ar fi încheiat aici, nefiind decât una din multele anomalii detectate de Watton. Dar, două zile mai târziu, când David era la slujbă, la Watton au sosit ofițeri de informații ai USAF. Watton nu avea personal USAF, deci venirea acestora era neobișnuită. Mai mult, aceștia veniseră să ia înregistrările radar pe mai multe nopți de după Crăciun și și-au justificat cererea printr-o poveste fantastică. Aceasta, în forma pe care mi-a relatat-o David, este aproape identică cu cea pe care Steve i-o spusese Brendei cu câteva zile în urmă. Voiau să vadă înregistrările radar pentru că Watton ar fi putut să detecteze un OZN care a aterizat forțat în afara bazei Woodbridge; la fața locului se duseseră ofițeri superiori, unii direct de la petrecere, iar ofițerul comandant chiar comunicase cu niște extratereștri mititei. David a venit cu niște informații suplimentare. Întregul episod fusese înregistrat „pe viu" pe bandă magnetică de un ofițer de la bază, iar un camion și niște reflectoare portabile luminaseră zona care suferise ciudate schimbări.

Când am auzit pentru prima dată această relatare, era la mijlocul lui ianuarie, la mai puțin de o lună după ce evenimentele se produseseră. Mă aflam la peste 400 de kilometri depărtare, fără mijloc de transport și nici nu înclinam să mă grăbesc spre un loc greu de

atins cu mijloacele de transport public. Mai mult, nici nu auzisem că ar exista o Brenda Butler sau o Dot Street, deci nu aveam nici o idee despre povestea lor, provenită de la un martor ocular de la baza Woodbridge, care se potrivea perfect.

Am urmărit desfășurarea de la distanță cât de bine am putut, dar Watton și Bentwaters au păstrat tăcerea. Și aveau să treacă mai bine de zece ani până ce Watton să rupă această tăcere, iar atunci comandantul bazei, șeful de escadrilă E.E. Webster, pur și simplu a confirmat că înregistrările lor conțineau și o discuție lungă din acel weekend cu Bentwaters, privitoare la un presupus OZN, dar nu că ar fi detectat ceva. Ce au spus în această privință a fost: „Toate înregistrările radio și radar de atunci au fost de mult distruse." Desigur, e mai plauzibil să spunem că au fost date guvernului american.

În calitatea mea de investigator-coordonator, am cerut unor colegi (Peter Warrington, expert radar, și Kevin McClure, expert în zvonuri și proliferarea lor) să-mi spună dacă acest caz are un conținut oarecare și dacă merită să fie studiat. Amândoi au renunțat, pentru că nu erau destule dovezi cu care să lucreze. Dar apoi am auzit de versiunea Butler/Street a poveștii, obținută de ele de la bază. Pot două povești aproape identice să se țeasă atât de repede, la 80 de kilometri distanță, în condițiile în care nu s-a întâmplat nimic? Cazul merita măcar încă puțin cercetat.

Spre sfârșitul lui 1981, m-am implicat total și am decis să întocmesc un dosar din investigațiile locale ale Brendei și ale lui Dot. Cele două femei erau foarte entuziaste căutătoare de urme, dar aveau puțină experiență în documentarea probelor. Voiam să păstrez cele descoperite de ele într-un dosar permanent, ceea ce am și făcut în 1982, printr-un raport către BUFORA și apoi printr-o serie de articole pentru *The Unexplained*. După aceea, în anul următor, am scris o carte împreună cu Brenda și Dot. Aceasta a apărut în 1984 sub numele de *Sky Crash*, dar era foarte confuză, pentru că era foarte greu să legi faptele împreună fără cel mai mic ajutor oficial și cu majoritatea martorilor militari încă prea înfricoșați ca să vorbească.

Brenda și Dot munciseră foarte mult cu populația civilă, dar probele lor erau prea fragmentare. De exemplu, aveau relatarea lui Arthur Smelke, vânzător ambulant care trecuse pe drumul de categoria B și văzuse obiectul căzând în pădure; a familiei Webb, care la întoarcerea

de la o petrecere de Crăciun de lângă Martlesham văzuse ceva similar; cea a unui cuplu aflat la marginea pădurii, care a văzut atât căderea OZN-ului, cât şi reacţia promptă a bazei trezite brusc la viaţă.

Apoi era şi muncitorul forestier James Brownlea, care descoperise o gaură uriaşă în masa de pini, de 6 până la 9 metri, dovadă clară că un obiect masiv lovise solul, lăsând şi nişte ridicături. Descoperirea a fost făcută la câteva zile după Anul Nou, în 1981. Brownlea a raportat imediat descoperirea; a doua zi dimineaţa, când a sosit la muncă, partea aceea de pădure deja fusese doborâtă de colegii lui, deşi zona era programată pentru tăiere abia târziu, în iarnă. Dar acţiunea părea să fie bine orientală. În câteva zile, înainte ca orice ozenolog să poată ajunge acolo, locul era cu desăvârşire gol, lipsit de orice urmă de copac şi deci cu toate urmele şterse.

Cele două investigatoare au găsit şi localnici, între care şi un muncitor forestier, care şi-au amintit de doi oameni care sondau terenul, pe 1 ianuarie 1981 – înainte cu două săptămâni ca baza Bentwaters să trimită în sfârşit un raport de o pagină Ministerului Apărării. Aceşti vizitatori păreau să fie de la guvernul britanic şi păreau să ştie totul despre caz. Alte surse susţin că cei doi au luat chiar şi mulaje în gips ale urmelor din pădure. Oricine ar fi fost vizitatorii, ei păreau foarte mulţumiţi că la Comisia Forestieră nu se ştia nimic despre o „prăbuşire aeriană", prezenţa lor insinuând că nici o navă aeriană nu ar fi putut să se prăbuşească într-o pădure de pini fără să lase resturi de epavă.

Apoi mai era şi un electrician civil, chemat în weekendul de după Crăciun să repare luminile de la marginea pădurii de pe aleea de acces spre Woodbridge. Acestea fuseseră evident lovite din aer. Cât timp a lucrat, a fost sub pază militară, deşi era o zonă îndepărtată a bazei, în care în mod normal măsurile de securitate nu erau atât de stricte. Locul este la vedere, lângă un drumeag pe care am trecut de câteva ori, fără probleme.

Dar cel mai important martor ocular a fost probabil Gordon Levett. El şi familia lui locuiau într-o casă izolată din Sudbourne, la marginea pădurii. Îşi ducea câinele în coteţ, afară, ca să păzească proprietatea, când a văzut OZN-ul apropiindu-se dinspre coastă. Era ca o ciupercă întoarsă, cu o lumină fosforescentă clipitoare. Obiectul a stat suspendat deasupra lor, apoi a plonjat în direcţia Woodbridge. A doua zi, câinele lui Levett s-a îmbolnăvit, iar curând a murit.

Dacă aceste poveşti nu s-ar fi susţinut una pe alta, ar fi fost practic lipsite de substanţă. Dar toate au fost spuse în primele săptămâni ale lui 1981, când despre caz nu se publicase absolut nimic – nici în afara, nici înăuntrul cercurilor OZN, ca să nu vorbim de presa locală. Deci aceşti oameni nu aveau un context la care să se raporteze. Existau, desigur, zvonurile din cârciumi despre prăbuşirea unui OZN, dar munca detectivistică a lui Dot şi a Brendei a stabilit clar că există o serie de povestiri care se potrivesc una cu alta, dependente de mărturii limpezi, la prima mână, arătând că ceva s-a întâmplat cu siguranţă. Ele au primit şi telefoane anonime de la cele două baze gemene – oameni ai aerului care spuneau că vor să relateze evenimentul fără să le fie frică că ar fi descoperiţi. Povestirile lor adăugau perspective noi, dar foarte logice, cazului (de pildă, un om de la parcul auto văzuse cum sunt trimise în mare grabă jeepuri, în miez de noapte). Totuşi, au fost şi unii care ofereau teorii cum că, de pildă, OZN-ul chiar fusese un elicopter militar secret care avusese o pană, sau o rachetă scăpată din greşeală de un avion în trecere. Mai mult ca sigur, aceşti militari se făceau ecoul poveştilor care inundau baza, care devenise o tribună de discuţii nesfârşite la vremea aceea.

Într-adevăr, sursa iniţială a Brendei, Steve, a spus mai târziu că în săptămâna de după eveniment au mai existat câteva observaţii OZN, în parte din cauză că militarii şi familiile lor începuseră să iasă cu cortul la marginea pădurii şi chiar să organizeze „şedinţe de supraveghere a cerului" în preajma Anului Nou.

Această multitudine de evenimente, precum şi faptul că martorii se puteau referi cam la o duzină de incidente diferite (şi ne-am dat curând seama că trei sunt principalele clase de observaţii) au creat o imensă confuzie. Informaţiile păreau să se contrazică. Nu puteam nici măcar să stabilim datele corecte, iar Steve şi-a schimbat povestea de la 26 la 27 decembrie. Cu toate acestea, ştim, datorită bazei radar Watton, că a treia din observaţiile autentice (dar nu cea înregistrată pe bandă magnetică) a avut loc în jurul orei 3 dimineaţa, pe 28 decembrie şi că primele două au avut loc în cele două nopţi precedente. „Prăbuşirea" principală a fost în jurul orei 2 noaptea, pe 26 decembrie, deşi raportul oficial către Ministerul Apărării şi celelalte referinţe oficiale americane şi britanice o situează eronat pe 27 decembrie!

Nu încape îndoială că unele dintre poveştile culese de cele două investigatoare sunt anecdote fără legătură cu cazul, lucru pentru care

am şi fost criticate (de exemplu, povestea despre oprirea motorului maşinii în drumul prin pădure, sau o observaţie făcută lângă bază, care pare să fie mai degrabă o planetă strălucitoare şi nu un OZN). Dar, după părerea mea, ele au stabilit existenţa unui caz *prima faciae*, arătând că ceva s-a întâmplat, chiar dacă, în lipsa documentaţiei, nu s-au prea găsit ozenologi care să fie de acord cu mine.

Cele două femei au încercat să obţină documente. Au mers cu îndrăzneală la Bentwaters şi au discutat cu şeful de escadrilă Donald Moreland despre caz. Moreland era un fel de observator britanic, căci bazele erau proprietate RAF închiriată guvernului american ca parte a contribuţiei britanice la NATO (şi chiar au fost returnate de către USAF în 1993, după terminarea războiului rece, când multe baze din Europa au devenit inutile). Pentru februarie 1981, era o întreprindere extraordinar de curajoasă. Moreland le-a primit şi au început să discute despre caz, presupunând că ele vin din partea guvernului britanic, pentru că nu au specificat de unde vin, ci doar că voiau să discute despre aterizarea OZN-ului. Dar Moreland şi-a dat repede seama de greşeală şi le-a trimis la plimbare, spunându-le că nu poate vorbi decât dacă au aprobare scrisă de la Ministerul Apărării din Londra. Însă prin acţiunile lui a confirmat că este un caz real, iar Brenda şi Dot (ca şi mine, care l-am întâlnit după aceea) au căpătat certitudinea că am făcut foarte bine să nu renunţăm la cercetări.

Brenda a scris la Ministerul Apărării, dar a primit un răspuns foarte evaziv şi complet pe lângă subiect, în care se băteau câmpii pe tema importanţei investigaţiilor OZN pentru „apărare", dar în care nu se menţiona în nici un fel cazul Rendlesham – deşi acesta era singurul subiect al scrisorii trimise de investigatoare. Cu toate acestea, Brenda şi Dot au continuat vânătoarea de noi martori (căutând în special un fermier menţionat de câteva alte surse, pentru că vitele lui fuseseră „deochiate" de obiectul care cădea în pădure), iar eu mi-am dat seama că pot face ceva, chiar şi de la distanţă. Deci mi-am reînnoit atacurile împotriva Ministerului Apărării şi am încercat să-l prind pe picior greşit.

A fost o luptă grea, dar în octombrie 1982 am realizat o minibreşă; guvernul a promis să elibereze de statutul secret dosarele OZN, pentru prima dată în 30 de ani. A trebuit să ţin secretă această promisiune timp de trei luni, ca nu cumva să compromit cu ceva această decizie istorică. Într-adevăr, din ianuarie 1983, guvernul a început să-mi furnizeze

informații despre observații OZN. Am cerut de două ori dosarul cazului Rendlesham. De două ori au evitat să-mi dea un răspuns și mi-au trimis alte cazuri, probabil în speranța de a-mi îndepărta atenția.

Apoi, în februarie 1983, s-au întâmplat două lucruri remarcabile. Unul din ofițerii superiori ai bazei a oferit revistei *OMNI* relatarea lui, la a doua mână, asupra a ce văzuseră oamenii lui în pădure. A fost o mișcare surprinzătoare. În revistă era citat și Moreland, care a explicat nu lipsit de umor cum le trimisese la plimbare pe Brenda și pe Dot. Dar amândoi au fost de acord că în pădure avusese loc o întâlnire: fusese văzut un obiect straniu și nimeni nu știa ce este. *OMNI* m-a sunat și apoi m-a citat exprimându-mi prudența. Eram la vremea aceea mai interesată de modul în care povestea cu „nava spațială" își face drum spre domeniul public. De ce, de pildă, acei ofițeri de informații ai USAF au spus operatorilor civili de la Watton întreaga poveste cu OZN-ul prăbușit, extratereștri, comandantul care a comunicat cu ei și tot restul? Ce nevoie aveau să spună toate astea? Este împotriva ideii de secret; a fost spusă de parcă erau siguri că povestea o să ajungă la investigatorii OZN. Aveau oare intenția să dea o prezentare absurdă poveștii, pentru a evita o anchetă mai serioasă? .

Nici la 14 ani după aceea sursa Brendei nu și-a făcut publică identitatea, deși zeci de alți martori, inclusiv comandantul adjunct Halt și alți ofițeri superiori lui Steve, au apărut în fața camerelor TV. Poate că încă îi e frică să vorbească; dar nici unul din martorii pe care i-am întâlnit (din care unii ar fi trebuit să fi fost cu Steve în pădure) nu mi-a sugerat numele lui Steve când a fost să se menționeze alte nume. Și totuși, Steve, polițist militar, a spus exact aceeași poveste direct unui ozenolog, la câteva zile de la evenimente. Puțini din ceilalți martori apăruți au susținut afirmația despre extratereștrii care își reparau nava prăbușită și contactul lor cu un ofițer superior. Totuși, toți au susținut că în pădure s-a văzut ceva straniu, deși o mare parte din versiunile ascultate de Brenda sau de mine veneau din surse complet diferite. Ceea ce am auzit imediat după observații plasează cazul într-un singur context posibil: dacă sursele noastre spun adevărul, atunci nu prea există alternativă la explicația că a avut loc o operațiune de recuperare în care USAF a ajutat niște extratereștri să scape!

Oricum am evalua cazul, statutul său fantastic, faptul că atacă exact problema centrală a mișcării OZN (și deci, aproape automat, iese din

vederile mass-media serioase) transpare din capul locului. După cum am spus revistei *OMNI*, nu mă pot opri să mă întreb dacă nu cumva este vorba de o acţiune de dezinformare. Poate că cineva dorea ca povestea cu „nava spaţială" să acopere un adevăr mai pământesc – dar la fel de tulburător – şi să se asigure că acesta din urmă rămâne definitiv îngropat.

Nu m-am întâlnit niciodată cu Steve şi nici cu ofiţerii de informaţii care au spus povestea operatorilor radar de la Watton. Poate că totuşi îi judec greşit şi dacă este aşa îmi cer scuze; s-ar putea să fi spus adevărul aşa cum l-au văzut, fără să se teamă de repercusiuni. Dar în 1983 începusem să am mari îndoieli, să mă întreb dacă nu cumva fusesem introdusă în calitate de pion într-un joc mult mai amplu.

În 1983, interviul din *OMNI* al colonelului (care nu a mai vorbit niciodată în public despre caz după aceea) a făcut ca în mintea oamenilor – şi a mea – varianta OZN să primeze. Cele spuse de el şi Moreland – navă stranie, dar nici un omuleţ – păreau foarte plauzibile.

Aproape cam la aceeaşi vreme, un recrut aero, numit Larry Warren (care folosea pseudonimul „Art Wallace") s-a apropiat de Barry Greenwood şi de Larry Fawcett din New England şi le-a spus cum, la vârsta de 19 ani, a fost încartiruit la Bentwaters şi a descris rolul lui în toată povestea. Astfel, el a fost smuls din pat de un ofiţer superior şi a fost trimis în pădure să păzească OZN-ul în formă de aspirină care stătea la sol, înconjurat de ceaţă. A urmat o serie minunată de experienţe de schimbare a realităţii, dar nu s-a referit la extratereştri decât mai târziu, când a suferit o regresie hipnotică făcută de dr. Fred Max; atunci au apărut câteva scene cu extratereştri.

Barry Greenwood citise articolele mele despre caz şi a ştiut imediat despre ce vorbea Larry Warren (Warren susţinea că nu citise lucrările mele). Aviatorul s-a dovedit de încredere, demonstrând că fusese la baza Bentwaters la vremea aceea şi că fusese trimis acasă (după ce fusese prins că într-o convorbire transatlantică discutase despre cele întâmplate cu mama lui) şi după aceea lăsat în mod onorabil la vatră, câteva luni mai târziu. Waren a fost cel mai consistent martor verbal, ţinând seminarii pe temă, apărând în primul mare program dedicat subiectului (în octombrie 1983) şi la fel de activ şi un deceniu mai târziu. Abia mult timp după aceea s-au hotărât şi alţii să vorbească.

În 1984 şi 1985, Ray Boeche şi Scott Colborne au descoperit şi au intervievat doi noi martori, care au vorbit după multe ezitări. Relatările

lor concordau cu ceea ce se știa, dar adăugau o mulțime de noi detalii despre un spectacol de lumini în curcubeu, implicarea poliției britanice, fotografi care fuseseră la fața locului și așa mai departe. Nici unul nu s-a referit la extratereștri. Am petrecut un timp cu unul din acești martori în Arizona, în 1989. Sunt sigură că relatarea lui a fost cât se poate de onestă și de obiectivă.

Unii din ceilalți martori militari (din cei cel puțin 20 care par să fi fost direct implicați) s-au organizat într-o grupare neoficială și au decis să vorbească numai după ce se vor fi eliberat de legăturile cu Forțele Aeriene. Câțiva au vorbit pentru prima dată în 1992, alții apar treptat. Trei au apărut în fața camerelor TV la sfârșitul lui 1994. Bănuiesc că cei mai mulți trag de timp, așteptând ocazia favorabilă pentru a prezenta publicului o relatare comună, în așa fel încât să fie absolut convingători.

La două luni după povestea din *OMNI*, în aprilie 1983, Ministerul Apărării mi-a scris pe neașteptate și recunoscut că avem un caz autentic. Desigur, acum, când unul din comandanții lui de escadrilă recunoscuse faptul în public, nu mai avea încotro. Mi s-a spus că a fost vorba de niște „lumini neobișnuite", că „nici o explicație nu a fost obținută până în prezent" și că nu există nici o șansă ca ministerul să fi ridicat o perdea de fum ca să ascundă altceva. Totul pare destul de explicit.

Am analizat această mică revoluție în Massachusetts, împreună cu Barry Greenwood. Acesta a invocat legea privind libertatea informațiilor pentru a obține documentele bazate pe mărturia lui Larry Warren. Câteva zile după scrisoarea primită de mine, USAF a dat trimis echipei lui Barry o recunoaștere similară; într-adevăr, existaseră observații în apropierea bazei Woodbridge.

Aceste două întorsături dramatice erau foarte binevenite după ani de negări, dar voiam mai mult. Ministerul Apărării începuse să elibereze dosare. După ce a recunoscut existența cazului, am cerut dosarul Woodbridge. Nu l-am primit niciodată. Un an mai târziu, am lucrat împreună cu un respectat ziarist de la *Guardian*, care a scris un articol despre bătălia mea cu Ministerul pentru obținerea de informații. Și el a încercat să obțină dosarul Bentwaters de la Minister, deși i se spusese că pentru asta ar fi nevoie să furnizeze o dată și o localizare. Oricum ar fi fost, dosarul îl aveam deja, pe o altă filieră, iar Ministerul știa asta. Dar nici așa nu a vrut să-l publice într-unul din marile cotidiene britanice. Era o simplă foaie de hârtie – raportul trimis de Halt, la

sfatul lui Moreland, în ianuarie 1981 guvernului britanic. Ministerul Apărării a insistat după aceea că este singurul document despre caz pe care îl are.

În iunie 1983, cu nouă luni înaintea articolului din *Guardian*, acest așa-numit „memorandum Halt" a fost eliberat, sub incidența legii privind libertatea informațiilor, grupului lui Greenwood. În scrisoarea însoțitoare, USAF spunea că își distrusese propriul exemplar și că pe acesta îl avea de la Ministerul Apărării din Londra! În ciuda faptului că mă certam de doi ani cu guvernul meu pentru eliberarea acestui act, nu l-am putut obține decât prin intermediul unui cetățean american.

În august 1983, eu și Brenda am luat documentul și ne-am prezentat la Whitehall, la poarta ministerului. Am spus gardienilor înarmați că eram în posesia unui document care-mi fusese constant refuzat și pe care-l obținusem din America. Oare contraveneam Legii Secretelor Oficiale dacă-l aveam? Ce ar fi trebuit să fac, mai ales că vreau să-l public? După o lungă așteptare, a venit la noi Pam Titchmarsh, pe vremea aceea șefa departamentului corespunzător al ministerului, și am discutat problema timp de o oră. Era vădit jenată. A admis că documentul seamănă cu cel avut de Ministerul Apărării, dar a negat că ar ști mai mult despre caz decât scria în document.

Memorandumul Halt trata trei evenimente separate, începând cu aterizarea unei mici nave în prima noapte, apoi descoperirea unor urme pe teren, cu indicații de radiație intensă și implicarea unor animale și descriind și o altă întâlnire, în care fuseseră de față „numeroase persoane de la bază", între care scrie și despre comandantul secund al bazei, Halt însuși. Raportul nu face nici o referire la extratereștri, înregistrare pe bandă sau filmare a locului, vorbind doar de luarea de eșantioane din zona afectată și de urmărirea prin radar. Raportul fusese scris la 17 zile după prima observare, dar nu arată să fi existat până atunci vreo investigație, cum au spus lucrătorii forestieri și fermierii, care văzuseră doi britanici luând probe de sol în pădure cu mai mult de o săptămână înainte ca Halt să-și scrie memorandumul.

Dar, deși Pam Tichmarsh a negat că ar ști mai multe, când am ridicat problema respectivă ea mi-a dovedit că știe totul și despre povestea de la stația radar. A pretins că înregistrările radar nu se potrivesc cu aterizarea OZN-ului. Atunci am arătat că memorandumul Halt nu conține nici o menționare a radarului și că ea însăși ne spusese că nu făcuse cercetări

în problemă și că nu avea alte documente, nici dacă ar fi vrut să ni le ofere pentru cercetări. Am întrebat-o cum se face că știe atât de multe despre un incident care a avut loc cu mult timp înainte de a-și prelua funcția și cu aproape trei ani înainte de discuția noastră. A avut un răspuns și pentru asta. Pur și simplu, printr-o coincidență uluitoare, personalul radar trimisese cu câteva zile în urmă departamentului ei o scurtă informare despre tratarea cazurilor OZN în cazul corelării cu observațiile radar. Deși evenimentul din 1980 nu fusese un asemenea caz, el fusese dat de exemplu de către echipa radar.

După câteva săptămâni, am vorbit cu comandantul de escadrilă Moreland, care mi-a spus că ar trebui să mai existe cel puțin un document la Minister – scrisoarea lui introductivă la memorandumul Halt. Zece ani mai târziu, în ciuda apelurilor, Ministerul încă nu eliberase – și nici măcar nu a recunoscut că ar avea – respectivul document.

În Statele Unite, asemenea ziduri fuseseră dărâmate. Somat pe baza Legii privind libertatea informațiilor, guvernul a negat că ar avea alt document despre caz în afara memorandumului Halt. Cererile pentru fotografii, filme, eșantioane de sol și benzi despre care au vorbit toți martorii, inclusiv Halt în discuții particulare, s-au lovit de negarea oficială. Asemenea lucruri nu existau.

Cu puțin timp înainte de apariția cărții *Sky Crash*, fostul comandant al bazei de la Bentwaters (pe vremea aceea rezident în Statele Unite) a oferit investigatorilor britanici o bandă magnetică. Aceasta ar fi fost înregistrată în pădure în 1980 și conținea, după cum au demonstrat cercetările ulterioare, vocile diverșilor ofițeri superiori, inclusiv Halt (numit între timp comandant plin la Backwaters). Mult dorita bandă, despre care guvernul american spusese categoric că nu există, exista și reconfirma multe din detaliile din memorandumul Halt și adăuga noi amănunte, cum ar fi un fascicul luminos proiectat pe sol, ca și interferența electrică cu echipamentul militar din pădure. Pe măsură ce evenimentele evoluau, era tot mai clară tensiunea militarilor care se confruntau cu acel coșmar. Aceasta pare să înlăture orice suspiciune asupra autenticității benzii. Banda durează 18 minute, dar acoperă câteva ore din timpul real din 27 sau 28 decembrie. Nu știm dacă este completă. Oricare ar fi adevărul, este o dovadă OZN unică, cu atât mai prețioasă cu cât demonstrează că guvernul american a mințit în legătură cu o cerere sub incidența legii privind libertatea informațiilor. Cum să nu fi știut de această bandă, produsă de o bază aeriană americană?

Această înregistrare descrie clar luarea de fotografii de către un ofiţer de la echipa de pregătire în caz de dezastru a bazei. De asemenea, se aminteşte şi de luarea de mostre de sol şi din copaci, ca şi de alte lucruri aflate la faţa locului. Aceste dovezi fizice au fost cerute din nou – şi din nou negată existenţa lor – împreună cu banda, în două cereri din 1983 şi 1984. Nici până astăzi nu s-a obţinut acest material, deşi printre martori domneşte credinţa că el există undeva. În orice caz, nu poate fi crezut guvernul Statelor Unite când neagă existenţa lui (în ciuda faptului că este ilegal să spui neadevăruri ca răspuns la o cerere care intră sub incidenţa legii privind libertatea informaţiilor).

Deci, ce s-a întâmplat în pădurea Rendlesham în acele nopţi? S-ar putea să nu aflăm niciodată.

Scepticii au intrat în scenă în 1983 şi au „rezolvat" rapid problema; pot să spun că nu au intervievat nici măcar un martor. În 1994 a apărut o carte – *The UFO Mystery Solved* –, în care unul din aceşti sceptici pare să-şi exprime uluiala că eu şi Dot Street am folosit banii primiţi de la *News of the World* pentru interviul nostru cu poză pe prima pagină pentru a răscoli lumea în căutare de martori şi de urme. Nu i-a trecut prin cap că aceasta este singura metodă raţională pentru cine speră să afle adevărul. Şi ne-a costat, şi pe Dot şi pe mine, destul de scump, pentru că am pierdut pe linie de relaţii personale.

Conform scepticilor, primul OZN văzut a fost un meteorit strălucitor. Acesta i-a atras pe militarii dezorientaţi în pădure, unde au văzut lumina unui far strălucind printre copaci. Iar celelalte OZN-uri văzute în noaptea aceea erau doar nişte stele strălucitoare. Urmele descoperite mai târziu pe pământ fuseseră făcute de un iepure; ceea ce au evitat scepticii să spună a fost cum poate un iepure să sară în sus 6 metri şi să facă o gaură în coronamentul pădurii de pini – descrisă clar de colonelul Halt pe bandă şi, cu trei ani înainte de aceasta, cu detalii identice, de către muncitorul forestier James Brownlea.

Nici unul din martorii pe care i-am intervievat nu a putut spune despre teoria farului altceva decât că este absurdă; pentru sceptici încă, cazul era închis. Nu s-au înţeles încă dacă este vorba de farul de la Orford Ness sau cel plutitor de la Shipwash. Un sceptic, într-o măiestrită prezentare TV, a explicat lumina chiar ca fiind a unei maşini de poliţie, în ciuda declaraţiei poliţiei (prezentată în acelaşi program) că poliţiştii părăsiseră pădurea, pentru a investiga rapoartele despre OZN.

Închipuiți-vă o clipă că OZN-ul ar fi mașina poliției chemată în pădure să se ocupe de semnalarea unui OZN, care era chiar mașina de poliție...

Desigur, teoria favorită a ufologilor este aceea că un OZN extraterestru, cu sau fără extratereștri la bord, s-a prăbușit în pădure în apropierea unei baze aeriene NATO și a fost văzut de mulți ofițeri USAF și de alți oameni, după care a plecat. Îngrijorătoare este doar maniera în care această teorie a fost inoculată încă de la început ozenologilor.

Din cele discutate cu martorii, nu am nici o îndoială că acești oameni au văzut ceva remarcabil: un fenomen straniu, cu câmpuri electrice, animale care au fost tulburate, energii fizice și distorsiuni mentale. Oamenii aceștia au văzut ceva dincolo de înțelegerea lor. Este foarte posibil să fi văzut un OZN în sensul „extraterestru" al cuvântului: un fenomen straniu, poate un fel de energie neexplicată a naturii, care poate încurca undele cerebrale din apropiere, sau poate produsul unei inteligențe mult dincolo de înțelegerea noastră, pe care nici măcar nu o putem percepe ca lumea; aceasta este părerea diverșilor martori, în care eu am încredere. O altă posibilitate ar fi aceea că descrierile sunt reale și ceva a fost văzut, dar că originea acestui ceva este mai degrabă terestră decât extraterestră.

Merită să amintim că, la fel cu cazul Kecksburg, din 1965, au existat multe relatări despre ciudate „comete" și „mingi de foc" pe cer în noaptea aceea. A existat chiar și o reintrare în atmosferă a unui satelit Cosmos. Mai mult, locul prăbușirii este foarte convenabil, pentru că la Woodbridge există și „Grupul de Salvări și Recuperări Aerospațiale" – antrenat pentru recuperarea resturilor provenind din spațiu și asemănător cu unitatea de la Kecksburg.

Am fost contactată de un astrofizician important care lucrează la Ministerul Apărării (verificat, de bună credință). Acesta citise lucrările mele și mi-a spus că din cercetările lui, la reintrarea în atmosferă a unui satelit sovietic apăruseră niște distorsiuni. Interesant lucru, cercetări ulterioare la Asociația Astronomică Britanică au arătat că și înregistrările lor prinseseră o anomalie. Savantul a propus o teorie după care un motor nuclear ar fi putut fi ghidat voit în pădure, după care a fost recuperat în secret. El a terminat spunându-mi că problema este mult prea sensibilă ca să se ocupe în continuare de ea și că dacă ar insista ar putea să-și pună în pericol viața. Nu am mai avut nici o știre

de la el după aceea. Desigur, e cam dificil să-ţi imaginezi că un satelit doborât cumva de pe cer ar putea fi luat drept altceva de atâţia militari bine antrenaţi. Ideea nu se prea potriveşte cu faptele.

O altă idee i-a fost prezentată lui Ray Boeche în 1992, de doi indivizi care i-au declarat că sunt agenţi americani şi ştiu adevărul despre cazul din pădurea Rendlesham. Şi că acum conştiinţa îi îndemna să demonteze masiva maşinaţiune. După aceştia, întâlnirea a fost provocată de agenţiile ultrasecrete de informaţii, care, au folosit martorii drept cobai nevinovaţi, care nu au descris decât ce au văzut. Dar minţile lor fuseseră afectate de un „dispozitiv de luptă psihologică", care genera câmpuri parapsihologice capabile să genereze printre oameni efecte fizice şi psihice.

Bineînţeles, se pot concepe şi explicaţii alternative şi mai pământeşti pe tema unui accident sau experiment militar. Totuşi, au avut loc dezbateri în Parlamentul britanic, au existat scrisori ale unor politicieni de marcă, printre care Michael Heseltine şi lordul Trefgarne, care amândoi au declarat în scris, în numele guvernului, că nu au existat perdele de fum pentru asemenea situaţii. Este drept că s-ar putea că nici ei să nu cunoască adevărul, dar amândoi au deţinut posturi foarte importante în Ministerul Apărării şi probabil ar trebui să le acordăm încredere. De asemenea, sunt încredinţată că majoritatea martorilor importanţi nu ştiau ce văd. Presupunând că ipoteza scepticilor nu este bună, rămân prea puţine opţiuni în afara aceleia de a considera evenimentele o serie de întâlniri OZN complexe.

În Statele Unite, Ray Boeche l-a convins senatorul de Nebraska, James Exon, să-şi piardă mai multe luni pentru verificarea informaţiilor. Halt a fost de acord să discute cu acesta şi i-a spus în particular lui Boeche că i-ar putea da lui Exon informaţii care să-l îndrepte spre dovezile fizice, cum ar fi probele de sol şi poate şi filmul care a fost turnat. Exon nu a fost prea entuziast la început, dar curând a devenit împătimit. Asistenţii lui i-au spus lui Boeche că erau surprinşi că senatorul acţionează de unul singur, nepermiţând nimănui să facă cercetări în numele lui, cum se face de obicei. La sfârşit, Exon i-a spus lui Boeche că petrecuse mai mult timp cu cercetarea cazului „decât cu orice altă problemă de când sunt senator al Statelor Unite". Dar a refuzat să discute cele descoperite, spunând doar că „s-ar putea să existe informaţii suplimentare pe tema Bentwaters şi a altor incidente OZN

neexplicate", dar că nu descoperise nici o dovadă „a unei acoperiri a incidentelor OZN".

Pare mai logic ca un senator al Statelor Unite să nu găsească timp printre multele sale întâlniri pentru o asemenea ocupație minoră; cu atât mai puțin să-i dedice mai mult timp decât oricărei probleme... Asta în cazul că acest caz extraordinar nu ar ascunde ceva cu adevărat important sub faptele care se strâng tot mai multe în dosare.

1984
PULBERE DE LUNĂ

Una din cele mai importante descoperiri datorate documentelor publicate ca urmare a legii privind libertatea informațiilor se referă la „Proiectul Moon Dust" (Praf lunar). Despre această acțiune nu s-a știut nimic înainte, dar dosarele eliberate de secret arată că a existat un program de recuperare a materialului venit din spațiu. Au fost notate unele episoade, petrecute în America de Sud și Centrală. Este posibil ca ceea ce a dus la formarea acestei unități să fi fost cazul Ubatuba. Pe de altă parte, se pare că mai avea și funcțiunea specială de recuperare a materialului provenit din sateliți și din rachetele prăbușite.

Unul dintre dosarele Moon Dust descrie un incident din La Paz, Bolivia, din 21 august 1979. Un sunet șuierător a precedat apariția unei mingi de foc, după care a urmat o explozie în suburbia Buen Retiro. Au fost recuperate două sfere de metal „asemănător cu cuprul, așa, întunecat, cu pete deschise". Acestea arătau semne că au trecut prin atmosferă, dar nu au lăsat nici un fel de crater, de parcă ar fi aterizat lin. Deși aveau fiecare un diametru cam de un metru, erau atât de ușoare (circa 1,5 kg) încât au putut fi ușor transportate. Fiecare avea o gaură de circa 25 de centimetri în diametru.

Informațiile despre această descoperire au fost trimise Proiectului Moon Dust, care se pare că era situat la baza aeriană Wright Patterson, unde se mai află și sediul vechiului proiect OZN, ca și, după unii martori, diverse OZN-uri recuperate. Acolo a fost trimis și filmul făcut de Forțele Aeriene Boliviene. Un colonel bolivian a vorbit despre obiectele făcute dintr-un aliaj deosebit de rezistent, care părea să fi fost destinat navigației spațiale, dar că nimeni nu avea idee despre ce ar fi obiectele.

Din câte știu, nu s-au mai descoperit date care să ateste continuarea cercetărilor, deși în arhive mai există referințe la „Moon Dust". Nu este deloc exagerat să spunem că operațiunea este încă în curs și s-ar putea specula despre rolul ei în recuperările de OZN-uri, cum ar fi echipa trimisă la Kecksburg sau „grupul de salvare și recuperare" antrenat la NASA, care a acționat la baza aeriană Woodbridge, din Suffolk, Anglia.

O altă probabilă investigație Moon Dust a avut loc la Puerto Rico, o insulă bogată în întâlniri cu OZN-uri. Se pare că evenimentul a avut loc pe 19 februarie 1984 în munții El Yunque și are asemănări cu afacerile Kecksburg, Rendlesham și Llandrillo. Știind că Moon Dust avea la dispoziție avioane și sateliți pentru a supraveghea aterizările, nu ne este greu să ne închipuim cum a fost tratat cazul.

Jorge Martin, un investigator experimentat din Puerto Rico, a reușit să dea de câțiva martori. Relatările au ținut o vreme prima pagină în presa locală. Obiectul de pe cer fusese văzut de multe persoane din partea de est a munților, în timp ce-i traversa. Ar fi fost o masă albă, rotundă, cu margine portocalie, care a schimbat cursul de mai multe ori, a părut să vrea să urce, dar s-a prăbușit în munți, în apropiere de cascada Coca. Luis Morales, polițist la Rio Grande, a spus că a mers cu mașina spre locul prăbușirii, după ce a urmărit accidentul, iar mașina a pierdut din putere în timp ce se apropia, în cele din urmă oprindu-se de tot.

S-a început o operațiune masivă de căutare și întreaga zonă a fost înconjurată pentru o vreme. Polițiștii au primit ordin să spună curioșilor că fusese un meteorit, dar că investigația a ajuns la concluzia că nu lovise muntele, ci căzuse în mare. Dar Martin a vorbit cu un membru al echipei de salvări aer-mare, Benjamin Gascot, care-era uimit că echipa lui fusese lăsată deoparte la cercetări. De asemenea, Gascot a spus că a văzut un elicopter Chinook fără însemne, care a aterizat dimineața la bază, aducând mulți civili și militari. Aceștia s-au ținut departe de experimentații salvatori și și-au desfășurat propria lor investigație.

Altă sursă de la baza aeriană a spus că militarii au fost prezenți în zonă timp de trei săptămâni după evenimentul OZN (o reacție evident exagerată la un meteorit căzut în mare). Martorul a afirmat că un ofițer de informații care lua parte la acțiune a spus că fuseseră descoperite resturi radioactive.

Martin a descoperit şi un martor de la bază care a văzut bucăţi din resturile obiectului aşezate în lăzi de lemn, care apoi au fost acoperite prin pulverizare cu o substanţă metalică. S-a mai menţionat şi un avion NASA în zonă. Dat fiind că NASA este o întreprindere civilă, s-ar putea crede că incidentul a implicat o lansare ratată, poate o rachetă care avea o încărcătură militară. Dacă aşa este, atunci este evident de ce operaţiile au fost secrete.

1986
UN METEORIT CADE ÎN URSS

Puţin înainte de prăbuşirea URSS-ului, se pare că acolo a avut loc un caz asemănător cu Kecksburg, Llandrillo şi cascada Coca. Parte din cauza sărăciei de informaţii furnizate de regimul comunist, dar în cea mai mare măsură din cauza localizării lui foarte îndepărtate, ştim foarte puţine despre acest caz. Poate că valul de libertate care mătură statele fostei Uniuni va aduce mai multă lumină în viitor.

Pe la începutul lui 1986, posibil în aprilie, un obiect descris ca o sferă de lumină a traversat regiunea Pacificului de la nord de Vladivostok. Părea să fie un meteorit care plonjează spre pământ, făcând un zgomot teribil în timpul coborârii.

Zborul lui a fost văzut de multe persoane din peninsula Kray şi din jurul acesteia. Această regiune este o zonă stâncoasă, din dreptul Japoniei. Ea este şi foarte aproape de locul în care, cu trei ani înainte, fusese doborât un Jumbo Jet al Korean Airlines, de un pilot sovietic care îl considerase avion de spionaj. Este clar că nu este o zonă în care intruşii aerieni să fie ignoraţi.

Sătenii din Dalnegorsk au auzit o explozie şi au detectat punctul de impact pe marginea unui munte cunoscut sub numele de Dealul 611. Copacii au luat foc, iar zona a fost devastată. Obiectul s-a dezintegrat la impact.

Zona a fost vizitată de cercetători de la Academia de Ştiinţe din Moscova, care au descoperit piese metalice ciudate, ca şi acelaşi tip de biluţe sticloase găsite la celelalte două locuri de prăbuşire din Rusia din secolul nostru. Analiza metalului a sugerat existenţa unui tip necunoscut de crom.

Nimeni nu ştie, până la ora aceasta, ce a fost obiectul. Desigur, există unii care socotesc că ar fi fost o navă spaţială. Alţii, puţini, susţin

ferm teoria meteoritului. Există și un puternic curent de opinie care sugerează că a fost un glob de plasmă care a detonat la impactul cu solul și a topit rocile de acolo. Această idee împrumută ceva din teoria OZN despre cristalele de cuarț din roci care generează plasme ionizate, plutitoare, în toate zonele stâncoase ale lumii. Aceste zone-fereastră sunt bine stabilite, iar Primorskiy Kray pare un exemplu perfect, lumini celeste fiind văzute în multe ocazii anterioare. Dar asemenea detonări explozive nu fac parte din standardul „ferestrelor OZN", deși bubuituri neexplicate au fost auzite în asemenea locuri, de exemplu la Todmorden, în Pennines*, în Marea Britanie.

1989

OZN DOBORÂT DE LASER DEASUPRA AFRICII DE SUD

Cel mai dramatic caz de prăbușire OZN de până acum a ieșit la suprafață în 1990, când Forțele Aeriene Sud-Africane au declarat că au doborât un asemenea aparat, după care au mușamalizat cu succes cazul.

Tony Dodd, fost polițist care a văzut în Pennines sute de OZN-uri, este actualmente coordonator al *Quest*, fosta Societate OZN din Yorkshire, care are o concepție categorică despre OZN-uri: acestea au origini extraterestre. Prin urmare, este susținută de mulți entuziaști OZN cu idei asemănătoare. Grupul păstrează totuși o distanță față de celălalt grup britanic important, BUFORA, care se vrea mai obiectiv, mai analitic în raport cu probele, uneori susținând perspectiva neextraterestră. Aflate la poli opuși, cele două grupuri iau rareori contactul direct și au tendința de a se ocoli reciproc.

Dodd susține că a fost contactat în iulie 1989 de un om a cărui identitate a rămas secretă o vreme, dar care mai târziu s-a dovedit a fi căpitanul James van Greunen, ofițer pentru investigații speciale al Forțelor Aeriene Sud-Africane. Van Greunen a declarat că un OZN fusese doborât în deșertul Kalahari, la granița dintre Africa de Sud și Botswana. Cele două reactoare implicate fuseseră niște Mirage-uri de la baza aeriană Valhalla, înarmate cu un tun laser experimental, care evident s-a arătat eficient. Pe lângă cele spuse, van Greunen și-a putut susține cazul cu documente. Acestea i-au sosit acasă la Dodd, sub forma unui mic dosar cu pagini bătute la mașină, care aducea cu ce-mi

*) Lanț de dealuri din nordul Angliei (n.t.).

trimisese mie APEN apropo de cazul Llandrillo (a se vedea capitolul). Adresa expeditorului nu apărea. Dosarul era foarte spectaculos și conținea o relatare bogată în detalii. La 1:45 după-amiaza, pe 7 mai 1989, o navă a marinei detectase un OZN cu radarul de bord și generase alerta de luptă la Cape Town. Șapte minute mai târziu, OZN-ul, călătorind cu o viteză de 9600 km/oră, a intrat în spațiul aerian al Africii de Sud. Acum era detectat de mai multe stații radar, inclusiv cea a sistemului american NORAD. Au fost lansate Mirage-urile, care însă nu au putut stabili contactul radio, drept care comandantul escadrilei a primit ordinul de a ataca OZN-ul cu un tun laser „Thor". OZN-ul a fost lovit, din el au ieșit fulgere strălucitoare și a început să meargă ezitant. Puțin după ora 2 după-amiaza, s-a prăbușit în deșertul Kalahari. Imediat a fost trimisă la fața locului o echipă de ofițeri de informații și medici, în timp ce avioanele Mirage se roteau deasupra, supraveghind operația de recuperare până ce a fost terminată.

Conform dosarului, la fața locului se găsea un crater uriaș, în care se afla, parțial îngropat și mai mult sau mai puțin intact, un disc argintiu. Nisipul fusese topit de căldura impactului, iar în jurul navei instrumentele indicau radiație și alte forme de energie. Recuperarea OZN-ului a fost, se pare, o operație fără probleme. La baza aeriană, însă, lucrurile s-au înviorat brusc. S-a deschis, cu un zgomot puternic, o trapă, pe care au ieșit doi extratereștri vii!

Străinii au fost imediat trimiși la o unitate medicală, pentru examinare. Au fost descriși ca având o înălțime de puțin peste 120 cm, piele cenușie, lipsiți de păr corporal, capete supradimensionate și ochi uriași, înclinați. Erau foarte agresivi și chiar au zgâriat fața unuia dintre doctori! Nu s-a putut stabili nici o comunicare cu ei, spune raportul. Cele două entități ar fi fost trimise, împreună cu nava lor, la Wright Patterson pentru un studiu mai detaliat, efectuat de guvernul american.

Desigur, este o poveste fantastică, dar suscită niște întrebări grave. În particular, este de mirare că guvernul sud-african a făcut un asemenea cadou unei țări activ implicate în doborârea acelui guvern.

Când documentele au început să circule prin mișcarea OZN (urmate mai târziu de o fotografie care voia să reprezinte un al treilea ocupant, mort), ele au suscitat multe controverse. Până și Tim Good (susținător înrăit al ideii extraterestre și ferm convins de cazul Roswell) a îndemnat la precauție în luarea în serios a documentelor anonime.

Dată fiind fierberea dezbaterii MJ-12, la precipitarea căreia a contribuit şi el, cazul era prea spinos. Apoi van Greunen a venit în persoană în Marea Britanie, iar Todd l-a examinat în detaliu pe ofiţerul de informaţii, după care a plecat; el susţine că la Wright Patterson, pentru a se alătura cercetărilor.

Van Greunen ar fi declarat că şi-a asumat riscul unei ofense considerate trădare la adresa Africii de Sud, pentru că informarea lumii asupra cazului nu ar fi putut fi considerată o trădare a omenirii. Dar când Dodd a început să caute referinţe despre van Greunen, activităţile acestuia au devenit cunoscute la Pretoria, iar el a primit ordinul de întoarcere. Mai târziu, el a plecat din Africa de Sud în Germania, unde au apărut pentru prima dată în presă versiuni ale istorisirii lui.

Respectatul ufolog american Antonio Huneeus a relatat că atunci când a fost contactat de Dodd privitor la caz, în toamna lui 1989, au apărut şi alte detalii. Se pare că în interiorul OZN-ului se găseau hieroglife, iar în afara lui un simbol. Simbolul ar fi fost un arc cu o săgeată îndreptată în sus, exact acelaşi semn cu acela văzut pe partea laterală a unui OZN bine susţinut cu martori şi aparent autentic, aterizat la Soccoro, New Mexico, în aprilie 1964. În plus, Huneeus a aflat că tunul laser fusese un „maser", care folosea energia microundelor.

Comunitatea OZN britanică s-a scindat în două, în cei entuziasmaţi de aceste revelaţii dramatice şi uimiţi că povestea nu-şi găsise drumul spre mass media şi ceilalţi, care parcă se juraseră să discrediteze întregul caz.

În mai 1990, *UFO Brigantia* a publicat una din tipicele ei analize distrugătoare. Analiza nu lăsa nici un dubiu asupra părerii redacţiei în cazul numit. Folosind surse din Africa de Sud care trăiau în apropierea locului, aceasta susţinea că nu există martori cunoscuţi şi nici o dovadă că zona ar fi fost închisă accesului sau că s-ar fi văzut camioanele care au transportat OZN-ul. Altă problemă a fost aceea că documentul secret era scris în engleză, nu în afrikaans (limba folosită de Forţele Aeriene Sud-Africane) şi că rangul de comandant de escadrilă nu există în acele forţe. Aceşti factori şi alţii asemenea au făcut ca documentele să fie puse sub semnul îndoielii. Una peste alta, povestea lăsa mult de dorit. Chiar şi Quest pare să fie mai prudent, cercetând totuşi obiectiv detaliile din raport.

Conform cu *Brigantia*, diverse surse din Africa de Sud susţineau acum că guvernul aranjase un schimb cu preşedintele american Bush: două

bombe nucleare contra nava spațială! Pare incredibil ca un asemenea plan să fie luat în considerație, ca să nu mai vorbim de punerea lui în aplicare, mai ales că, după cum pune *Brigantia* succint lucrurile la punct, Statele Unite au, pare-se, un număr mai mult decât suficient de OZN proprii; la ce le-ar mai trebui unul? Cazul a degenerat în certuri. Sau crezi în sursele descoperite de Quest și promovate cu încredere de această organizație, sau accepți estimarea cinică oferită de *Brigantia*. Apoi, în mai 1993, în scenă a intrat Cynthia Hind, care a avut (cel puțin până la ora aceasta) ultimul cuvânt în ce privește acest subiect.

Cynthia este cel mai important ozenolog al Africii, membru al grupului american MUFON și susținătoare a ipotezei extraterestre. De asemenea, ea este și un bun investigator. Trăiește în Zimbabwe și are o rețea de contacte întinse pe tot continentul, contacte care îi includ și pe David Powell, Prier Wintle și Nathan Middledorf. Cynthia a găsit că probele lasă mult de dorit. Van Greunen era un împătimit OZN, cititor avid de cărți pe această temă și membru MUFON de la vârsta de 16 ani. Documentele anonime despre prăbușire au început să pară tot mai suspecte, multe din informații nepotrivindu-se cu practica științifică. „Hieroglifele", declarate „alfabetul Crem" din „Reticuli" au fost cercetate la Universitatea din Johannesburg și au fost găsite complet inacceptabile în calitate de limbaj. În alte situații, asemenea scrieri publicate au fost considerate măcar plauzibile, chiar și în cazul că erau farse.

Unul câte unul, toți cei care acceptaseră cazul s-au retras. Van Greunen a dispărut de la noua lui casă din Germania, exact când întrebările începuseră să se îndesească. Prietena lui a spus că bietul agent a fost „executat" de sud-africani, fără însă să producă vreo dovadă a afirmației ei. Cynthia a raportat că a fost între timp văzut la Cairo.

Această poveste va continua să facă valuri încă multă vreme. Nu avem nici o cale de aflare a adevărului, nici măcar dacă van Greunen credea în raportul lui. Cu toate acestea, dosarul nu poate fi luat în serios ca dovadă a prăbușirii unui OZN.

8

SPECTACOLUL CONTINUĂ

V-ați putea spune că toate aceste povești stau bine mersi la locul meritat, adică îngropate în trecut. Totuși, nici acum, în anii '90, nu avem șanse să scăpăm de asemenea cazuri.

Gândiți-vă numai. Farse pot să apară – și chiar apar – din timp în timp, ba parcă mai dese. Partea bună este că acum posedăm un grad de sofisticare suficient pentru tratarea lor. După cum a demonstrat afacerea „tunului laser", de acum o prăbușire OZN trebuie verificată până la ultimul amănunt înainte ca majoritatea ufologilor să-i susțină autenticitatea. Iar asta e bine.

Dar s-a mai schimbat ceva: tehnologia. După cum vedeți, camera video personală a explodat în viețile noastre și ne oferă o nouă dimensiune de explorat. Dată fiind răspândirea ei, în cele din urmă o recuperare OZN va fi surprinsă și de o lentilă indiscretă. Într-adevăr, una chiar a fost surprinsă. O vom discuta în continuare și vă veți putea face o idee despre credibilitatea ei. Este aproape sigur că nu va rămâne singura, dacă nave spațiale chiar cad din cer cu frecvența sugerată de toate aceste relatări.

Actualmente, există zeci de benzi video de amator care arată OZN-uri pe cer. În 1988, ozenologii britanici au investigat primul caz în care o presupusă victimă a unei răpiri și-a fotografiat răpitorul extraterestru. Avem acum și banda video a unei recuperări OZN în curs. Cât timp va trece până ce vom putea cumpăra filme

autentice cu actori extratereștri? Iată ceva ce merită să aștepți oricât.

1991
PĂZITOR AL ADEVĂRULUI?

În bogata zonă agricolă de la vest de Ottawa, se spune că s-a întâmplat o dramă care a pus pe jăratec lumea OZN. Este o poveste adevărată, sau este încă un basm.

Ca multe din cazurile descrise în această carte, ea are un început deloc promițător. Am auzit pentru prima dată de ea pe la mijlocul anului 1993, de la Maria Ward, martor și cercetător OZN, care a prezentat dovezile într-un program TV, *The Magic and Mystery Show*, organizat de mine împreună cu Eammon Holmes, care și el este interesat de OZN-uri. Și el era la fel de doritor cu mine să afle despre acest caz și, în timpul unei pauze a repetițiilor de la Ipswich, mi-a sugerat să vorbesc cu Maria. Aceasta mi-a explicat că afacerea îi parvenise inițial unui american, Bob Oeschler, dintr-o sursă anonimă, pe care o cunoștea din 1989. Nu l-am întâlnit niciodată pe Oeschler, dar știu că este un investigator controversat, fost cercetător NASA, care a atacat mai multe cazuri de mușamalizare și conspirație guvernamentală. Văzusem până la ora aceea o parte din probe, dar Maria avea mai mult de oferit. Mai târziu am ajuns să văd mai multe și să studiez relatarea proprie a lui Oeschler a celor întâmplate. Ca și Eammon Holmes, am fost intrigată, dar nu am înlăturat nici posibilitatea ca lui Oeschler să i se fi întins o capcană. Când ai bănuieli că ai fost vreodată dezinformat, cum a fost cazul cu mine în afacerea Rendlesham, această posibilitate nu trebuie să-ți iasă niciodată din minte.

Povestea a început la sfârșitul lui 1989, când sursa lui Oeschler, care se numea pe sine „Gardianul", a susținut că zona de la vest de Ottawa, atât de săracă în observații, a produs un remarcabil incident pe 4 noiembrie 1989. Radarul a detectat un obiect deasupra orașului Carp, după care obiectul a plonjat spre pământ, prăbușindu-se în mlaștinile de lângă West Carleton. Accesul în zonă a fost imediat interzis și la fața locului au ajuns elicoptere uriașe și unități militare, special antrenate pentru recuperări OZN. Se foloseau până și de sateliți pentru a urmări extratereștrii scăpați!

„Gardianul" era în legătură și cu alți ozenologi din Canada și Statele Unite, cărora le-a oferit o cantitate fantastică de detalii asupra celor întâmplate. Din cele spuse de el, nava extraterestră folosea pentru zbor un câmp exectromagnetic pulsator și era construită dintr-un „aliaj dielectric de magneziu în matrice". De asemenea, genera și radiația fuziunii la rece (bineînțeles, pentru că fuziunea la rece era marota epocii respective). Scopul extratereștrilor ar fi fost unul malefic: asmuțirea Estului împotriva Vestului, în timpul ultimelor zile ale comunismului în fostul imperiu sovietic. Era avangarda unei invazii interstelare. Trei entități, cu capetele ca de fetus reptilian, au fost recuperate din mlaștină. Erau descendenți ai dinozaurilor care au plecat în spațiu cu 60 de milioane de ani în urmă, permițând mamiferelor primitive să evolueze la stadiul de oameni. Acum se întorceau să-și revendice planeta. Sincer vorbind, ar fi un scenariu demn de un film SF, dar foarte neplauzibil până și pentru cercetătorii OZN obișnuiți cu scenarii fantastice. Cu toate acestea, povestea era departe de a se termina. Era abia începutul.

În februarie 1992, susține Oeschler, i-a parvenit un pachet la casa lui de lângă Washington. Avea ștampila poștei de Ottawa, nu avea (ca de obicei) numele expeditorului, dar conținea numele de cod „Gardianul" și o amprentă pentru „identificare". În pachet se afla o casetă video, însoțită de câteva documente, inclusiv o hartă o zonei din jurul lui Carp și West Carleton. Documentele nu se refereau la prăbușirea din 1989, ci la un alt eveniment, chiar mai extraordinar, din 18 august 1991.

Documentele, spune Oeschler, erau „fabricate" cu însemnele oficiale ale forțelor de apărare canadiene și unele informații erau acoperite cu o cerneală neagră, densă. Materialul se plimba prin religie, Apocalipsă și profețiile lui Nostradamus, astrolog medieval și prevestitor al sfârșitului lumii. Oeschler însuși adaugă că, fără caseta video însoțitoare, puțină lume ar fi acordat vreo atenție materialului. Oeschler a consultat psihologii asupra conținutului pachetului Gardianului, iar aceștia au susținut că este evidentă o anume tendință obsesivă patologică, vizibilă mai ales în interpretările date presupuselor evoluții galactice. Totuși, Oeschler consideră aceste „comentarii" ca fiind de importanță secundară în raport cu dovezile imbatabile aflate pe banda magnetică, pe care el le-a catalogat „excepționale".

Banda a fost analizată în detaliu în primăvara lui 1992, iar Oeschler susține că există urme care arată că a fost prelucrată – o serie scurtă de cadre, rămasă din ceea ce fusese evident o scenă mult mai lungă. Banda avea peste 30 de minute, deși numai primele șase minute arată imagini în mișcare; restul reprezintă stop-cadre, inclusiv mai multe scene care nu se găsesc în partea cu imagini mobile. Acestea includ și cel mai remarcabil set de imagini din toate: prim-planuri ale unei pretinse figuri de extraterestru! Faptul că nici unul dintre aceste cadre nu este în mișcare (deși există secvențe de stop-cadre care sugerează că între cadre a existat mișcare) este probabil cel mai negativ aspect al acestui caz. Acestea ar fi singurele imagini care ar putea fi declarate imposibil de trucat, dacă ar fi fost redate în modul video curent; în ciuda claritații bune a scenelor mobile, lipsite de extratereștri, când aceștia apar, ele sunt tremurate.

Întreaga bandă a fost trasă noaptea și pare să arate o navă în formă de disc rotitor, cu o cupolă deasupra și o serie de lumini strălucitoare, inclusiv o lumină pulsatorie, aflată în vârf. Se vedeau și niște lumini roșii și albe, iar în unele secvențe liziera de copaci din fundal era luminată. Din timp în timp, apăreau scurte străfulgerări de lumină. În timpul întregii scene, operatorul video se deplasa spre OZN cu o cameră video ținută în mână, drept care imaginile sunt mișcate.

Desigur, imaginile sunt spectaculoase, mai ales când OZN-ul umple ecranul, într-un prim-plan de zoom. Dar nu se văd alte amănunte în afara luminilor strălucitoare și a unor contururi ocazionale din spatele acestora. După entuziasmul inițial asupra benzii apar întrebările. Este drept că poate fi o navă mare văzută de departe, dar este greu, dacă nu imposibil, să excluzi ideea că ar fi o machetă mică, mult mai apropiată, cu câțiva copaci în fundal. Rezoluția nocturnă – în ciuda spuselor lui Oeschler că din teste rezultă că s-a folosit o cameră scumpă, profesională – este de așa natură încât nu poți fi sigur de nimic. Oeschler pare satisfăcut și spune că OZN-ul nu este o machetă și că a existat cu adevărat o recuperare OZN, care a fost filmată, iar apoi probele au fost furate.

În ceea ce privește entitatea, în mod curios, fața acesteia nu este niciodată vizibilă în întregime. Capul și mâinile sunt întotdeauna în semiumbră, iar restul torsului este invizibil. Nu există semne de iluminare ambientală, ceea ce implică faptul că entitatea „sclipea", lucru pe care puține relatări ale martorilor OZN l-au menționat.

Oeschler notează că ar fi posibil să truchezi respectivele imagini destul de uşor, cu o mască şi un costum negru care să absoarbă lumina de pe restul corpului. Într-adevăr, nu se poate vedea mare lucru în afara a doi ochi mari, negri, înclinaţi, pe o faţă albă, păstoasă. Totuşi, Oeschler susţine că ar fi ilogic să presupui că imaginile stop-cadru ale extraterestrului sunt trucate, în timp ce filmul cu OZN-ul este autentic. El crede că, de vreme ce filmul cu OZN-ul este real, la fel sunt, probabil, şi stop-cadrele cu faţa extraterestrului.

Nu ader prea entuziast la acest raţionament. Dacă, de pildă, cineva a filmat un exerciţiu militar, în care apar lumini şi un elicopter suspendat în aer, bine luminat, iar filmul bine montat arată ceva ce seamănă bine cu un OZN, atunci luarea unor stop-cadre ale unui copil într-un costum şi cu o mască ar fi o treabă uşoară pentru oricine.

Desigur, este o simplă speculaţie. OZN-ul poate fi la fel de bine extraterestru sau trucat, sau ar putea avea dreptate şi Oeschler, că şi nava şi extraterestrul sunt autentice. Dacă este aşa, nu putem decât să înjurăm sursa Gardianului (presupunând că nu el în persoană a făcut filmul) pentru că nu a făcut imagini continue ale extraterestrului descoperit, din motive care par greu de înţeles. Este clar că aparatul video funcţiona bine şi că a fost adus foarte aproape de presupusul extraterestru, deci nu prea avea motive să nu filmeze întreaga entitate.

Ca să fiu onestă, Bob Oeschler spune că a aranjat o vizită în Canada în mai 1992, satisfăcut doar că banda video este „potenţial autentică", o atitudine foarte rezonabilă. El şi-a petrecut câteva zile în zona Carp –West Carleton cu investigatori de la CUFORN (Canadian UFO Research Network), un grup respectat. S-a vorbit cu o femeie numită Labenek, care fusese martoră la observaţia din 1989. Aceasta a arătat fără entuziasm că între timp se mai petrecuseră şi alte evenimente în zona aceea izolată. Au reuşit să descopere în apropiere o zonă circulară, cu un diametru de circa 15 metri, în care plantele fuseseră strivite şi solul dădea semne că ar fi fost afectat de fascicule de microunde. Au fost luate probe de sol şi s-a descoperit că praful alb de pe unele frunze ar fi de titan, o descoperire cu totul neobişnuită.

Înarmaţi cu această descoperire, ei s-au întors la doamna Labenek. Investigatorii i-au spus acesteia, pentru prima dată, de banda video. Atunci ea le-a povestit despre ceva ce văzuse anul trecut, în august. După ce şi-a dus copiii la culcare, spunea ea, a văzut prin fereastra

mare de la parter focuri roşii. S-a gândit să cheme pompierii, dar s-a răzgândit. Copiii ei priveau spectacolul de la fereastra camerei lor şi la fel făcea şi vecinul lor, dr. Quarrington, din casa lui. Au văzut cu toţii un disc alb căzând între copaci, spre zona în care se aflau focurile roşii (acum considerate adevărate limbi de foc). Au observat o dispunere a luminilor similară cu cea de pe banda video, dar nu au văzut nici un extraterestru.

Şi totuşi, o altă localnică susţine că i-a văzut. Aceasta fusese alertată de câinele care lătra. Mergând să vadă ce este, a văzut luminile din copaci. Apropiindu-se mai mult, a văzut interiorul navei şi două fiinţe mici, cu pielea alb-gălbuie şi cu trăsături orientale. Una din acestea părea să fie bolnavă şi se mişca cu încetinitorul. După aceea, femeia şi-a pierdut cunoştinţa şi s-a trezit în casa ei, în sunetul unui elicopter care mătura zona la joasă altitudine.

Au apărut speculaţii că această întâlnire din 1991 ar fi putut fi o tentativă de salvare a OZN-ului prăbuşit cu doi ani înainte!

În august 1993, am discutat cu un cercetător canadian aflat în vizită în Marea Britanie şi i-am cerut să comenteze cazul. Acesta ne-a spus, şi lui Paul Fuller şi mie, că vizitase zona în chestiune, căutând pe teren dovezi că acest caz ar fi fost real, dar nu a găsit nici o dovadă fizică şi nici un martor ocular dispus să declare că fusese de faţă la derularea episodului. A existat, totuşi, un cuplu de fermieri care părea să-şi amintească de un „exerciţiu militar" în zonă.

Pe de altă parte, dacă e să ne luăm după Oeschler, banda video a fost supusă în timpul lui 1992 unei analize foarte amănunţite. Dr. Robert Nathan, de la Jet Propulsion Laboratory, Pasadena, California, care ţine de NASA, nu a putut descoperi dovezi ale vreunui trucaj. După spusele lui, banda a fost remisă companiei TV NBC, care a cheltuit în 1993 peste un sfert de milion de dolari în încercarea de a o reproduce prin trucaje, dar nu a reuşit, spre satisfacţia lui Oeschler.

În această zonă împădurită, rapoartele de observaţie continuă să apară şi povestea pare a fi menită unei vieţi lungi. Cu toate acestea, curentul principal al ozenologiei, chiar şi în Statele Unite, nu se grăbeşte să îmbrăţişeze acest caz ca pe celelalte cazuri „mari" care l-au precedat, cum ar fi fotografiile de la Gulf Breeze, care din 1987 sunt fără oprire dezbătute.

1994
ULTIMA RECUPERARE

În 1994, am primit un telefon de la Sky Television din Marea Britanie, o reţea care pare să fie fascinată de OZN-uri (poate nu ar trebui să ne surprindă, dat fiind numele lor). Ce ştiu despre prăbuşirea OZN din Marea Britanie? am fost întrebată. Răspunsul a fost direct: dacă nu era vorba de vreunul din cazurile tratate până la acest punct în prezenta carte, absolut nimic. Am aflat curând că nu era un caz vechi şi că Sky mă întreabă despre o prăbuşire „în ultimele şase luni, undeva la nord de Birmingham"; atât ştiau şi ei.

Am făcut nişte cercetări şi am aflat cu interes că şi Nick Pope, şeful departamentului „Air Staff 2A" de la Ministerul Apărării, care se ocupă de informaţiile despre OZN-uri, auzise de această poveste. Dar nu părea să ştie nici el mai multe decât mine. Această întâmplare mi-a arătat cât de mult s-au schimbat lucrurile; un oficial de la Ministerul Apărării nu ascundea lucrurile şi era la fel de dornic cu oricine să afle dacă se ascunde ceva în spatele zvonurilor.

În cele din urmă am descoperit sursa poveştii la Quest, grupul din Yorkshire care a fost primul care a auzit de afacerea sud-africană, menţionată mai sus. Sau măcar fusese unul dintre primele puncte de referinţă, pentru că noua poveste fusese obţinută prin contactele lor.

Includ acest incident în carte pentru că el ilustrează modul în care cazurile de prăbuşire/recuperare încep ca o şoaptă şi se termină într-unul din cele două moduri: sau se transformă într-un strigăt, arătând sau un adevăr sau o bravadă, sau dispare treptat în ecouri mititele, care în cele din urmă nu se mai aud deloc. Destul de des, aceste poveşti încep ca zvonuri şi un timp rămân doar sub forma „am aflat de la o sursă necunoscută că..." În cele din urmă, apare o sursă care poartă şi un nume şi susţine povestea sau chiar vine cu noi detalii la ce se cunoştea şi dacă avem noroc (sau nu) bulgărele o ia la vale şi se măreşte.

Iată ce am crezut eu demn de amintit din ce am cules de la „cârtiţele" mai mult sau mai puţin de încredere şi din contactele ulterioare. La sfârşitul lui noiembrie sau începutul lui decembrie 1993, a fost văzută o lumină strălucitoare care a traversat cerul Angliei de Est. Aceasta a

coborât (posibil forțată dar nu doborâtă de avioanele militare) undeva într-o zonă izolată a Clevelandului, la nord de dealurile din Yorkshire și prea departe de vechea stație radar de alertă preventivă de la Fylinglades.

OZN-ul avea forma unui tub și nu era prea mare, cam de două ori mărimea unei mașini. Era înfipt zdravăn în pământul jilav. La fața locului a sosit un convoi de vehicule militare. Acestea au protejat zona, care era liniștită, dată fiind ora înaintată. Dar a devenit evident că nu va fi posibilă mutarea obiectului înainte ca localnicii sau mass-media să afle despre el. Nu se aflau în Arizona, unde un reporter trebuie să meargă cu orele ca să ajungă la locul acțiunii: aici camerele TV puteau ajunge în câteva minute. Prin urmare, a fost adoptat un alt plan.

S-a decis acoperirea OZN-ului cu pământ, astfel încât să arate ca un morman de zgură, deși cam ciudat în plin câmp. Apoi, în timpul câștigat, s-a construit în jurul lui un adăpost temporar, o construcție. Îmi este încă neclar dacă s-a intenționat a fi o construcție permanentă sau temporară, deși una din surse mi-a declarat că OZN-ul era încă îngropat și studiat *in situ*. Totuși, acum că „acoperirea" sărise în aer, lucrurile urmau să fie rapid îndreptate, iar nava spațială dusă altundeva. Nu mi s-a spus nimic de Wright Patterson, dar cred că e o simplă chestiune de timp să mi se sugereze că acolo a fost transportată. Timpul ne va spune cu siguranță dacă chiar avem a face cu nonsensul care pare la prima vedere. E drept că britanicii sunt cam neatenți, dar să nu fi observat locuitorii din Cleveland ce lucruri misterioase se întâmplă chiar sub nasul lor?

Am făcut unele cercetări și am descoperit că de pe la mijlocul până la sfârșitul lui noiembrie au existat câteva observații OZN autentice în zona York-Scarborough care s-ar putea potrivi acestui scenariu. Un obiect care semăna cu o „cometă" cu coadă a fost văzut lunecând pe cerul Mării Nordului. Scrisesem despre caz, considerându-l un meteorit, dar apoi în toate poveștile cu recuperări au început să se strângă alți meteoriți ciudați. Pe 9 decembrie a avut loc o importantă observație pe coasta de est, lângă Louth, la sud de estuarul Humber. Au văzut obiectul atât de mulți martori, încât nu încape nici o îndoială că acolo a zburat într-adevăr ceva ciudat. Ministerul Apărării mi-a confirmat că a primit un raport de la un ofițer superior RAF de la baza Donna Nook, care este poligonul pentru bombardamente de pe coasta de est.

Baza nu avea nici un avion în aer, dar a primit rapoarte de la public, iar unul din comandanţi chiar a văzut obiectul. El nu l-a putut identifica, dar a spus că arăta ca o aeronavă triunghiulară bine luminată.

Investigaţiile din cazul Louth arată că sătenii din Fulstowe şi din jur au semnalat şi ei o interferenţă electrică neobişnuită care a afectat luminile şi televizoarele în noaptea aceea. Este greu de spus dacă aceasta are vreo legătură cu OZN-ul.

Afacerea Louth–Donna Nook a fost probabil cea mai importantă observaţie OZN din Marea Britanie din 1993. Ministerul Apărării mi-a declarat în scris că nu are nici o explicaţie. Desigur, nici unul din aceste evenimente nu pare să fie prea relevant pentru prăbuşirea relatată mai sus; dacă nu vom căpăta mai multe informaţii, este imposibil de stabilit. Poate că acest ultim caz conţine mai multe dimensiuni decât am fost în măsură să aflăm, sau poate se va dovedi încă o mostră de dezinformare. Sau, la fel, ar putea fi o altă momeală falsă furnizată lumii OZN de o sursă exterioară necunoscută, din motive ştiute numai de aceasta. Ca urmare, noua senzaţie britanică ar putea să se termine într-un bubuit sau în huiduieli. Nu mă pot hazarda să prezic în care din ele.

9

CONCLUZII: ADEVĂRUL DIN SPATELE RECUPERĂRILOR

Ați citit o serie de povestiri despre niște cazuri extraordinare, unele din ele farse evidente – unele simple, altele complicate. O pânză complexă de falsuri a fost țesută de o mare varietate de indivizi: de la povestitori de basme doritori să apară la TV, oameni care doresc să pună la cale o lungă și bănoasă serie de conferințe în circuit în State, până la ascunșii agenți secreți care împrăștie intenționat dezinformarea.

Dar există cazuri în care este foarte probabil că a avut loc cu adevărat o prăbușire, și că dintre acestea în unele chiar s-a recuperat ceva care a ajuns la sol, orice ar fi fost acel ceva. Incidente cum ar fi cel din Tunguska, de la Roswell, Kecksburg, Llandrillo și pădurea Rendlesham nu prea lasă loc alternativelor. Dar, desigur, aceasta nu echivalează cu a spune că obiectele prăbușite au fost nave spațiale extraterestre.

Pot fi luate în considerație și alte opțiuni, des citate, de la meteoriți până la misiunile secrete ale rachetelor V, de la avioane experimentale la motoare nucleare ale sateliților făcuți de om. Într-un fel sau altul, probabil că toate acestea vor ajunge să ofere răspunsuri tuturor misterelor care ne înconjoară.

Dar ar fi o prostie să eliminăm complet posibilitatea ca o parte din aceste întâmplări să ascundă un adevăr care să cutremure Pământul. Mă îndoiesc că mai mult

de o jumătate de duzină din cazurile analizate stau în picioare fie și în calitate de candidați la recuperări extraterestre *bona fide*. Dar, bineînțeles, este suficient doar unul care să fie declarat fapt real pentru ca întregul nostru univers să se schimbe. Faptul de a descoperi că nu suntem singuri în imensitatea spațiului – că suntem vizitați, posibil de sute de ani, de ființe superioare din altă lume – ne va modifica profund concepția asupra locului nostru în cosmos; importanța acestui fapt nu poate fi nicidecum exagerată. Iată de ce, oricât de absurdă ar părea majorității oamenilor cu capul pe umeri ideea că o navă extraterestră s-ar fi prăbușit și ar fi fost recuperată, trebuie să ne învingem prejudecățile și să privim probele cu mintea deschisă.

Am încercat să fiu obiectivă și să vă las libertatea de a judeca faptele. În mod sigur, nu este nevoie să spun că unele cazuri sunt autentice sau reale. Credința mea în OZN-uri nu ar fi alterată în nici un fel dacă un caz ar fi explicat în termeni pur terești; aceasta pentru că știu că 95% din totalul observațiilor OZN sunt percepții eronate și că majoritatea (dacă nu toate) cazurilor nerezolvate sunt cauzate de fenomene naturale de diverse tipuri, pe care știința mai are încă până să le elucideze în întregime. Acesta este un fapt imuabil, care te izbește de cele mai multe ori când investighezi cu seriozitate probele. Conceptual, nici un OZN nu ar fi de origine extraterestră.

Pe de altă parte, susțin ferm – ca într-o carte anterioară a mea (*Looking for the Aliens* – În căutarea extratereștrilor) – că ideea unor extratereștri care ne-ar vizita lumea este departe de a fi ilogică: este o ramură legitimă a cercetării științifice, pe care marii experți în astronomie ar trebui să o privească măcar cu respect. De asemenea, datele observațiilor conțin ele însele destule enigme care nu ne permit să spunem cu mâna pe inimă că nu a existat nici un caz care să fie produsul unui contact extraterestru. Este clar că acceptarea ca

o posibilitate este departe de afirmația că este un lucru dovedit. Nu sugerez în nici un caz că am cunoaște adevărul, deși unii dintre colegii mei mai vehemenți ar fi dispuși – și chiar o fac – să o declare în gura mare, cu o siguranță de sine alarmantă.

Cu alte cuvinte, dacă vreunul dintre aceste cazuri ascunde cu adevărat o recuperare extraterestră, acest lucru nu mi-ar pune la mare încercare concepțiile de bază: accept posibilitatea. Cred că ar putea reprezenta cel mai bun răspuns pentru un caz sau două din cele descrise și că ne putem baza când spunem asta pe dovezile existente. Restul ține de judecata și de opțiunile fiecăruia. Dar cel puțin acum suntem capabili să facem o alegere, să luăm o decizie. Desigur, drumul ales poate fi colorat de bucuria regăsirii propriilor așteptări în ceea ce știința consideră – sau nu – acceptabil.

Pornind de la presupunerea (rezonabilă, după părerea mea) că cel puțin una din aceste povești descrie o recuperare extraterestră reală, este nimerit să încheiem cu o serie de întrebări care trebuie să se ridice din această posibilitate extraordinară.

CE ȘTIM DESPRE NAVA CA ATARE?

Am văzut frecvente referiri la un metal neobișnuit de ușor, extrem de rezistent, care nu ar avea echivalent pe Pământ. Acesta ar fi folosit pentru crearea unor nave, în mare parte în formă de disc, deși au fost raportate și obiecte conice sau cilindrice. Dimensiunile navei variază de la ceva mai mare decât o mașină mică până la unui avion mediu; rareori mai mare.

Sistemul de propulsie este adeseori descris ca de neînțeles. Totuși, unele relatări sugerează un sistem dublu: unul pentru folosirea în afara atmosferei, altul pentru mișcarea în mediul nostru. Aceasta ar implica propulsarea în spațiu cu ajutorul unei surse radioactive puternice, în timp ce pentru locurile în care ar putea avea loc o contaminare serioasă ar exista o altă metodă – o linie de gândire interesantă, greu de regăsit în amalgamul de mituri și zvonuri neînrudite. Într-adevăr, sistemul de

Vedere din profil

Vedere generală
înălțime medie
1 la 1,4 m

Montaj compilat din presupusele mărturii oculare, descriind corpul unui extraterestru.

zbor atmosferic pare a avea caracteristicile unui câmp magnetic pulsator, care poate lăsa urme – de exemplu oprirea mașinilor, interferențele radio și TV. Ionizarea aerului, care cauzează luminozitatea acestuia, este un alt lucru frecvent amintit, care ar putea fi un efect secundar al unui sistem de propulsie.

Este evident că o asemenea tehnologie – care, în caz că există, ar depăși categoric posibilitățile noastre de astăzi – ar constitui o pradă prețioasă pentru orice guvern care ar fi recuperat un OZN prăbușit. Din cercetările mele, mi-am dat seama că acest fapt ar fi un motiv arhisuficient pentru orice acoperire; în nici un caz nu este vorba despre clișeul panicii în masă, cu oamenii ieșiți în străzi și strigând „au aterizat extratereștrii". Dacă ar apărea așa ceva la știri, ar ține afișul câteva zile, dar în lipsa semnelor de invazie sau de amenințare directă ar dispărea repede de pe scenă, înlocuit fiind de alte subiecte de interes mai imediat.

Avantajul oferit de secretele tehnologice extraterestre ar fi enorme. Un personaj important al Ministerului Apărării din Marea Britanie mi-a spus că scopul numărul unu în cercetarea tuturor datelor este aflarea modului în care OZN-urile își fac numărul pe cer; sau, după cum mi-a spus literal: „Trebuie să folosim asta pentru a face arme înainte să apuce ceilalți". Acest factor este considerat vital, din puținul pe care-l știm, de către agențiile de securitate, cum ar fi CIA și, probabil, NSA, care cercetează cu interes rapoartele OZN.

CU CE SEAMĂNĂ EXTRATEREȘTRII?

Se spune că ar fi fost capturați peste 20 de extratereștri din prăbușirile din 1947 încoace; într-adevăr, în unul sau două cazuri se susține că acești extratereștri ar fi fost vii, cel puțin inițial. Descrierile acestor ființe sunt de departe cel mai consistent lucru din toate informațiile. De fapt, sunt atât de consistente aceste descrieri, încât ele reprezintă sau o realitate uluitoare, sau un soi de conspirație.

Cel puțin din 1950, există referiri la înălțimea corpului – mică, între 1 m și 1,25 m. Există referiri comune la mărimea disproporționată a capului și la ochii neobișnuiți, descriși în mod tipic ca mari, înclinați sau orientali la aspect și închiși la culoare.

Celelalte atribute ale corpului sunt mai puțin menționate, nasul, urechile și gura fiind sau subdezvoltate, sau neobservate de martorii întâmplători. Corpul totuși ar fi subțirel, ciudat de ușor în aparență, chiar fragil. Nu sunt neobișnuite relatările despre mâinile cu numai patru degete, ușor răsfirate, nu cinci. Nuanța pielii ar fi albă, cenușie, sau albăstrie; nu există o consecvență în privința aceasta.

Majoritatea acestor descrieri provin din observații scurte ale martorilor care au susținut că s-au aflat la locul prăbușirii și că au văzut corpurile fără să li se permită, sau la Wright Patterson, după sosirea lor, unde mai era posibilă o privire fugară. Totuși, există și câteva cazuri de presupuse autopsii, cum ar fi cele care s-au scurs de la doctori la Len Stringfield. Când mie și lui Peter Hough sursa noastră militară anonimă ne-a oferit dosarul MJ-12 complet, cu tot cu anexe, una din caracteristicile importante, descrise pe larg, a fost un raport de autopsie foarte detaliat, care ar fi fost scris de un anume doctor Frederick Hauser.

Sursa militară citise raportul de 200 de pagini al autopsiei unei entități (ale cărei fotografii s-ar fi găsit și ele incluse), susținând că entitatea ar fi fost „străniu de umană". Era „mai mică decât înălțimea medie și complet cheală, fără pleoape sau sprâncene. Fără urmă de păr corporal. Nasul era cel mai neobișnuit, foarte înfundat în față, aproape că nici nu-l vedeai acolo... Textul era plin de un jargon medical incredibil, din care n-am înțeles mare lucru". A adăugat că exista o incizie „chiar sub jumătatea corpului". Dar nu putea să ne spună dacă s-ar datora autopsiei.

Datele lui Stringfield, de la un „studiu anatomic" presupus a fi fost făcut la începutul anilor '50 sunt foarte precise: înălțimea entității ar fi fost „patru picioare și trei țoli și trei optimi de țol"! Se adăuga: „Capul era în formă de pară și supradimensionat după standardele umane... ochii erau mongoloizi... ochii erau retrași în cap, nici o pleoapă vizibilă... pielea părea să fie cenușie și mobilă când o mișcai". Și așa mai departe.

Dar probabil cea mai surprinzătoare descriere a entităților vine din partea doctorului Robert Sarbacher. Înainte de moartea sa din 1986 (an în care, întâmplător, am pierdut pe mulți din oamenii cheie în cercetarea cazurilor de recuperare, de la Allen Hynek la Jesse Marcel), acest om de știință a făcut probabil cea mai importantă declarație înregistrată până acum.

Sarbacher era un om strălucit, cum o arată limpede și prezentarea lui în *Who's Who*. A fost consultant al Departamentului pentru Cercetare și Dezvoltare al guvernului american și mai târziu președintele prestigiosului Washington Institute of Technology. Încă din 1950 el i-a spus unui important om de știință canadian, dr. Wilbert Smith, într-o convorbire particulară, că OZN-urile sunt „clasificate de către guvernul american ca cele mai secrete subiecte", depășind chiar și bomba H cu două puncte. Mai mult, că la trei ani de la primele observații „nu am fost încă în stare să le copiem performanțele", dar că nu putea vorbi despre cercetările în curs de desfășurare.

Smith a colportat spusele lui, iar Sarbacher a refuzat să mai vorbească, dar în ultimii trei ani ai vieții s-a decis să spună tot, aparent netemându-se de nimeni. De câteva ori, el a menționat, verbal sau în scris, importanta echipă științifică și militară desemnată recuperărilor din anii '50, cum nu i s-a putut dedica în întregime din cauza altor însărcinări și cum a aflat totuși despre tehnologia OZN și extraterestră care a fost capturată. Materialele OZN erau „extrem de ușoare și foarte tari", a scris el, afirmând în 1983 ceea ce au spus multe surse de primă mână. În ce privește entitățile, și acestea erau „de categorie ușoară" și, într-adevăr, „am avut impresia că acești «extratereștri» sunt constituiți ca anumite insecte pe care le avem aici, pe Pământ, pentru că din cauza masei mici forțele inerțiale implicate ar fi foarte reduse". Dacă toate aceste lucruri sunt rod al fanteziei, atunci ele sunt surprinzător de consecvente.

UNDE SE PĂSTREAZĂ NAVELE SPAȚIALE CAPTURATE?

Auzim în mod repetat despre ducerea epavelor recuperate la baza aeriană Wright Patterson din Dayton, Ohio. În cele mai multe cazuri, este vorba de martori, fie de oameni aflați la locul prăbușirii, care au văzut obiectul împachetat, fie chiar de la Wright Patterson, care au văzut obiectul *in situ* sau la sosire. Totuși, în cazul Roswell, cunoaștem din înregistrările scrise ale vremii că locul unde a fost dusă epava este exact Wright Patterson.

Wright Patterson este o alegere evidentă. Adăpostește Diviziunea pentru Tehnologii Străine, care se ocupă de materiale capturate din alte țări, inclusiv, fără îndoială, cele extraterestre. Avem, într-adevăr, motive suficiente să credem că unele din materialele provenite din incidente din afara Americii au ajuns tot acolo, deși și alte țări (în special URSS) aveau propriile facilități.

Factorul principal este securitatea. Există multe povești și zvonuri despre un complex de la Wright Patterson, foarte bine păzit, numit uneori Hangar 18, alteori „camera albastră". Senatorul Barry Goldwater a vorbit despre încercările lui de a afla despre ce este vorba, dar, deși locul lui din guvern era destul de important, se pare că i s-a interzis accesul, din cauza unui secret care s-ar fi aflat acolo. Există povești despre prietenii diverșilor președinți (de exemplu, celebrul comic Jackie Gleason) care au mărturisit pe patul de moarte rudelor apropiate cum au aflat „marele secret" și au fost aduși să vadă OZN-urile și extratereștrii morți.

Se pune totuși întrebarea: poate o asemenea descoperire să fie ascunsă o jumătate de secol (dacă se consideră că totul a început cu Roswell), fără ca scurgerile de informații să fi fost prea importante? Oare cele mai strălucite minți ale lumii nu ar fi putut găsi până acum o cale să facă această tehnologie funcțională? Nu ar fi apărut brevete și aplicații posedate de guvernele implicate? Nimic nu s-a întâmplat, se pare. Încă ne târâm prin spațiu cu rachetele noastre „primitive", care nu arată nimic din complexitatea zborului OZN-urilor pe cerul nostru. Are vreo noimă atunci?

Cele spuse mai sus se bazează pe presupunerea că tehnologia cu pricina nu este cu secole înaintea celei actuale și deci nu este atât de

incomprehensibilă. Închipuiți-vă prăbușirea unui Concorde la curtea regelui Arthur, în secolul al VI-lea e.n. Ar fi putut probabil să-și închipuie că e vorba de o mașinărie zburătoare, dar tot restul ar fi fost fără noimă. Nu din cauza tehnologiei înapoiate; pur și simplu oamenii nu aveau noțiunile de electricitate, calculatoare, tehnologia microcircuitelor, ecrane TV ș.a.m.d. – nici măcar ideea primară despre zborul mecanic. Pur și simplu nu ar fi fost în stare să înțeleagă principiile care guvernează un Concorde, necum să-l copieze.

Deci putem să ne închipuim un guvern care păstrează sub cheie, cu mare grijă, tehnologia extraterestră, așteptând ziua în care lumina științei va oferi o înțelegere gradată a ceea ce posedă – puțin câte puțin – și va permite încorporarea în propria tehnologie avansată. Pentru lumea de afară nu se va fi întâmplat nimic dramatic, dar guvernul respectiv va avea practic garanția unui avans economic asupra tuturor rivalilor – o sursă aproape nelimitată de cunoștințe ale viitorului, așteptând să fie demontată bucățică cu bucățică, asigurând respectivei națiuni menținerea supremației în multe domenii tehnologice.

Sau poate va prevala altruismul; poate descoperirea materialelor OZN va fi împărțită cu toți. Cea mai bună șansă de înțelegere ar fi să fie aduși cei mai buni experți, indiferent de naționalitatea lor. Dar adevărul este acela că toate națiunile sunt motivate de factorii economici și de înflorirea rivalității capitaliste. Un OZN recuperat va aduce un asemenea avantaj în termeni de știință, tehnologie și de supremație militară, încât este greu de imaginat un guvern care și-ar sacrifica propriile obiective și ar pune la dispoziția oricui dovezile pe care le posedă. Acest lucru este cu atât mai valabil dacă prima recuperare a avut loc în 1947, când lumea arăta cu totul altfel. În deceniile care au urmat, am trăit cu frica permanentă că o să fim aruncați în aer, iar forțele care susțineau păstrarea exclusivă a mult superioarei tehnologii extraterestre ar fi fost de neatacat, fie și numai din motive de patriotism și de supraviețuire.

Poate că lucrurile s-au mai liniștit, mai ales că din prăbușirile OZN nu mai rămâne mare lucru după 20 sau 30 de ani – poate că și acesta este motivul pentru „programul educațional" despre care se vorbește. Dar dacă ai ascuns acest adevăr un timp atât de îndelungat se ridică o altă problemă: cum să recunoști adevărul fără să stârnești mânia întregii planete pentru că ai pus propriile tale interese mai presus de cele globale?

Desigur, toate acestea sunt speculații. Totuși, un lucru este clar: este foarte improbabil ca la Wright Patterson să se afle astăzi ceva edificator, presupunând că a fost vreodată. Prea multe scurgeri au avut loc, iar locul nu mai este destul de sigur. În locul lui, atenția generală se concentrează acum asupra unui loc cu totul diferit și mult mai plauzibil ca păstrător al unor secrete incredibile – un loc numit „Dreamland".

EXISTĂ NAVE SPAȚIALE PĂMÂNTEȘTI ÎN CONSTRUCȚIE LA O BAZĂ AMERICANĂ?

Cazul Dreamland a început sub auspicii nefavorabile, prin anii '80, datorită dosarelor acum discreditatului „Proiect Aquarius". Atunci când o sursă din interiorul serviciilor secrete a recunoscut că este vorba de o dezinformare, Bill Moore și-a recunoscut rolul în monitorizarea efectului acestor dosare asupra ozenologilor. Dar în acest joc de-a minciuna și contraminciuna și aceste dosare pot conține un sâmbure de adevăr. În orice caz, în ele se vorbea despre inițierea unui proiect în deșertul Nevada, în 1972, al cărui scop era construirea și testarea în zbor a unui OZN, posibil o navă recuperată, sau una care folosea o parte din tehnologia acesteia.

Curând, interesul s-a focalizat asupra unei părți retrase a complexului bazei aeriene Nellis, numit Area 51, iar mai târziu S-4. Aceasta este înconjurată de poligonul de încercări Tonopah. Este practic în mijlocul deșertului, lângă lacul Groom (aproape secat), la câteva ore de mers cu mașina de Las Vegas. Este subiectul unui puternic dispozitiv de securitate, deși nu prea pare să aibă nevoie, dată fiind relativa inaccesibilitate. Acest loc este mult mai probabil să găzduiască nave spațiale prăbușite – nu ai putea să zbori din și spre Wright Patterson cu cel mai mare secret al lumii, fără să fii remarcat!

Îndată ce mișcarea OZN americană și-a băgat nasul în aceste povești, mitul a luat proporții. Din 1987 au început să apară surse care au pretins că sunt implicate direct în afacere și că își riscă viața spărgând zidul extraordinarului secret. Se spune că „Dreamland" este numele căpătat de Area 51 de la cei ce muncesc acolo, pentru că ceea ce se poate vedea acolo este echivalentul paradisului pentru experții în aviație.

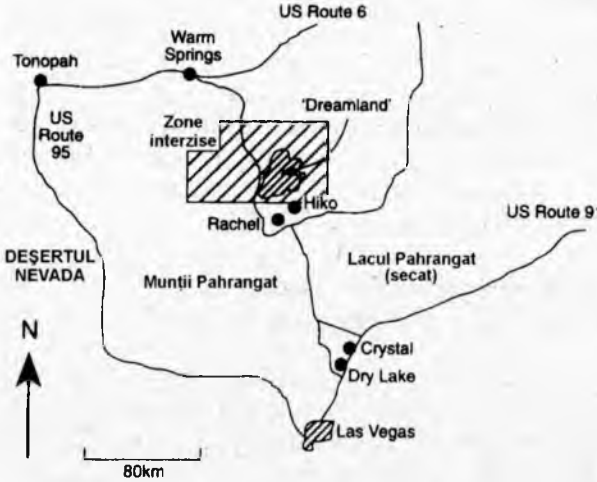

Hartă care prezintă presupusa localizare a „Dreamland".

Am văzut filme şi fotografii luate de acolo de vitejii ozenologi care au campat pe înălţimile munţilor, riscând muşcăturile şerpilor cu clopoţei, căldura înăbuşitoare şi foarte concretul pericol al arestării şi al unei amenzi pe loc de 500 de dolari. Acestea arată intensa activitate care are loc acolo. În locul acela este găzduită, fără îndoială, tehnologie ultrasecretă şi, mai mult decât probabil, dacă testele cu nave extraterestre sunt mai mult decât nişte fantezii, acesta este locul lor cel mai potrivit.

Una din primele surse care au oferit date despre această localizare a fost John Lear, din faimoasa familie de aviatori. Acesta cercetase Aria 51 pentru a afla ce „avioane-spion" se produc acolo, dar a declarat că a obţinut mult mai mult decât căuta, aflând de la contactele lui aviatice că USAF pilotează nave spaţiale pe deasupra fundului nisipos al lacului Groom. Aceasta se întâmpla la vremea când guvernul american se lupta cu protestele politice şi înconjura aproape 36000 de hectare de teren din jurul bazei, astfel încât nici un civil să nu fie în stare să se apropie suficient ca să vadă locul, ca să nu mai vorbim despre intrare!

Apoi, în 1988, a apărut Bob Lazar, care a susţinut că a lucrat ca inginer şi fizician la Los Alamos şi că fusese dus în numeroase ocazii (în autobuze cu geamuri înnegrite) la locul de la lacul Groom. Los Alamos a negat că l-ar fi avut pe statul de plată, iar el a susţinut că ar fi

în pericol din cauza a ceea ce știe. Lazar a devenit o apariție regulată pe scena OZN americană, pentru că a confirmat detaliile bănuite de „credincioșii" OZN. În martie 1989, el l-a dus pe John Lear la Groom Lake și au văzut un disc portocaliu executând manevre incredibile. El a adăugat că la bază există nouă nave spațiale de diferite forme și că acestea folosesc o tehnologie cu totul fantastică, care implică, într-un mod necunoscut, folosirea undelor gravitaționale, a antimateriei și a unui element care pe Pământ nu poate fi sintetizat.

Pe măsură ce poveștile despre Dreamland continuau să persiste, au apărut și alte surse. Ozenologii au primit documente care prezentau în detaliu pactele secrete dintre extratereștri și guvernul american, cu un troc cu tehnologie OZN contra unei cote de persoane răpite pentru experimente medicale. Am auzit de zeci de extratereștri care lucrează cot la cot cu USAF în Area 51, pentru a pune la punct navele și că este în curs o bătălie între „băieții buni" mai înalți și micile creaturi cenușii, care par să nu prea se sinchisească de omenire.

Curând a devenit imposibil să mai separi adevărul de exagerări, faptele de ficțiune; era cu neputință ca tot ce se spunea despre Area 51 să fie adevărat și perfect posibil ca nimic să nu fie adevărat. Dar dacă așa ar fi, atunci prea mulți martori au mințit.

În 1993, m-am întâlnit cu un pilot britanic care zburase peste deșertul Nevada în drum spre California și simțise, mai degrabă decât văzuse, că ceva plutește în aer. A înhățat repede aparatul de fotografiat și a tras o poză unui obiect pe care l-a simțit depășind avionul lui cu reacție personal. Poza a ieșit. Mi-a arătat-o: o formă neagră, destul de neclară, care părea să cadă cu o viteză foarte mare. Omul era convins că, orice ar fi fost, crea în jurul lui o „aură", invizibilă ochiului, dar care nu a scăpat filmului. Să fie dovada unei tehnologii înaintate care să zboare deasupra lacului Groom? Poate. Pilotul nu este nici pe departe singura persoană care a văzut sau filmat obiecte pe cer. Rezidenții din California au raportat și ei explozii puternice, ca bangurile sonice, care le-au scuturat casele. Dar când s-au uitat pe cer nu au văzut nimic. Surse din aviație cred că sunt avioane ultrasecrete care zboară la viteze supersonice și care parcurg distanța de la Nevada în doar un minut sau două.

Totuși, trebuie ținut cont de un fapt foarte important. Este sigur că la Nellis chiar se construiesc și se testează avioane secrete. Acolo a fost

asamblat și a zburat avionul spion U2, cu 40 de ani în urmă. Ractorul *stealth* Aurora a fost construit și testat cu ani mulți înainte de a intra în serviciu și de a fi recunoscut de guvernul american. Într-adevăr, zborurile Aurorei în zona Nellis sunt atestate din 1982, în timp ce existența lui este recunoscută abia cu un deceniu mai târziu!

M-am întâlnit și am discutat cu experți americani în aviație, care mi-au spus că la Nellis există nenumărate proiecte de avioane. După cum mi-a spus unul din ei, „acestea includ lucruri pe care dacă le vezi ajungi să fii sigur că ai văzut o navă spațială". Este vorba, mi s-a spus, de sisteme de propulsare foarte sofisticate, „unele revoluționare", de exemplu motoare cu combustibil nuclear. Expertul a adăugat că „avioanele care zboară acolo acum [1992 n.a.] nu vor fi cunoscute celor mai mulți experți în aviație decât după anul 2000... Desigur, oamenii văd pe cer lucruri uluitoare chiar în zilele noastre." Deși nu vorbea în calitate oficială, nu am nici un motiv să nu-l cred, iar U2, Aurora și alte tehnologii de spionaj construite în trecut la Nellis fac deja parte din folclor. Deci acolo trebuie să fie în lucru ceva care să amplifice secretul.

Să ne gândim puțin: guvernul Statelor Unite s-ar putea să fie foarte fericit să lase poveștile cele mai extraordinare cu nave extraterestre, ba s-ar putea să furnizeze documente OZN false ozenologilor. Căci aceste povești le vor părea absurde majorității cercetătorilor, iar dacă unul din avioanele secrete ar fi văzut, ar fi repede etichetat OZN!

Desigur, totul depinde de ce înțelegem prin OZN. Fie că este un nonsens, și atunci respingem observațiile din capul locului, fie că sunt reale, iar atunci observațiile sunt acceptate ca nave spațiale. În 1992, Andrew Basiago a publicat informații interesante, pe care a spus că le-a obținut de la o rudă a lui Marion Williams, fost agent CIA, care a lucrat pentru compania aviatică Lockheed. Williams contractase un cancer și în zilele sale din urmă a vorbit despre experiențele sale din Nevada – cu mult înainte ca relatările lui Lear sau Lazar să parvină chiar și ozenologilor. El a vorbit despre locul respectiv, despre modul în care se extrag tehnologiile din navele spațiale recuperate și a dat chiar și mici detalii – cum ar fi transportul cu autobuze cu geamuri înnegrite – care se potriveau cu declarații ulterioare.

Oricât de adevărat s-ar dovedi vreun amănunt din acestea, credința în importanța zonei crește. Un film despre OZN-ul numit „Old Faithful"

[*Credinciosul bătrân*] (din pricina regularității cu care este văzut) –, a intrat în ultimii ani pe scena OZN. Dar nu este decât o lumină pe cer.

În aprilie 1993 s-a ținut o conferință OZN în orașul Rachel, aproape de Nellis. Dennis Stacy a scris o excelentă dare de seamă asupra evenimentului pentru *MUFON Journal* și a oferit un ghid pentru turiștii care ar vrea să vină și să vadă ceva. Acum există autobuze speciale care merg acolo de la Las Vegas! Pe 1 octombrie 1994, Turner Network Television a plănuit o emisiune în direct din deșertul Nevada, în care să întrețească interviuri preînregistrate pe tema informării și dezinformării cu orice imagine a vreunei nave spațiale pe care ar fi avut norocul să o prindă cu lungile lor teleobiective.

Problema este că aceeași zonă atrage și maniacii aviației. Aceștia văd aceleași lumini ciudate ca și maniacii OZN și pleacă acasă convinși că au văzut prototipuri ale următoarei generații a tehnologiei stealth. Ozenologii, desigur, sunt de acord, dar cred că aceste avioane sunt modelate după nave spațiale recuperate; iar unii adaugă că sunt zboruri de test umane, supervizate de extratereștri!

Problema se reduce la care versiune a adevărului aderi. Deși, dacă s-a întâmplat vreodată o recuperare, nimic nu mai pare atât de gogonat.

POATE FI PĂSTRAT UN ASEMENEA SECRET?

Dacă Statele Unite sunt în posesia unor cadavre de extratereștri și a unor farfurii zburătoare de zeci de ani, cum oare ar putea fi păstrat un asemenea secret uriaș, pentru atât de mult timp?

Toate țările au secrete, bineînțeles, dar de obicei acestea ies la iveală după câțiva ani. În august 1956, în Marea Britanie, a avut loc un accident aerian foarte grav la baza nucleară din Suffolk. Un siloz care adăpostea bombe atomice a luat foc și s-a evitat de puțin o catastrofă. Acest fapt a fost ascuns publicului timp de 30 de ani, dar în cele din urmă a ieșit la iveală când cei implicați au decis să vorbească.

Istoria arată că secretele uriașe se pot păstra dacă se depun suficiente eforturi. Să ne gândim la numărul imens de oameni care au lucrat la Proiectul Manhattan, de construire a primei bombe atomice. În ultimii ani ai celui de-al doilea război mondial au fost angajați în bătălia perfecționării armei mulți oameni de știință, tehnicieni și personal militar, iar materialele erau transportate de-a lungul și de-a latul Statelor

Unite fără ca adevărata lor destinație să fie cunoscută. Lumea nu a aflat adevărul decât după ce arma a fost folosită pentru prima dată în iulie 1945.*

Poate că s-a folosit un grad asemănător de păstrare a secretului și pentru OZN-urile recuperate, din care primul ar fi fost luat nu mult după terminarea războiului. Deosebirea este că nu vorbim despre păstrarea unui secret când mediile de informare sunt ținute sub control, cum a fost cazul în timpul războiului. Părerea mea este că subiectul unei acoperiri atât de eficiente, care să țină 50 de ani, nu poate fi decât un secret fantastic de calibrul navelor spațiale și al cadavrelor extratereștrilor. Este vorba de 50 de ani, timp în care mediile de informare avide de noutăți s-au dezvoltat rapid și în care au stat tot timpul cu carnetele de cecuri pregătite. Este, cred eu, de neconceput ca oblonul să fi putut fi tras etanș peste un asemenea secret atât de mult timp. Chiar dacă numai unele din incidentele din această carte sunt autentice, este clar că oblonul *nu* a fost tras etanș. Această carte nu ar fi apărut fără cooperarea oamenilor care au spart tăcerea.

Totuși, ceea ce avem aici este un secret atât de incredibil potențial, încât chiar dacă transpare pe undeva, majoritatea oamenilor raționali va înclina să nu-l creadă. Povestea bombei atomice a fost crezută pentru că arma a fost folosită. Totuși, este mai mult decât probabil că, dacă Japonia ar fi capitulat înainte de folosirea bombei, americanii ar fi păstrat secretul cât mai mult timp posibil.

Prin însăși natura lor, secretele sunt secrete dintr-un motiv; în mod similar, ele sunt deconspirate tot dintr-un motiv. După cum am văzut, în spatele deciziei de a păstra secretul recuperării tehnologiei extraterestre au existat puternici factori politici, economici și militari. Dacă lucrurile nu se schimbă în viitorul apropiat – de exemplu, Statele Unite chiar să scoată la vedere nave spațiale funcționale, sau niște extratereștri să se decidă să apară în văzul tuturor – atunci nu va apărea nici un motiv de a dezvălui secretul. Legitimarea studiului OZN-urilor este ultimul lucru pe care autoritățile ar vrea să-l facă, pentru că atunci s-ar putea ca oamenii de știință independenți care ar studia problema în detaliu ar putea ajunge la descoperiri revoluționare înainte de echipele controlate de militari. Aceasta este o motivație puternică nu

*)Mai degrabă în august 1945. Exploziile experimentale nu au fost aduse la cunoștința publicului (n.t.).)

numai pentru ascunderea adevărului, ci și pentru efortul de a face OZN-urile prea absurde pentru a fi acceptate de știință. În multe privințe, autoritățile și-au făcut un excelent aliat în acest scop, sub forma ozenologilor înșiși, a căror exuberanță excesivă și dorință de a crede în basme – fără a se mai complica cu luxul dovezilor concrete – de obicei reușește să facă afirmațiile lor să pară foarte hazardate.

De-a lungul anilor, au existat semne că serviciile secrete din Statele Unite au ajutat uneori la tulburarea apelor. Există, după cum am văzut, dovezi că acestea ar fi ajutat la aruncarea de serioase dubii asupra cazului Roswell prin implantarea unei povești de recuperare foarte problematice încă de la începuturile mișcării OZN. Există o abundență de indicii care arată că au jucat un rol în poveștile „contactaților" din anii '50, în care martori apăruți din senin susțineau că au făcut călătorii pe Marte și Saturn, determinând crearea rapidă a unei credibilități pentru subiect, mai ales prin implicarea mass-media și a științei tradiționale.

În zilele noastre, există motive foarte serioase să credem că documente în care apar afirmații clare despre recuperările extraterestre sunt furnizate ozenologilor din surse oficiale, poate în speranța că aceștia se vor purta prosteste și vor face zarvă; și sunt mari șanse să facă zarvă.

Toate acestea n-ar avea nici un rost dacă OZN-urile ar fi ireale sau pur și simplu fenomene naturale – oricât de stranii. Dar dacă există un sâmbure de adevăr în afirmarea naturii extraterestre a acestora și a recuperării lor? Nici un guvern nu poate spera să păstreze un asemenea secret pentru totdeauna. Există întotdeauna mărturisiri pe patul de moarte din partea oamenilor de știință, oameni care bravează regulamentul ca „să spună lumii adevărul", ca și ocazionale gafe oficiale. Deci, cum să previi asemenea scurgeri și să convingi treptat lumea?

Din fericire, acest adevăr extraterestru pare intrinsec absurd, deci înghițirea lui de către cei mai mulți oameni raționali va lua cam mult, mai ales în lipsa unei confirmări oficiale. Dar, dacă de-a lungul timpului apar treptat relatări spuse cu calm, consecvente între ele și nu peste măsură de fantastice, păstrarea acoperirii s-ar dovedi imposibilă.

Ce faci atunci? Îi ajuți pe ozenologi să-și compromită subiectul, făcându-l chiar mai ridicol decât este. Pentru orice pas înainte pe care l-ar constitui o „mărturie adevărată", fanaticii OZN vor face doi înapoi, mulțumită talentului lor demonstrat de a crede orice, oricât de

caraghios, și de a striga în gura mare noua poveste. Câteva documente care arată caracteristici bizare ale mușamalizării, foarte probabil plecând de la adevăr... Ocazionala bombă aruncată în comunitatea OZN pentru a netezi calea... Dacă vor ei să vadă avioanele secrete din Nevada și să creadă că sunt nave spațiale, foarte bine – de ce să-i dezamăgim... este cu adevărat foarte simplu. Nu va trece mult și mișcarea OZN se va strangula singură prin niște afirmații atât de absurde, încât nimeni din afara domeniului nu le va mai crede. Cred că în prezent sunt cele mai mari șanse ca dezinformarea în domeniu să se răspândească nestânjenită; dar nu este vorba de informații *incorecte*, ci doar de o exagerare a adevărului.

Bănuiesc că realitatea recuperărilor extraterestre se află undeva între necesitatea de a crede și cea de a nu crede în cele aflate în această carte, probabil nu în pacte sau nave spațiale pilotate de USAF, ci în capturarea a ceva încă de neînțeles și prin urmare foarte sensibil.

ANEXĂ

TEXTELE DOCUMENTELOR

DOCUMENT 1
TELETYPE

Memorandum datat 8 iulie 1947, în care FBI discută prăbuşirea de la Roswell. Urmează rapoartelor de la baza Roswell că obiectul ar fi fost un OZN, dar precede cu câteva ore afirmaţiile de la baza Carswell, Texas, că obiectul ar fi fost pur şi simplu un balon meteorologic.

FBI DALLAS 7-8-47 6:17 pm

DIRECTOR ŞI SAC CINCINNATI, URGENT

Informaţie despre: Disc zburător. xxxxxxx cartierul general al escadrei aeriene opt, a anunţat telefonic biroul acesta că un obiect presupus a fi un disc zburător a fost recuperat în apropiere de Roswell, New Mexico, la data curentă. Discul este de formă hexagonală şi ar fi fost suspendat de un balon cu un cablu, care balon avea un diametru de circa douăzeci de picioare. xxxxxx a anunţat mai târziu că obiectul găsit are asemănări cu un balon meteorologic de mare altitudine, cu reflector radar, dar conversaţia telefonică dintre oficiul lor şi aerodromul Wright nu i-ar fi susţinut ideea lui xxxxx. Discul şi balonul ar fi fost transportate la aerodromul Wright pentru examinare, cu avion special. Informaţie colportată de birou pentru interesul naţional în caz. xxxxxxx şi este adevărat că National Broadcasting Company, Associated Press şi altele încearcă să afle localizarea actuală disc. xxxxx spus va cere aerodrom Wright să furnizeze birou Cincinnati rezultate examinare. Nu s-au făcut alte cercetări.

SFÂRŞIT WYLY ÎNREGISTRAT F B I IUL 22 1947
CXXXX ACK ÎN REGULĂ
WA 92 FBI CI MJW
BPI H8
8-38 PM
8-22 PM OK FBI WASH.DC

DOCUMENT 2
MEMORANDUM DE CABINET, GUVERNUL STATELOR UNITE

Publicat sub incidența Legii Libertății Informațiilor din 1976. Discută mingile de foc verzi văzute deasupra statului New Mexico în 1948 și arată cât de serios a fost tratată problema. Numele cenzurat este Dr. Lincoln La Paz, a cărui legătură nu prăbușirea de la Roswell este controversată.

CĂTRE: DIRECTOR, FBI Data: 22 martie 1949
DE LA: SAC, SAN ANTONIO
SUBIECT: PROTEJARE INSTALAȚII VITALE
DOSAR 65-58300

Re[feritor] scrisoare San Antonio datată 31 ianuarie 1949, care a subliniat discuția de la o recentă întrunire săptămânală a G-2, ONI, OSI și FBI în zona Armatei a Patra, privind „Aeronavă Neidentificată", sau „Fenomene Aeriene Neidentificate", cunoscute ca „discuri zburătoare", „farfurii zburătoare" și „mingi de foc". Se repetă că această problemă este considerată secretă de ofițerii de informații, atât de la Armata Terestră, cât și de la Forțele Aeriene.

G-2, Armata a 4-a, a informat că problema de mai sus se numește acum „Aeronavă neconvențională" și investigațiile privind asemenea probleme au primit numele de „Proiect Grudge".

G-2, Armata a 4-a, a informat că pe 16 februarie 1949 s-a ținut la Los Alamos, New Mexico, o conferință pentru tratarea așa-numitului „fenomen al mingilor de foc verzi", care a început în jurul datei de 5 decembrie 1948. S-a arătat că subiectul este clasificat „secret" și că investigația este o răspundere importantă a US Air Force, Comandamentul Aprovizionare, T-2

xxxxx de la Universitatea New Mexico, a discutat despre o observație făcută de el personal, care a primit numele de „incidentul de la Vârful Foamei" si a descris următoarele caracteristici care indică faptul că fenomenul nu poate fi clasificat ca o cădere normală de meteorit.

1. A fost o lumină inițială strălucitoare (fără perioadă de creștere a intensității) și de intensitate constantă în timpul desfășurării fenomenului.
2. Lumină verde-gălbuie, cam de 5200 Angstrom.
3. Traiectorie esențialmente orizontală.
4. Traiectorie traversată la o viteză unghiulară constantă.
5. Durată de cam două secunde.
6. Lipsă zgomot însoțitor.

DOCUMENT 3
REȚEAUA DE CERCETARE A FENOMENELOR AERIENE (APEN)

Parte a raportului trimis mie în 1975 de misteriosul, necunoscutul APEN. La vremea aceea, nimeni nu bănuia că afacerea Llandrillo acoperea aterizarea unui aparat extraterestru. Era cu aproape 20 de ani înainte ca martorii oculari să apară.

COPIE RAPORT INIȚIAL PRIVITOR ATERIZARE NORD ȚARA GALILOR.
TRANSMIS 24 IAN 74

OZN
LA BAZĂ
PRIN T/P LEGĂTURA 3
PRIORITATE UNU AUTORIZARE ELIBERATĂ JTA
CĂTRE CENTRUL DE REFERINȚĂ
DE LA: AGENȚII 71 & 349
CAZ NR. 174L.74.71/349ST

LOCALITATE: LLANXXXXXX NORD ȚARA GALILOR
INCIDENT: ATERIZARE ȘI CONTACT (APROAPE DOVEDIT)
ACȚIUNE RECOMANDATĂ:„HIPNOZĂ REGRESIV TEMPORALĂ" URGENT
DESCRIERE OBIECT: DISCOID, CU CUPOLĂ, SFERĂ & TREPIED DE SUSȚINERE, 4 HUBLOURI
MĂRIME: 200' × 50' [60.96 × 15.24 m]
CULOARE: METALICĂ (LUSTRUITĂ)

ECHIP. SUPLIMENTAR NECESAR: LAND ROVER, LWB, TEODOLIT, STROBOSCOP, SENZORI INFRAROȘII/ULTRAVIOLETE, RADIOURI PORTABILE (5)
DATA LA CARE ESTE NECESAR: MÂINE (25 IAN 74)
NR. PERSONAL SUPLMNTR NECESAR: 4 (RECOMANDĂM CEL PUȚIN O FEMEIE)
ORICE ALTE COMENTARII: CERERE PRIMIRE ACASĂ LA MINE ȘI LA AGENTUL 349 A NOII FORME A RAPORTULUI INIȚIAL

Intervievat după instrucțiuni timp lung (2 ore și 1/2) d. Wxxxxxxx. Găsim că este foarte sincer. A fost de neclintit în povestea lui, iar descrierea navei (și a extratereștrilor) a fost mai detaliată decât cele cu care suntem obișnuiți, poate din cauză că este un fost militar/inginer. A descris o navă tipică

„Adamski", cu câteva „extradetalii". Descrierea extratereștrilor amintește și ea de extratereștrii lui Adamski. Descrierea navei similară cu raportul din Districtul Lacurilor și cu raportul din zona Văii Rossendale (vara 1972). Extratereștrii i-ar fi vorbit, i-ar fi dat instrucțiuni să ne contacteze *doar pe noi* și i-au furnizat unul din numerele noastre X-D.

DOCUMENTUL 4
NESECRET

Tipic pentru documentele publicate de Ministerul Apărării din Marea Britanie, de la începutul lui 1983. Descrie o observație a unor polițiști din Yorkshire, din 16 august 1987. Cea mai interesantă informație este cea a listei de distribuție. Copiile merg la DI55 (agenție de informații a Ministerului Apărării), iar două la DSTI (unitate științifică și tehnică, posibil de la baza RAF Farnborough). Aceste departamente nu au publicat niciodată vreun detaliu.

CYO225 17/1936 229C2391

PENTRU CAB
RUTINA 171400Z AUG 87

DE LA RAF WEST DRAYTON
CĂTRE MODUK AIR

NESECRET
SIC X6F
SUBIECT: FENOMENE AERIENE A.161900Z AUG 87 30 SEC B. UNUL, OBIECT ROTUND ÎNTUNECAT, FĂRĂ LUMINI, FĂRĂ SUNETE C. LA ADRESA DE ACASĂ – AFARĂ – STAȚIONAR D. CU OCHIUL LIBER E. LA SUD DE F. PINNER F. 45 GRADE LA VEDEREA TRECERII PE DEASUPRA CAPULUI G. N/K H. CONSTANT SUD-NORD J. CLAR K. ZONA REZIDENȚIALĂ L. PRIVITOR CONSILIUL DE CONDUCERE LATCC M. xxxxxx

O. NIL P. 171230Z AUG 87
BT
DISTRIBUIRE Z6F

F	CAB 1 Sec (AS) ACTION (CXJ 1)	CYD 1 DD GE/AEW
	CAV 1 DI55	CAV 2 DSTI

DOCUMENTUL 5
MINISTERUL APĂRĂRII
Secretariatul Apărării divizia 8

Prima breșă în cazul Rendlesham din Marea Britanie. După doi ani de negări, ministerul mi-a confirmat, pe 13 aprilie 1983, că evenimentul a avut loc. Aceasta a fost din partea ministerului prima recunoaștere publică a existenței cazului nerezolvat de aterizare.

Clădirea principală Whitehall — Londra SW1A 2HB

D-ra J Randles — Ref. noastră D/DS8/10/209
xxxxxxxxxxxxxx — Data 13 aprilie 1983

Stimată d-ră Randles,

Vă mulțumim pentru recenta dv. corespondență pe tema OZN.

În ce privește oferta dv. de a trece în revistă rapoartele deținute de acest Departament, există în realitate puține lucruri de trecut în revistă. Atașez o copie a unui formular de raport, împreună cu două exemple de rapoarte completate (cu numele și adresa informatorului șterse, din motive de confidențialitate). Sunt sigură că veți fi de acord că, deși avem un mare număr de rapoarte, fiecare din acestea este foarte scurt.

Trecând la interesul dv. pentru observațiile de la RAF Woodbridge din decembrie 1980, pot confirma că personal USAF a văzut într-adevăr lumini neobișnuite în exteriorul gardului de incintă în dimineața de 27 decembrie, dar nu s-a dat niciodată o explicație a apariției. Dar nu se pune în nici un fel problema ascunderii unui avion prăbușit sau a testării unor dispozitive secrete, cum sugerați dv., nici nu a avut loc vreun contact cu „ființe extraterestre".

Înțeleg că privitor la observația Woodbridge a fost publicat un articol care v-ar putea interesa, în revista „OMNI" (vol.5 nr.6).

A dv. sinceră,
PJ Titchmarsh

DOCUMENTUL 6
DEPARTAMENTUL FORȚELOR ARMATE

Faimosul memorandum Halt, în care comandantul bazei RAF Bentwaters, Charles Halt, raportează cazul Rendlesham. Existența lui a fost negată de guvernul britanic ziarului Guardian, chiar și după opt luni de la publicarea lui în Statele Unite în 1983, sub incidența Legii privind Libertatea Informațiilor.

REPLICĂ LA:
ÎN ATENȚIA: CD 13 IAN 1981
SUBIECT: Lumini neexplicate
CĂTRE: RAF/CC

1. Dimineața devreme, pe 27 dec 80 (aproximativ 0300L), doi ofițeri USAF din poliția militară care patrulau au văzut lumini neobișnuite în exterior, în dreptul porții din spate a RAF Woodbridge. Crezând că s-ar fi putut ca un avion să se fi prăbușit sau să fi fost forțat să aterizeze, au cerut permisiunea să iasă pe poartă și să investigheze. Le-a răspuns ofițerul de serviciu cu zborurile, care a permis ca o patrulă de trei să se deplaseze pe picioare. Aceștia au raportat vederea în pădure a unui obiect straniu, strălucitor. Obiectul a fost descris ca fiind metalic în aparență și de formă triunghiulară, aproximativ doi metri pe trei pe orizontală și aproximativ doi metri înălțime. Lumina întreaga pădure cu o lumină albă. Obiectul ca atare avea o lumină roșie pulsatorie în vârf și un șir(uri) de lumini albastre la bază. Obiectul era sau suspendat, sau pe picioare. Când patrula s-a apropiat de obiect, acesta a manevrat printre copaci și a dispărut. În acest timp, animalele unei ferme din apropiere au fost cuprinse de neliniște. Obiectul a fost văzut pentru scurtă vreme la aproximativ o oră după aceea, aproape de poarta din spate.
2. Ziua următoare, au fost descoperite trei adâncituri de 1,5" [3,81 cm] adâncime și 7" [17,78 cm] în locul în care stătuse obiectul pe sol. În noaptea următoare (29 dec 80) zona a fost investigată pentru radiații. Au fost detectate radiații beta/gamma de 0,1 miliröntgen, cu maxime în cele trei adâncituri și în apropierea centrului triunghiului format de adâncituri. Un copac apropiat avea niveluri moderate (0,05-0,07) pe partea dinspre adâncituri.
3. Mai târziu în noapte s-a văzut printre copaci o lumină roșie, ca cea solară. Se mișca și pulsa. La un moment dat a părut să arunce particule strălucitoare, iar apoi s-a scindat în cinci obiecte albe separate și a dispărut. Îndată după aceea, pe cer au fost remarcate trei obiecte cu aspect de stele, două obiecte

la nord și unul la sud, toate aflându-se cam la 10° deasupra orizontului. Obiectele se deplasau rapid, cu mișcări unghiulare ascuțite și aveau lumini roșii, verzi și albastre. Prin lentilele de putere 8-12, obiectele dinspre nord păreau să fie eliptice. După care s-au transformat în cercuri pline. Obiectele dinspre nord au rămas pe cer timp de o oră sau mai mult. Obiectul de la sud a fost vizibil timp de două sau trei ore și emitea din când în când spre sol un fascicul de lumină. Numeroase persoane, inclusiv subsemnatul, au fost martori la activitățile din paragrafele 2 și 3.

CHARLES I. HALT, Lt. Col. USAF
Comandant secund al bazei

DOCUMENTUL 7

Unul din documentele publicate în baza Legii privind Libertatea Informațiilor din Statele Unite despre misteriosul proiect „Moon Dust". Acesta este în mod clar legat de OZN-uri, deși oficial se referă la recuperarea resturilor din spațiu.

I170060080
Țara: MAROC
Subiect: Observații OZN, la Kasba Tadla Maroc (32° 36' N, 06° 17' V) (U)
DI: 28 martie 1967
Loc & data primire: Rabat, Maroc, 2 apr 1967
Eval: C-3
Sursă: Presa locală

IR MF rola: 1439
Rpt: 1 865 0069 67
DR: 6 aprilie 1967
Nr. pagini: 1
Ref: Proiect MOON DUST
Origine: USDAO, Rabat, Maroc

Info spec: ENS/1sPreparat de:
Distr: BXP

Autent. aprob.
CAPT C G STRUM
ATAȘAT US, UN, RABAT

Extras din raport

1. acest raport prezintă o traducere a unui articol apărut în *Petit Marocain* din 2 aprilie 1967. Subiectul nu a fost tratat de restul ziarelor, dar este semnificativ, indicând continuul interes local pentru OZN-uri.

ADRESE

În textul cărții sunt citate următoarele publicații: *APRO Bulletin, Focus, Ideal UFO, Official UFO, UFO Brigantia, UFO Debate, UFO Quest* și *The Unknown.* Se pare că în momentul de față acestea sunt doar de domeniul amintirilor. Alte edituri și publicații de interes sunt:

AFU, PO Box 11027, S-60011 Norrkoping, Suedia

Crop Watcher, 3 Selbourne Court, Tavistock Close, Romsey, Hampshire so51 7TY, United Kingdom

Fate, Box 1940, 170 Future Way, Marion, OH 43305-1940, USA

FSR, FSR Publications, Snodland, Kent ME6 5HJ, United Kingdom

International UFO Reporter, 1457 West Peterson Avenue, Chicago, Illinois, 60659, USA.

Just Cause, Box 218, Coventry, CT 06238, USA

MUFON UFO Journal, 103 Oldtowne Road, Seguin, TX 78155-4099, USA

Orbiter, Box 652, Reading, MA 01867, USA

Quest, Grassington, N. Yorkshire, UK

Skeptics UFO Newsletter, 560 N Street SW, Washington DC 20024, USA

Strange Days, 9 Broderick Close, Kenton Bar, Newcastle upon Tyne, NE3 3SG, United Kingdom

UFO Afrinews, PO Box MP 49, Mount Pleasant, Harare, Zimbabwe

UFO Library, PO Box 461116, Escondido, CA 92046-9892, USA

UFO Universe, 11 East 30th Street, Suite 4R, New York, NY 10016, USA

World UFO Journal, 16 Newton Green, Great Dunmow, Essex CM6 1DU, United Kingdom

Puteți primi cărți și reviste prin poștă de la:

Arcturus, 1443 SE Port St Lucie Boulevard, Port St Lucie, FL 34952, USA

Midnight Books, The Mount, Ascerton Road, Sidmouth, Devon EX10 9BT, United Kingdom

Specialist Knowledge, 20 Paul Street, Frome, Somerset, BA11 1DX, UK Sydney Esoteric, 475-9 Elizabeth Street, Surry Hills, NSW 2010, Australia

Centrul pentru Studii OZN J. Allen Hynek are renumele solid de a fi un grup de cercetare științifică obiectiv și competent. Poate fi contactat prin intermediul publicației International UFO Reporter, la adresa de mai sus.

MUFON (Mutual UFO Network) este cea mai mare asociație mondială pe teme de ozenistică și poate fi contactată prin intermediul publicației MUFON Journal.

CAUS (Citizens Against UFO Secrecy - Cetățenii împotriva secretului OZN) adoptă o atitudine guvernată de bunul simț față de recuperarea documentelor. Se poate contacta prin intermediul publicației Just Cause.

În Marea Britanie, grupul cel mai important este *BUFORA* (British UFO Association), c/o Suite 1, 2C Leyton Road, Harpenden, Hertfordshire AL5 2TL.

Alien Acknowledgment Campaign (AAC), o asociație care luptă împotriva secretului OZN, a luat ființă în 1963. Adresa poștală: c/o 20 Newton Gardens Ripon, N. Yorkshire HG4 1QF.

UFO Call este un serviciu de informare săptămânal care actualizează toate știrile curente. Din vara anului 1994, numai pentru Marea Britanie, Jenny Randles scrie și consemnează aceste știri pentru BUFORA.

În iunie 1994, un grup de ufologi europeni de frunte au inițiat o întreprindere îndrăzneață: The New UFOlogist. Este prima publicație de ozenistică cu caracter mondial, non-profit și pe deplin independentă, care adoptă o abordare foarte obiectivă a dovezilor. Ea are drept scop reconstituirea fiecărei probleme prin intermediul unui forum

deschis unic, la care sunt invitaţi să participe toţi cei doritori să contribuie la stabilirea conţinutului şi la repartizarea însărcinărilor. Fondurile colectate vor constitui un fond central – şi acesta fiind administrat deschis de către cei doritori să se alăture proiectului – la care vor putea apela toţi cei care înaintează propuneri de programe de cercetare şi investigaţii de caz care necesită o activitate mai laborioasă. Rezultatele cercetărilor vor rămâne proprietatea persoanelor în cauză, dar *The New UFOlogist* are primul drept de publicare asupra lor. Contactaţi publicaţia la: *71 Knight Avenue, Canterbury, Kent CT2 5PY, United Kingdom.*

Cititorii pot transmite informaţii autorului (cu respectarea deplină a confidenţialităţii, dacă este nevoie) la adresa: *11 Pike Court, Fleetwood, Lancashire FY7 8QF, United Kingdom.*

ARHIVA UFO

3

Editura **DOMINO**

Maiorul Donald E. Keyhoe, timp de cincisprezece ani director al cunoscutului NICAP (National Investigations Committee on Aerial Phenomena), este autorul unor cărţi – *Aliens form Space, Flying Saucers are Real, The Flying Saucers Conspiracy, Flying Saucers from Outer Space* – care au făcut senzaţie în Statele Unite.

În lucrările sale, Donald E. Keyhoe atacă violent, cu dovezi incontestabile, autorităţile americane, care se încăpăţânează să păstreze SECRETUL UFO, şi pledează pentru concepera şi aplicarea de urgenţă a unui program de pregătire a populaţiei, pentru atenuarea şocului provocat de contactul, din ce în ce mai iminent, cu o civilizaţie străină de planeta noastră.

Donald E. Keyhoe este convins că străinii veniţi din spaţiu ne ţin sub observaţie de multă vreme, drept pentru care el a reuşit să identifice evoluţia fazelor de supraveghere a Pământului de către extratereştri.

Preocupat de problema contactului, maiorul Keyhoe s-a gândit la accelerarea ultimei faze, stabilind procedeele care constituie celebra OPERAŢIUNE MOMEALA.

Propunerile sale n-au primit nici un răspuns din partea autorităţilor americane!

Fazele observării Pământului de către OZN-uri

Faza I

Începând cu două secole înaintea celui de-al doilea război mondial, obiecte zburătoare neidentificate – discuri sau rachete – au fost observate ocazional de către astronomi, căpitani de nave sau alţi martori demni de încredere. Cele mai numeroase observaţii s-au făcut în Europa. OZN-urile au survolat Italia, Anglia, Germania, Franţa şi, sporadic, alte regiuni ale globului.

În această primă perioadă, străinii din OZN-uri au văzut probabil conflictele din Europa, primele ambarcaţiuni cu pânze, vapoarele, trenurile şi avioanele fragile de la începutul secolului XX. S-au raportat puţine tentative de abordare directă a locuitorilor Pământului, dar aparatura de observaţie de la distanţă a făcut inutilă o

asemenea abordare. Aproape sigur unele OZN-uri erau de pe atunci echipate cu telescoape şi cu camere de luat vederi mult mai avansate decât orice realizare terestră actuală, şi să nu uităm că deja putem repera obiecte de câţiva centimetri din spaţiul cosmic de la o depărtare de 800 de kilometri.

Din această primă fază se cunosc puţine rapoarte de pe teritoriul Statelor Unite. Un eveniment verificat s-a produs în 1904, când trei obiecte strălucitoare s-au apropiat de nava U.S.S. *Supply*. Zburând în formaţie triunghiulară strânsă, obiectele au fost văzute de majoritatea membrilor echipajului, după care au dispărut rapid din vedere. Incidentul a fost raportat Departamentului Marinei de către locotenentul Frank Schofield (comandor şef al Flotei Pacificului în timpul celui de-al doilea război mondial). Raportul oficial a fost publicat în revista *Review* a Biroului pentru meteorologie al Statelor Unite).

La acea dată, străinii puteau auzi primele semnale radio şi probabil că au ascultat buletinele de ştiri şi melodramele anilor treizeci. Dar nu s-a consemnat nici un mesaj radio din partea OZN-urilor şi nici nu s-au semnalat aterizări ale acestor obiecte. În general, „ufonauţii" n-au fost prea interesaţi de evoluţia noastră tehnologică lentă. Abia în timpul celui de-al doilea război mondial au început să manifeste îngrijorare faţă de planeta noastră în schimbare.

Faza a II-a

În timpul celui de-al doilea război mondial, OZN-urile au fost adeseori văzute atât de piloţii şi echipajele aliaţilor, cât şi de cei ai Axei. Singure sau în formaţie, ele urmăreau avioanele de vânătoare şi bombardierele, efectuau manevre deasupra trupelor de la sol şi survolau oraşele ruinate. În Europa, OZN-urile au zburat pe deasupra bazelor V-2 în timp ce rachetele erau lansate împotriva Londrei, urmărind de asemenea şi primele avioane cu reacţie germane.

În Pacific, OZN-urile au apărut frecvent deasupra insulelor unde se purtau bătălii precum şi de-a lungul rutelor bombardierelor îndreptate spre Tokyo. S-a semnalat coborârea unui OZN în apropierea Japoniei imediat după explozia de la Hiroshima a primei

bombe atomice. Dacă extratereştrii simţeau nevoia să cunoască felul cum reacţionează oamenii la apariţia OZN-urilor, au avut numeroase prilejuri să afle. O întâlnire a avut loc imediat după ce avioanele americane au bombardat un depozit de petrol japonez din Sumatra. Căpitanul Alvah Rieda, comandantul unui bombardier B-29, a primit ordinul să rămână în urmă şi să fotografieze urmările bombardamentului. În timp ce se rotea în deasupra mării cuprinse de flăcări, un aparat de formă ovală a apărut pe neaşteptate în dreptul aripii drepte. Crezând că era vorba de vreo armă a inamicului, Rieda a încercat cu disperare să se descotoroseaască de ea, dar OZN-ul îi imita instantaneu orice manevră.

Dacă maşinăria era pilotată, fiinţele venite din spaţiu trebuie să fi remarcat feţele crispate ale lui Rieda şi ale celorlalţi membri ai echipajului în lumina orbitoare a depozitului incendiat. După opt minute înspăimântătoare, obiectul a ţâşnit pe verticală şi a dispărut în plafonul de nori. (Raportul semnat a fost trimis autorului la NICAP.)

După ce au urmărit acest război măreţ, cu oraşele sale incendiate, cu bătăliile aeriene, cu atacurile furibunde de la sol şi cu navele scufundate de torpile, străinii veniţi din spaţiu trebuie să fi tras concluzia că, în pofida progreselor tehnice, locuitorii Pământului erau în fond nişte barbari.

Faza a III-a

După apariţiile în masă din 1947, operaţiunile OZN au cunoscut o amplificare constantă. În 1952, s-au raportat peste o mie de apariţii, navele spaţiale survolând oraşe, aeroporturi, baze militare şi centrale electrice atomice.

În luna iulie a anului 1952, OZN-urile au zburat pe deasupra Casei Albe, a Capitoliului, a aeroportului din Washington şi a altor părţi ale oraşului. După aceea, străinii au avut ocazia să-l audă pe directorului serviciului de spionaj al Forţelor Aeriene, general-maior John M. Sanford, „explicând" aceste apariţii ca pe nişte „miraje". Tot pe Sanford l-au putut auzi recunoscând că s-au efectuat „câteva sute de urmăriri de interceptare" (fără să se amintească de vreo tentativă de capturare), pentru ca în final acelaşi personaj să susţină

că în nici unul dintre aceste cazuri nu s-a semnalat vreo navă de origine necunoscută.

În timpul acestei faze, extratereștrii au putut auzi povești în care erau descriși ca niște uriași înalți de peste trei metri și jumătate, cu ochi hipnotici, monștri păroși cu gheare și alte creaturi înspăimântătoare. În contrapondere, vizitatorii au avut ocazia să audă relatările sectanților privind făpturile divine, cu păr auriu, sosite pentru a ne salva, punând capăt tuturor relelor acestei planete. (Evident, era o misiune mai dificilă decât s-au așteptat.)

La început, când nici un fel de comunicații între OZN-uri nu au fost receptate pe Pământ, unii cercetători au crezut că ființele acestea atât de avansate nu folosesc transmisiunile radio sau de televiziune. De atunci, OZN-uri cu antene au fost frecvent semnalate și există dovezi că extratereștrii nu numai că ne ascultă transmisiunile radio dar și înțeleg cel puțin o parte din mesaje. În numeroase situații, când comandanții de escadrile ai Forțelor Aeriene sau controlorii de trafic îi îndemnau pe piloți (prin radio) să se apropie de OZN-uri sau să încerce o interceptare a acestora, mașinile străinilor schimbau cursul instantaneu sau efectuau alte manevre de evitare. După acțiunea din 1952 de la Aeroportul Washington, experimentatul controlor de trafic Jim Ritchey mi-a vorbit despre reacții identice ale OZN-urilor. Când i-a transmis pilotului de la *Capital Airlines* să cotească rapid către cel mai apropiat obiect necunoscut, acesta a efectuat o ascensiune bruscă, accelerând de la 130 la 500 mile pe oră în patru secunde. Același lucru s-a întâmplat de două ori atunci când controlorul principal Harry Barnes a transmis piloților să încerce interceptarea. Barnes mi-a povestit mai târziu că era sigur că vizitatorii necunoscuți i-au ascultat instrucțiunile. Un incident similar a fost raportat de un comandant de escadrilă al Corpului de Marină, maiorul Charles Scarborough, după o întâlnire cu șaisprezece obiecte deasupra Texasului. Ținând cont de toate aceste rapoarte, dovezile par concludente.

După apariția televiziunii, se poate ca străinii să fi corelat acțiunile și gesturile cu cuvintele rostite pentru a veni în ajutorul dispozitivelor automate de translație. Nu putem decât bănui efectele televiziunii. Poate că adăugarea imaginilor privind viața terestră la emisiunile radio i-au ajutat să-i înțeleagă mai bine pe oameni. Dar,

pe de altă parte, amestecul pestriț de emisiuni TV se poate să fi avut consecințe stranii.

Faza a IV-a

În 1957, lansarea „sputnik"-urilor ne-a adus în Epoca Spațială. Pornind de la accelerarea planurilor noastre spațiale, extratereștrii trebuie să-și fi dat seama că până la sfârșitul secolului navele spațiale cu echipaj uman vor ajunge la planetele cele mai apropiate. Supravegherea lor a sporit în intensitate, cu o concentrare asupra bazelor de lansare și uneori prin urmărirea rachetelor.

Faza a V-a

Din 1957, au fost sute de emisiuni radio și TV privind programele noastre de explorare a spațiului. Unele dintre ele ar fi putut să le alarmeze pe ființele venite din spațiu. Iată câteva exemple:

1. Până în anul 2000, vom avea colonii planetare pe care vor locui milioane de oameni, așa cum afirmă experți ai problemelor spațiale precum dr. Simon Ramo, șef al Space Technology Laboratory, dr. G.C. Quarles, om de știință marcant de la Army Ordnance Missile Command, și regretatul Andrew G. Haley, fost președinte al American Rocket Society. Din cauza suprapopulării, nu avem alternativă, este de părere colonelul J. E. Ash, fost șef al Institutului de Patologie al Forțelor Armate. Prima colonie va fi pe Marte; nave spațiale gigantice vor efectua călătorii zilnice către Planeta Roșie, transportând mii de muncitori și ingineri de construcții care să ridice orașe etanșe sau să le construiască în subsol.
2. O declarație a consultantului șef de la Convair Aircraft, dr. Kraft Ehricke: „Sistemul solar și partea din univers la care omul are acces constituie domeniul de activitate de drept al omului."
3. Sugestii făcute de profesorul Harold Lasswell de la Universitatea Yale privind dobândirea controlului asupra unei planete locuite prin instigarea unui grup de locuitori împotriva altuia și, de asemenea, aducerea înapoi a unor extratereștri vii ca specimene.

4. O confirmare a planurilor marțiene adusă de dr. James B. Edson, directorul departamentului de cercetare și dezvoltare al armatei: „Din momentul în care Marte va avea colonii independente de Pământ, atunci, dacă Pământul este distrus, omul își poate continua existența în această planetă de rezervă."
5. Propuneri făcute de savanți de ameliorare a climei terestre prin modificarea orbitei altor planete cu „ajutorul" unor explozii de bombe H, precum și de aducere a lui Saturn pe o orbită mai apropiată de Soare pentru a fi mai la îndemâna coloniștilor de pe Pământ.

(Schimbarea orbitelor planetare poate afecta echilibrul sistemului solar. Dr. George Gamow, autorul lucrării *One, Two, Three–Infinity*, a afirmat că epocile glaciare ale Pământului au fost provocate de o perturbație violentă produsă pe Saturn. Chiar și o modificare de proporții mai mici a climei unei planete poate fi catastrofală pentru locuitorii acesteia.)

Probabil că ufonauții au sesizat că majoritatea acestor declarații sunt niște speculații nefondate. În 1962, Comitetul pentru Științele Spațiale a declarat că explorările noastre spațiale vor fi conforme cu „natura pașnică" a țării noastre. Iar planul NASA pregătit de Corporația RAND confirmă faptul că astronauții noștri vor acționa cu precauție în explorarea unei planete locuite, tratându-i pe extratereștri cu cea mai mare considerație.

Dar mai pot ufonauții să creadă așa ceva după ce au auzit celelalte transmisiuni? Abia trecuseră două luni de la declarația Comitetului pentru Științe Spațiale, când un nou avertisment privind un război spațial a fost dat de generalul de brigadă John A. McDavid, directorul cu comunicațiile electronice în cadrul Statului Major Reunit. Așa cum a fost citat în presă, generalul McDavid a afirmat că întâlnirea cu ființe de o inteligență superioară ar urma să ducă probabil la un conflict.

În timpul Fazei a V-a, OZN-urile s-au apropiat uneori la mai puțin de cincisprezece metri de automobile sau de pietoni. Dacă observatorii străini sperau ca în felul acesta să ne obișnuim cu prezența lor, de bună seamă că au fost dezamăgiți. Majoritatea oamenilor au tras o sperietură zdravănă în urma acestor întâlniri.

Chiar și atunci când OZN-urile nu s-au aflat extrem de aproape, unii martori au intrat în panică. În noaptea de 6 octombrie 1961, o

navă spațială de mari dimensiuni a apărut deasupra localității Santa Rita din Venezuela, strălucirea ei iluminând orașul. În timp ce se deplasa lent pe deasupra lacului Maracaibo, nava arunca o lumină puternică peste ambarcațiunile pescarilor. Mulți dintre aceștia au sărit în apă, înotând spre mal cuprinși de disperare.

O dată cu sfârșitul Fazei a V-a, extratereștrii trebuie să-și fi dat seama că extrem de puțini dintre locuitorii Pământului erau pregătiți pentru întâlnirea cu ființele sosite din spațiu.

Faza a VI-a

Începând cu anul 1963, programele de radio și televiziune au descris, pe bună dreptate, în culori sumbre starea planetei albastre. Dacă ufonauții ar fi recepționat posturile noastre, ar fi aflat despre revoltele sociale, atacurile teroriste, creșterea constantă a criminalității, traficul de droguri scăpat de sub control, declinul moravurilor și alte dovezi ale unei planete cu probleme. Totodată, ar fi auzit și alte previziuni despre colonizarea planetelor și despre folosirea forței în cazul când s-ar fi întâmpinat rezistență. Misionarii urmau a fi trimiși spre planetele colonizate, indiferent de religia îmbrățișată de locuitorii acestora. Mult mai grav, străinii ar fi putut să audă recunoașterea de către oficialități a faptului că navele noastre spațiale nu sunt complet sterilizate și avertismentul că aceasta ar putea provoca epidemii împotriva cărora ființele de pe alte planete nu ar avea nici un fel de protecție. Se întreprind măsuri pentru sporirea gradului de sterilizare, dar se poate ca străinii să nu știe acest lucru.

Recunoașterea acestor riscuri ar putea părea un indiciu amenințător privind pericolele la care ar fi expusă o planetă locuită către care s-ar îndrepta astronauții și coloniștii noștri.

Faza a VII-a,

dacă și când va veni, va fi probabil operațiunea finală: contactul, aterizarea și încercarea de a duce la bun sfârșit misiunea care a generat lungile observații efectuate asupra planetei noastre.

OPERAȚIUNEA MOMEALA

Bine organizată, prima întâlnire dintre pământeni și străinii veniți din spațiu ar putea să deschidă calea unor înțelegeri fructuoase și al unui mare progres pentru lumea noastră.

Pentru a spori șansele de succes ale primei întâlniri, ar trebui ca reprezentanții planetei noastre să cunoască bine doi factori determinanți:

- Aspectul fizic al străinilor.
- Reacția lor față de pământeni.

Cunoașterea acestor lucruri înaintea oricărui contact nu este deloc imposibilă. Operațiunea MOMEALA elimină neînțelegerile pe care le pot provoca radioul și televiziunea.

Prima idee a fost emisă de un consilier tehnic al nostru, Robert Spencer Carr.

Am lucrat personal la ideea lui Carr, cu concursul lui și al unor lingviști, psihologi și alți experți.

Nu trebuie să se vadă nici un mister în această operațiune, chiar dacă metoda de apropiere poate uneori să surprindă.

MOMEALA va fi o bază izolată, cu o structură destul de neobișnuită pentru a intriga echipajele OZN-urilor.

Experiența a fost încercată de Biroul de Cercetări al Ministerului Apărării din Canada în 1958.

MOMEALA-BAZĂ va avea trei OZN-uri false de tip disc cu dom, din aluminiu.

Lângă OZN-urile false, vor fi ridicate standuri de expunere ale căror acoperișuri și ziduri din securit vor permite vizitatorilor ezitanți să se convingă de absența capcanelor.

Toate posturile secundare de observație vor trebui să fie îngropate, numai vârful va ieși la suprafață, cu camere de luat vederi cu teleobiectiv și telescoape puternice, totul camuflat așa cum se cuvine și legate de MOMEALA-CONTROL.

Faxurile și telefoanele vor face legătura dintre MOMEALA - CONTROL și MOMEALA-RELEU, aflat la o distanță de patruzeci de kilometri.

OZN-urile false vor fi plasate la urmă de tot, în așa fel încât să nu atragă prematur atenția străinilor veniți din spațiu asupra bazei în timpul construirii sale. După terminarea bazei posturile de observație echipate și standurile educative vor fi luminate de seara până dimineața. Atunci va începe operațiunea MOMEALA.

Probabil că vor trece câteva zile fără nici un fel de reacție din partea străinilor, dar există motive solide să credem că operațiunea va fi încununată de succes. Dacă străinii ar fi vrut să ne atace planeta sau să o invadeze, ar fi putut s-o facă de multă vreme.

În ceea ce privește răspunsul la semnale, vom găsi o indicație pozitivă în încercările lor de până acum, menționate în numeroase rapoarte.

În 1967, o astfel de încercare a fost observată la Newton (New Hampshire). În cursul nopții de 26 iulie, un fost operator radar din cadrul Forțelor Aeriene, Gary M. Storey, cumnatul și sora lui, domnul și doamna Francis Fraier, au zărit la altitudine mică un aparat care a trecut de mai multe ori pe deasupra lor. Cinci lumini se aprindeau cu intermitență, părând o că formează secvențe precise.

Storey a îndreptat la întâmplare lanterna şi a executat trei semnale luminoase scurte de o secundă fiecare. Instantaneu, obiectul a revenit spre el şi a repetat cele trei semnale. Dar, mai înainte ca Storey să poată repeta experienţa, s-au ivit brusc două avioane cu reacţie şi OZN-ul a dispărut brusc.

Nu au existat doar aceste tentative de semnalizare, dintre care unele au fost raportate de piloţi. Aterizări verificate par să indice o dorinţă de a intra în contact cu pământenii, contrabalansată de preocuparea pentru securitate. Oprirea totală a vânării OZN-urilor ar spori considerabil şansele unei aterizări la baza construită pentru operaţiunea MOMEALA.

Ne putem imagina scenariul. MOMEALA-RELEU dă alarma: un radar a semnalat că un OZN se roteşte la altitudine deasupra bazei. Observatorii îl văd de la posturile lor camuflate coborând lent. OZN-ul se imobilizează la joasă altitudine. Străinii privesc cu atenţie falsele OZN-uri şi alte construcţii cu acoperişuri şi pleacă fără să fi atins pământul.

Vor trece câteva zile în care se vor înregistra apropieri prudente. Şi, mai devreme sau mai târziu, un OZN va ateriza.

Probabil că abia în cazul unor aterizări viitoare vor putea observatorii să distingă siluete mobile în interiorul navei spaţiale înainte de decolare. Deşi insuficient pentru a putea determina aspectul străinilor, imaginea lor va creşte tensiunea în rândul observatorilor. Străinii examinează cu atenţie instalaţiile bazei. Perspectiva apariţiei apropiate a acelor fiinţe din altă lume invită la reflecţie şi poate că îi înspăimântă pe supraveghetori.

Cum vor arăta aceste fiinţe?

Mulţi analişti au încercat să răspundă la această întrebare. După logica umană, străinii ar trebui să semene cu noi. Vizitatorii spaţiali vor înţelege foarte repede că nici ei şi nici pământenii nu s-ar putea întâlni fără să simtă teamă şi repulsie. N-ar avea de ales decât într-o invazie forţată sau abandonarea poiectelor lor trestre. O supraveghere atât de întinsă şi prelungită, fără nici o agresiune, pare să indice că n-au constatat diferenţe esenţiale între ei şi pământeni.

Asta e o indicaţie, dar nu o dovadă. Logica omenească nu e infailibilă şi omul crede bucuros ceea ce doreşte. Deci, observatorii

din cadrul operaţiunii MOMEALA vor trece printr-un adevărat suspans.

Aterizările fără debarcare se pot repeta o vreme. Dacă totuşi durează prea mult, controlul va face o tentativă, pentru a-i convinge pe străini de absenţa oricărui pericol.

Pe o platformă, în apropierea unui OZN fals, va fi instalat un ecran mare orizontal, iar în spatele lui un proiector comandat de la distanţă. Operatorul de la CONTROL va porni proiecţia unui film care arată un disc zburător asaltat de aproape de avioane de interceptare. Deodată, avioanele îşi vor schimba direcţia, lăsând OZN-ul singur. Această secvenţă va fi repetată de mai multe ori, ultima arătând luminile avioanelor cu reacţie aprinzându-se şi stingându-se în momentul plecării, ca un fel de semnal de „drum bun".

Indiferent dacă experienţa va fi sau nu decisivă, se pare că, ajunşi în acest punct, străinii nu vor putea să reziste dorinţei de a observa de aproape instalaţiile, OZN-urile false şi standurile educative.

În sfârşit, va veni pentru supraveghetorii noştri secunda dramatică în care prima fiinţă din spaţiu va ieşi din navă. Om sau monstru, pentru noi?

Dacă logica umană se verifică, cu siguranţă că observatorii pământeni vor simţi o mare uşurare. Vor fi unele mici diferenţe. Vizitatorii ar putea să fie mai înalţi sau mai scurţi, vor avea picioarele mai lungi sau mai scurte decât ale pământeanului mediu. Braţele lor ar putea să fie mai scurte, picioarele mai lungi, pieptul mai îngust, ochii, gura şi urechile mai mult sau mai puţin dezvoltate, fără să atingă limitele oribilului. Se va păstra esenţialul formei omeneşti. Supraveghetorii noştri, liniştiţi, vor avea în faţa lor o versiune adaptată, dar acceptabilă a lui Homo Sapiens.

Probabil că vizitatorii vor dori mai întâi să examineze OZN-urile false. Se vor învârti în jurul standurilor, se vor uita prin pereţii de geam şi în cele din urmă se vor hotărî să intre, poate câte doi-trei la început, ceilalţi rămânând afară să pândească sosirea unor pământeni sau roiurile de avioane de vânătoare.

CONTROLUL va declanşa camerele de luat vederi. Din acel moment vor fi înregistrate reacţiile vizitatorilor în faţa tablourilor reprezentând dezvoltarea ţării noastre, dezvoltarea erei spaţiale de-a lungul secolului al XIX-lea, cu maşinile lui vechi şi cu primele

avioane. De asemenea, va fi înregistrată și impresia produsă de civilizația noastră la standurile culturale.

Tot de la CONTROL, medici, psihologi și antropologi vor observa fiecare mișcare, apreciind forța, reflexele și alte caracteristici particulare ale străinilor.

Apoi se vor determina mijloacele de comunicare – limbaj articulat sau nu – ale străinilor între ei. În cazul în care nu vor comunica prin sunete, lingviștii și specialiștii în mijloace vizuale vor imagina mijloace adaptate (simboluri, desene, gesturi). Un lucru este totuși probabil. Echipajele OZN-urilor aud și înțeleg ce spunem noi.

Cu ocazia alarmei din 1952 de la Washington National Airport, câteva OZN-uri au fost reperate de radar deasupra o pistei. Unul dintre ele a fost în curând zărit de un pilot al companiei *Capital Airlines*, comandantul Casey Pierman. Comandantul, care se apropia cu avionul, a semnalat imediat întâlnirea turnului de control. Controlorul traficului aerian i-a cerut să se îndrepte spre obiect pentru a-l examina mai de aproape. Chiar în acel moment, OZN-ul a luat brusc altitudine, cu o accelerație fenomenală, și a dispărut. Controlorul, Harry Barnes, constatând mai multe incidente asemănătoare în cursul aceleași nopți, a ajuns la concluzia că transmisiunile lui radio erau interceptate și înțelese perfect de vizitatori. Acest gen de incidente este cel mai des întâlnit în rapoartele de observații, atât în America cât și în alte părți ale lumii.

În cazul în care cei de la CONTROL ar percepe voci, lingviștii și criptologii se vor apuca imediat de treabă pentru a stabili corespondențele dintre obiecte și sunete, cu ajutorul unor traductori mecanici.

În afara realizărilor pământenilor, standurile vor avea și ecrane de televizor legate la CONTROL.

Dacă par să înțeleagă engleza, supraveghetorii de la CONTROL le vor putea înregistra reflexele în fața unor filme western, de SF și mai ales cele care se situează în spațiu, dar și comedii, filme polițiste și de actualități.

Probabil că străinii vor înțelege repede scopul urmărit de această înscenare. E posibil să le fie teamă că vor apărea oameni înarmați, sau că se vor pomeni blocați la sol prin intervenția bruscă a unor avioane de interceptare. Trebuie luată în considerare și eventua-

litatea că vor pune capăt foarte brusc acestei vizite. Dar dacă CONTROLUL împiedică orice acțiune agresivă, curiozitatea și dorința evidentă de a intra în contact cu pământenii îi vor readuce pe pământ pe vizitatorii veniți din spațiu.

După două-trei vizite, CONTROLUL va trece la o a doua fază de apropiere. Pornind de la imaginile înregistrate de camerele de luat vederi, specialiștii vor reconstitui o întâlnire între două-trei dintre ființele spațiului și același număr de pământeni. Terenul va trebui să fie degajat și în afara BAZEI. Cele două grupuri vor avansa încet și se vor opri la aproximativ cincisprezece metri unul de altul. Aici problema nu e decât psihologică și de neîncredere reciprocă. Există și de o parte și de cealaltă pericolul contaminării.

Dar pericolul nu va fi mai mic pentru străini; și probabil că aceștia știu foarte bine asta. În cazul în care lingviștii vor putea să stabilească comunicarea, soluționarea acestei probleme grave ar fi mult facilitată. Va lua săptămâni întregi, poate și mai mult, și va trebui ca străinii să suporte o carantină strictă, așa cum au făcut astronauții noștri când s-au întors de pe lună.

În cazul în care străinii vor fi de acord cu această procedură lungă, prima întâlnire față în față va putea avea loc imediat după carantină.

Cu siguranță că va fi o încercare foarte ciudată pentru pământeni, indiferent cât de bine ar fi pregătită. Probabil că la fel va fi și pentru străinii veniți din spațiu. Nu se poate prevedea cât timp va cere primul aranjament. Dar, exceptând cazul unei catastrofe, aceste reuniuni ar trebui să aducă răspunsul la principalele întrebări pe care ni le punem.

Care au fost motivele pagubelor aduse de OZN-uri? Marea pană de curent din nord-est se datorează OZN-urilor? Dacă da, de ce-au făcut asta? Ce scop aveau acele apropieri atât de periculoase de avioanele de linie, care le-au obligat pe acestea la manevre bruște de eschivare ducând la rănirea gravă a multor pasageri? Și, înainte de orice, de ce această prezență aici? De ce această lungă supraveghere a lumii noastre?

Răspunsurile pot să varieze. Străinii pot să spună că toate aceste fapte au fost accidentale. Pot să arunce responsabilitatea asupra vânătorii ordonate de Forțele Aeriene și să confirme că acestea au

fost măsuri de retorsiune destinate să descurajeze alte atacuri. S-ar putea chiar să recunoască faptul că penele de curent erau niște demonstrații ale mijloacelor tehnice de care dispuneau pentru a face impresie asupra pământenilor și să-i determine să pună capăt acțiunilor lor ostile.

Cât privește primul motiv al acestei lungi supravegheri a lumii noastre, acesta a fost căutat de analiști de ani de zile. Iată ipotezele la care s-au oprit:

1. *Pregătirea unei migrații masive.* Asta sugerează colonelul W.C Odell de la Serviciul de Informații al Forțelor Aeriene. Locuitorii unei planete contaminate sunt în căutarea unui refugiu unde să-și poată perpetua specia. Iar Pământul a prezentat caracteristici acceptabile pentru ei. Dacă așa stau lucrurile, afirmă colonelul, planeta noastră poate să devină, de voie-de nevoie, „gazda unei vieți extraterestre". Străinii ar ridica numeroase probleme: poluarea crescândă, ostilitatea dintre națiuni, demografia prohibitivă, riscul mare al unui război nuclear.

   Este posibil ca această supraveghere extensivă să nu pară atât de lungă pentru ființele din spațiu, în comparație cu durata lor de viață.
2. *Supraveghere de siguranță.* Puterile din spațiu ar putea să considere că activitățile noastre reprezintă un pericol pentru celelalte lumi locuite. Drept pentru care, ele au hotărât să ne țină sub supraveghere sau să intervină înainte de a fi prea târziu și mai înainte de a începe marile noaste explorări ale spațiului.
3. *Reacții în lanț în cazul unui război nuclear între pământeni.* Ipoteza ar putea să fie reținută în cazul în care vizitatorii ar fi marțieni, sau și-au instalat o bază operațională pe Marte. Un război nuclear ar putea să afecteze mișcările orbitale ale acestei planete. Această ipoteză se bazează pe teoria doctorului George Gamow, care explică Era Glaciară de pe Pământ prin schimbările survenite pe Saturn.
4. *Proiectul unei mari baze spațiale pe planeta noastră.* Pământul se află situat la marginea galaxiei noastre, și poate fi deci

considerat cu un bun punct de plecare al unor călătorii spre alte galaxii, începând cu cea mai apropiată. Decizia ar depinde de ameliorarea condițiilor generale predominante pe Pământ, ceea ce ar explica această lungă supraveghere fără intervenții.

Au mai fost formulate și alte ipoteze și, natural, unele dintre ele comportă agresiune și invazie. Dar majoritatea analiștilor, care au studiat posibilitățile vieții extaterestre și cunosc realitățile problemei, nu cred că există un pericol pentru pământeni.

Dar nimic nu garantează altruismul umanoizilor din alte lumi. Doctorul Donald N. Michael, consilier NICAP, lansează acest avertisment:

Ființele din spațiu pot să fie diferite de noi în ceea ce privește etica, estetica, morala sau imoralitatea. Astfel de ființe pot avea alte concepții asupra relațiilor care trebuie să domnească între creaturi de pe planete diferite, idei care nu corespund cu cele dragi nouă.

În cazul în care scopul vizitatorilor ar fi instalarea pe Pământ, reacția ar putea să fie de panică și de teroare. S-ar putea mulțumi cu o adăpostire modestă, făcându-ne să beneficiem în schimb de tehnica lor avansată. Dar tot timpul va plana riscul unei cuceriri...

Și dacă ar încerca să impună migrația sub amenințarea unei acțiuni de forță? Nimic nu dovedește că numărul relativ mic al OZN-urilor care efectuează supravegherea n-ar putea spori considerabil și că nu vor primi drept întăriri nave spațiale puternice.

Dacă scopul străinilor nu este o migrație, va fi mai ușor să se ajungă la o înțelegere. Nu pentru că situația n-ar mai prezenta pericole, căci o „rasă superioară" s-ar putea să vrea să ne impună ideile ei. Lumea, existența noastră ar fi total schimbate. Totuși nu este imposibil, și mulți oameni de știință cred acest lucru, că vom păstra controlul acestei evoluții beneficiind în același timp de aportul tehnic necesar identificării unei lumi mai bune.

Dacă diferența este prea mare între pământeni și străinii veniți din alte lumi, atunci înțelegerea nu se va putea stabili. Chiar și cu intențiile cele mai pașnice. S-ar putea aranja o întâlnire cu un grup din cadrul operațiunii MOMEALA, un grup deosebit de bine pregătit, cel puțin în măsura în care vizitatorii ar putea depăși o spaimă probabil egală cu cea a reprezentanților noștri. Dar nu

trebuie să ne punem nici o speranţă în contactul cu masele. Apariţia la televizor a unor fiinţe prea diferite ar provoca panică.

Adunând astfel toate aceste elemente de apreciere, putem să înţelegem sentimentul avut de CIA că este imposibilă, chiar de neconceput, pregătirea publicului. Dar a înţelege un comportament disperat nu înseamnă să-l şi accepţi, mai ales atunci când porneşte dintr-o eroare de principiu.

Sigur, ideea de a primi pe planeta noastră fiinţe venite dintr-o altă lume, chiar asemănătoare nouă, e greu de acceptat. Dar problemele se vor agrava din ce în ce mai mult dacă se va continua înşelarea publicului.

Unul dintre principalele motive care se opun oricărei tentative de a intra în contact cu străinii veniţi din spaţiu a fost formulat de doctorul Michael de la NASA. Imaginându-şi efectul produs de schimburile de mesaje care ar dovedi definitiv existenţa unei specii inteligente extraterestre, doctorul insinuează: „Această descoperire n-ar prezenta pericole reale pentru Pentagon?... De exemplu acela de a apărea deodată desuet faţă de o societate avansată prin comparaţie cu noi?"... Şi Michael vede acelaşi pericol ameninţându-i pe oamenii publici şi purtătorii de cuvânt oficiali. „Vor prefera să întreţină iluzii decât să încerce să facă faţă situaţiei prin noi apropieri."

Dar există un mijloc de a ocoli obstacolul: un program lansat cu autoritate de preşedintele ţării în virtutea puterilor extraordinare de care dispune în timp de criză. Realizarea unui astfel de program, asemănător cu cel care a dus la bomba A, ar putea să fie încredinţată unor savanţi, ingineri, pedagogi specializaţi, aflaţi sub ordinele directe ale preşedintelui. Administratorul va avea consemnul foarte strict de a nu permite nici o intervenţie din partea nici unui organism guvernamental. Va fi îndepărat orice risc de a vedea operaţiunea MOMEALA transformându-se într-o capcană pentru OZN-uri.

Costul ar fi cu mult inferior oricărei alte operaţiuni spaţiale. În 1972, NASA a vrut să plaseze pe orbită un nou telescop, foarte puternic, pentru observarea stelelor şi a galaxiilor îndepărtate. Proiectul i-a costat pe contribuabili 98 de milioane de dolari şi

rezultatul a fost nul. Operaţiunea MOMEALA, chiar realizată în regim de urgenţă, n-ar costa mai mult iar rezultatele ar fi determinante.

În momentul în care ar începe realizarea operaţiunii MOMEALA, sau chiar cu puţin înainte, va trebui să fie lansat primul program de pregătire a publicului.

În cazul în care vom avea dovada că vizitatorii sunt nişte umanoizi fără intenţii răuvoitoare, această informaţie va fi dezvăluită în timp util. Şocul va fi cu mult atenuat dacă Casa Albă sau CONTROLUL operaţiunii MOMEALA vor expune simultan binefacerile aşteptate de pe urma contactului cu tehnica mai avansată a străinilor.

Dacă totuşi aceste fiinţe ar fi foarte diferite de noi, problema ar fi angoasantă. Atunci ar fi mai bine să se păsteze secretul pentru a evita panica şi să se conteze pe înţelepciunea străinilor pentru a renunţa la o întâlnire imposibilă.

Oricum, iniţiativa de a dezvălui publicului primele contacte cu fiinţele venite din spaţiu va fi foarte greu de luat. Arthur C. Clarke, o autoritate în problemele spaţiului, insistă asupra acestui aspect:

„Este o responsabilitate teribilă aceea de a informa publicul despre recepţionarea unor mesaje provenind de la o altă specie necunoscută... dar a aştepta, a spera că contactele şi întâlnirile nu vor avea loc niciodată, asta înseamnă să faci un pariu pe care ştii din capul locului că îl vei pierde."

Pariu pierdut deja pentru prea mulţi dintre noi... pariu pierdut pentru echipajele şi pasagerii avioanelor de linie dispăruţi în accidente provocate de OZN-uri: pariu pierdut pentru o familie carbonizată într-o maşină care a luat foc la Walesville; pariu pierdut pentru comandantul Thomas Mantell şi alţi piloţi din Forţele Aeriene dispăruţi în cursul vânătorii de OZN-uri.

A venit timpul să se pună capăt acestei înşelătorii prelungită mult prea mult şi să fie spulberată discreditarea care încă mai apasă asupra a milioane de martori instruiţi.

Evidenţa poate să izbucnească în orice moment în faţa a milioane şi milioane de oameni nepregătiţi. SECRETUL şi cenzura trebuie să fie proscrise.

Ar trebui să terminăm odată cu ceea ce, deja, pentru noi toţi nu mai este decât un pariu pierdut.

În curând în colecția **PSI** va apărea:

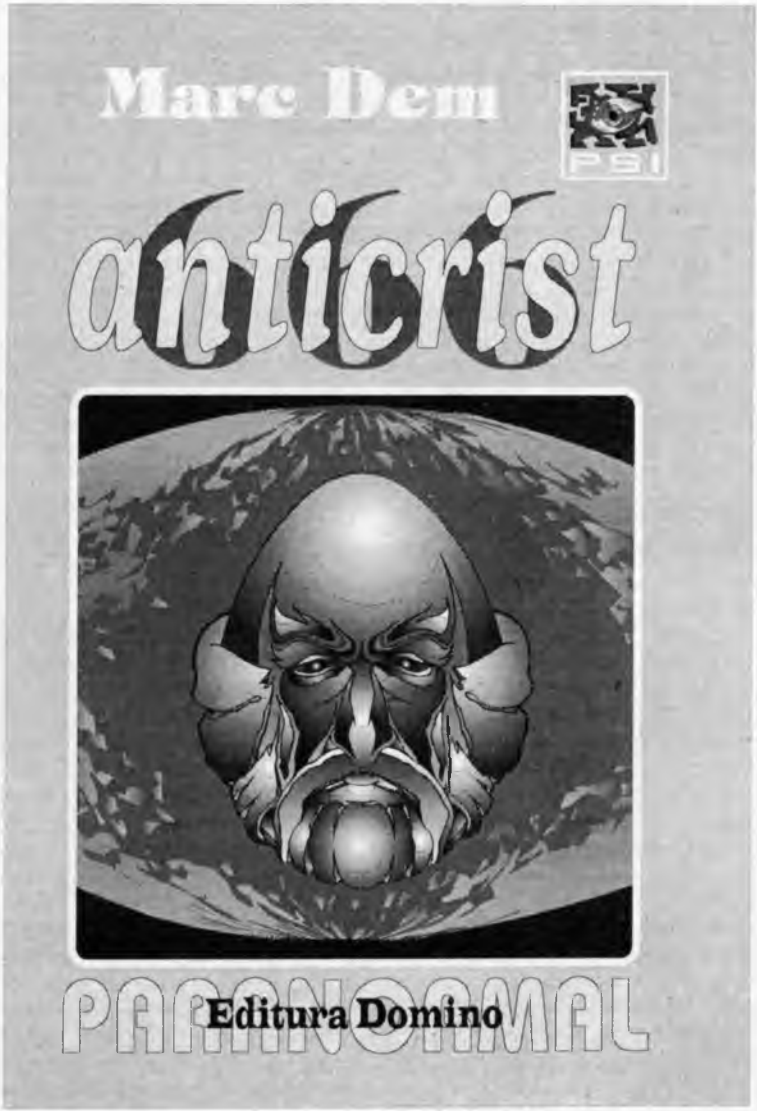

Portretul-robot al Anticristului corespunde mai mult sau mai puțin cu personaje din trecut sau din prezent. Ele nu prezintă toate trăsăturile fizionomiei sale pentru că nu sunt decât precursori ai Anticristului apocaliptic.

În Antichitate, au fost Antiochos și Nero. În epoca prezentă exemplele abundă, de la Lenin și succesorii lui până la Hitler și Pol Pot. Dar acești anticriști sunt niște caricaturi, ei corespund unei perioade încă brutale.

Anticristul are o dimensiune superioară.

Mai e nevoie de încă puțin timp, dar figurile se precizează. Treptat, un personaj se detașează din ce în ce mai mult, unul la care nu ne-am gândi la prima vedere. Nu a ocupat decât puțină vreme prim-planul scenei și nu a făcut acțiuni de mare răsunet, în schimb a determinat unul dintre cele mai importante evenimente istorice de la acest sfârșit de secol...

În colecția UFO

☞ au apărut:

1. Erich von Däniken – „Ipoteza extraterestră – Dovezile mele"
2. Jean Sider – „OZN – Dosar secret"
3. Michael Lindemann – „OZN și prezența extraterestră"
4. Charles Berlitz – „Triunghiul Bermudelor 2"
5. Erich von Däniken – „Provocarea zeilor"
6. Călin N. Turcu – „OZN - Cenzura cosmică"
7. Scott Mandelker – „Veniți din altă lume"

☞ vor apărea:

Jean Sider

ROSWELL

CONTACTE SUPRATERESTRE

Roswell este, în memoria oamenilor, primul contact extraterestru dovedit în mod material!

Jean Sider reușește să aducă argumente convingătoare pentru a demonstra credibilitatea ipotezei sale, conform căreia o inteligență necunoscută, dispunând de mijloace tehnologice sofisticate, supuse legilor unei alte realități fizice, evoluează în spațiul nostru planetar.

Roswell – Contacte supraterestre I este o carte care părăsește definitiv cărările bătătorite și deschide perspective fascinante viitorului omenirii.

Shi Bo

OZN

DOSARELE C.U.A.O.

Dosarele secrete ale tainicei organizații C.U.R.O (*China UFO Organization),* aduse la cunoștința publicului de Shi Bo, unul dintre cei mai importanți cercetători ai fenomenului OZN din China, constituie o dovadă categorică a vechimii, universalității și autenticității prezenței pe planeta noastră a unei inteligențe superioare, care manipulează societatea omenească din negura timpului.

O carte unică, o premieră absolută pentru România, din care aflăm, în sfârșit, că marele imperiu chinez a fost și este în continuare tulburat de prezența extraterestră.

Jean Sider

ILUZIA COSMICĂ

CONTACTE SUPRATERESTRE

Cartea este urmarea firească a lucrărilor *OZN- Dosar secret* și *Roswell – Contacte supraterestre I.*

Jean Sider își continuă demonstrația, susținând că trebuie să luăm în seamă toate tipurile de contact avute cu o inteligență străină societății noastre. Toate sistemele noastre de credință, toate ideologiile, filozofiile, religiile și superstițiile noastre sunt folosite de o inteligență superioară nouă, într-un scop pe care abia începem să-l intuim, dar care justifică neapărat mijloacele. Oare concepțiile noastre nu sunt modelate de acel „factor X", care ne sfidează imaginația? De aceea Jean Sider insistă să nu ne încredem în aparențe: manipulatorii sunt mascați și ne înșeală sistematic.

Această carte îi va uimi și îi va încânta pe toți amatorii de mistere neexplicate, prin precizia faptelor citate și îndrăzneala lucidă a raționamentelor. Dar, mai mult decât orice, ea deschide orizonturi fantastice asupra destinului ciudat al rasei umane.

Alan Watts

UFO QUEST

De-a lungul istoriei omenirii, de la picturile din peşteri şi până în secolul XX, au apărut dovezi privind aeronave stranii care au vizitat Pământul. Ufologul britanic Alan Watts este de părere că tocmai progresul nostru tehnologic din ultima vreme a provocat interesul fără precedent al unor fiinţe din alte zone ale galaxiei faţă de noi. Aceasta a avut drept consecinţă valul modern de apariţii, extinderea studiilor legate de „farfuriile zburătoare" precum şi schimbarea atitudinii faţă de acestea.

Pe lângă analiza detaliată şi fundamentată ştiinţific a OZN-urilor, această carte evindenţiază şi convingerea autorului că OZN-urile sunt nişte maşinării de zbor misterioase dare reale. Mai mult, el argumentează că există dovezi impresionante în favoarea faptului că OZN-urile şi ocupanţii lor sosesc pe planeta noastră.

Tipar: Grupul drago print

TIPOGRAFIA FED - Calea Rahovei 147,
sector 5 - București; Tel.: 3359318; Fax: 3373377

8

1947-1997

UFO

S-au prăbuşit OZN-uri pe planeta noastră?
Au fost recuperate şi ascunse resturi ale unor astfel de nave şi ale echipajelor lor extraterestre?
Sunt suprimate dovezi ale acestor evenimente?

În această carte senzaţională, plină de dezvăluiri, Jenny Randles, renumită cercetătoare a fenomenului OZN, examinează toate relatările şi dovezile importante, evidenţiind detalii considerabile şi fascinante. Pornind de la rapoartele cronologice care acoperă ultima sută de ani şi analizând obiectiv peste treizeci de cazuri, ea studiază prăbuşirile navelor extraterestre, evaluează dovezile legate de epavele OZN, capturările de extraterestri şi multe altele. Concentrându-se asupra celor mai celebre cazuri postbelice, autoarea se ocupă de acuzaţiile de ascundere a adevărului aduse guvernanţilor, de suprimarea dovezilor, de conspiraţia şi de mistificările care fac toate parte dintr-o stratagemă terifiantă.

Ce dovezi temeinice avem privind prăbuşirile de nave extraterestre?
Are vreun guvern dreptul să ascundă adevărul din spatele acestor extraordinare recuperări de OZN-uri?
Poate să facă faţă specia umană acestei provocări şi să accepte consecinţele ei potenţial devastatoare?

AICI SUNT DOVEZILE!

Citiţi la sfârşitul volumului

ARHIVA UFO 3

ISBN 973-97875-1-7

Lei 7500